Wisbech's illustrerede Almanak

Udkom fra 1852-1939 med indhold gældende for det kommende år.

Om almanakken på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p104813.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

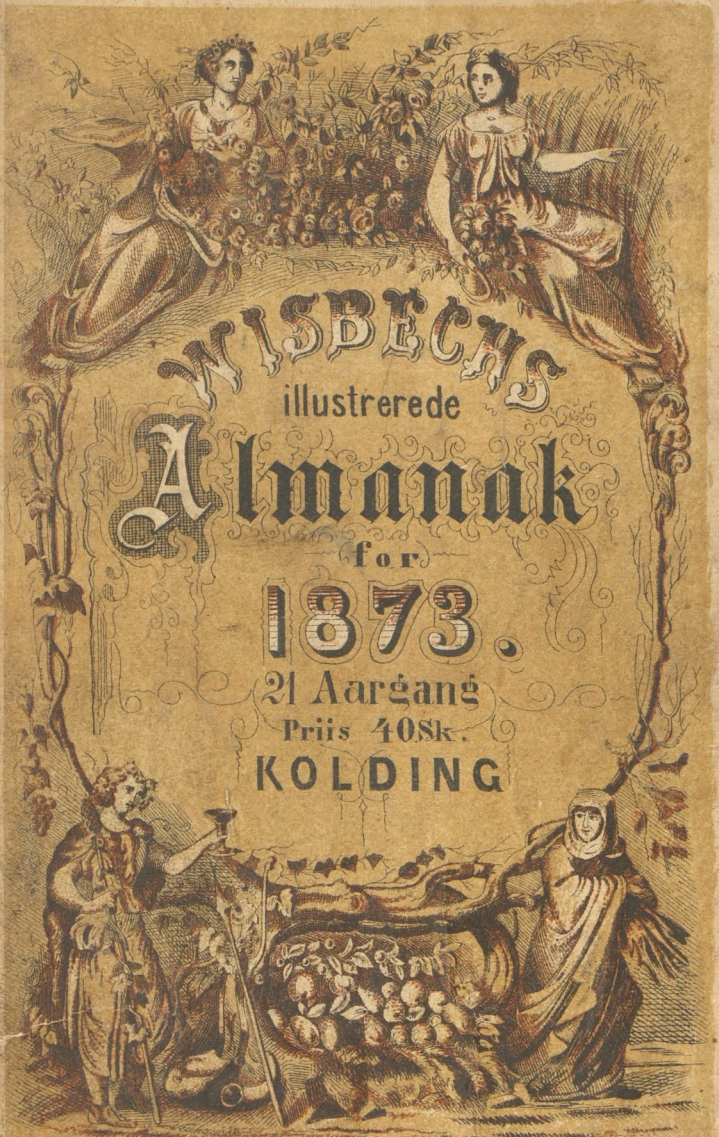

WISBECHS
illustrerede
Almanak
for
1873.
21 Aargang
Priis 40 Sk.
KOLDING

Forlagt af Brødrene Wisbech.
Neuhausen & Grüns Lith. Inst. i Kolding.

TILHØRT AF UNIVERSITETET

Almanak

for det Aar efter Christi Fødsel

1873,

som er det første efter Skudaar;

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium

af

H. C. F. C. Schjellerup,
Professor.

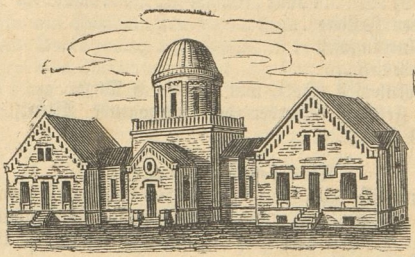

Kjøbenhavn.
Trykt hos J. H. Schultz.

Nærværende Aar
regnes
efter Christi Fødsel 1873.

Efter Verdens Skabelse	5840.
I den julianske Periode	6586.
Siden Reformationen	356.
Siden den Oldenborgske Stammes Regjerings Begyndelse i dette Rige	425.
Siden vor allernaadigste Konge, Kong Christian den Niendes Fødsel	55.
Fra Kong Christian den Femtes danske Lov	190.
Fra Danmarks Grundlov	24.

Imellem Juul og Fastelavn er 8 Uger og 4 Dage.

Mosaiske Festdage 1873.

Purimfest	13	Marts
* 1ste Paaskedag	12	April
* 2den —	13	—
* 7de —	18	—
* Paaskens Ende	19	—
* Ugefest (Pintse)	1	Juni
* Sammes 2den Festdag	2	—
* Fastedag, Templets Ødelæggelse	3	August
* Nytaarsfest (5634)	22	Septbr.
* Sammes 2den Dag	23	—
* Store Forsoningsfest	1	October
* Løvsalsfest	6	—
* Sammes 2den Festdag	7	—
* Sammes Slutningsfest	13	—
* Thorah-Glædesfest	14	—
Templets Indvielsesfest (Jul), som feires i 8 Dage	15	December.

Enhver Festdag begynder den foregaaende Aften, og de med * betegnede feires strengt.

Det danske Kongehus.

Kong Christian IX. til Danmark, de Venders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg, født 8 April 1818, tiltraadte 15 November 1863, formælet 26 Mai 1842 med

Dronning Louise Vilhelmine Frederikke Caroline Auguste Julie, Prindsesse af Hessen-Cassel, født 7 Septbr. 1817.

Børn:

1) **Kronprinds Christian Frederik Vilhelm Carl, født 3 Juni 1843,** formælet 28 Juli 1869 med
Kronprindsesse Louise Josephine Eugenie, Prindsesse af Sverig og Norge, født 31 Oktbr. 1851.
Søn: **Christian Carl Frederik Albert Alexander Vilhelm, født 26 Septbr. 1870.**
2) **Alexandra Caroline Marie Charlotte Louise Julie, født 1 Decbr. 1844,** formælet 10 Marts 1863 med **Albert Edward, Prinds af Wales, Hertug af Cornwall, født 9 Novbr. 1841.**
3) **Georg I, Hellenernes Konge, (Christian Vilhelm Ferdinand Adolph**

Georg), født 24 Decbr. 1845, formælet 27 Oktbr. 1867 med Olga Constantinowna, Storfyrstinde af Rusland, født 3 Septbr. 1851.

4) Maria Feodorowna (Maria Sophie Frederikke Dagmar), født 26 Novbr. 1847, formælet 9 Novbr. 1866 med Storfyrste Alexander Alexandrowitch af Rusland, Storfyrst-Thronfølger og Cæsarewitch, født 10 Marts 1845.
5) Thyra Amalie Caroline Charlotte Anna, født 29 Septbr. 1853.
6) Valdemar, født 27 Oktbr. 1858.

Oldefaders Sønnesøns Kong Christian VIII's Enke:

Enkedronning Caroline Amalie, Prindsesse af Slesvig-Holsten-Sønderborg-Augustenborg, født 28 Juni 1796, formælet 22 Mai 1815, Enke 20 Januar 1848.

Oldefaders Sønnesøns Kong Frederik VI's Døttre:

1) Caroline, født 28 Oktbr. 1793, formælet 1 August 1829 med Arveprinds Frederik Ferdinand, Enke 29 Juni 1863.
2) Vilhelmine Marie, født 18 Januar 1808, formælet 19 Mai 1838 med Carl, Hertug af Slesvig-Holsten-Sønderborg-Glücksborg, født 30 Septbr. 1813, sukcederede 17 Febr. 1831.

I nærværende Almanak antages Dagen overensstemmende med almindelig Vedtægt at begynde ved Midnat og regnes indtil næste Midnat, saa at de 12 Timer, der gaae foran den mellemliggende Middag, benævnes Formiddagstimer, de 12 efterfølgende derimod Eftermiddagstimer. Ethvert Klokkeslet er angivet i den saakaldte Middeltid eller den Tidsart, som stedse bruges i det daglige Liv, og som derfor alle Uhre ere indrettede til at vise. Da denne imidlertid er forskjellig fra den Tid, som Solskiven angiver, bliver det nødvendigt for Enhver, som vil stille sit Uhr efter Solskiven, at kjende den Forskjel, som finder Sted mellem Uhret og Solskiven. Herom erholdes Underretning ved Hjælp af de Tal, som findes paa den Side, der følger efter Decembermaaned, og som angive, hvad et Uhr paa de forskjellige Dage af Aaret bør vise i samme Øieblik, som det efter Solskiven er Middag. Saaledes betegner f. Ex. 12. 4', som findes ved den 1 Januar, at paa denne Dag skal et rigtigt Uhr vise Tolv og fire Minuter i det Øieblik, da Solen angiver Middag. Disse Tal kunne anvendes uden Forandring over hele Landet.

Den tredie Række paa enhver Side indeholder Angivelsen af Klokkeslettet for Maanens Op- eller Nedgang, forsaavidt som Kundskab derom kan have Vigtighed i det daglige Liv. Maanens Opgang er betegnet med O. F. eller O. E., eftersom den indtræffer paa en Formiddags- eller Eftermiddagstime. Ligeledes betegnes Nedgangen med N. F. eller N. E.

Den sidste Række paa enhver Side betegner Angivelsen af Klokkeslettet for Høivande paa Jyllands frie Vestkyst, hvormed maa sammenholdes den Forklaring over Beregningen af Tiden for Flod og Ebbe, som er meddelt efter Tabellen for Tidsforskjellen.

De, der ville benytte Solcentrets Op- eller Nedgang til derefter at stille deres Uhre, kunne, naar de befinde sig paa et Sted i Danmark, der ligger lige Vest for Kjøbenhavn, betjene sig af de i Almanakken anførte Klokkeslet. For de Steder derimod, som ligge nordligere eller sydligere, er beregnet den vedføiede Tabel, der viser, hvormange Minuter man skal lægge til eller trække fra de i Almanakken anførte Klokkeslet, for at erfare, hvad Uhret bør vise ved Solens Op- eller Nedgang. De anførte Tal gjælde

imidlertid ogsaa for dem, der ligge omtrent lige Øst eller Vest; derfor anføres her saavel disse som ogsaa de, der kunne rette sig efter Kjøbenhavn.

Kjøbenhavn... Roeskilde, Holbek, Kallundborg, Veile, Varde.
Helsingør .... Hillerød, Nykjøbing, Skanderborg.
Randers ..... Viborg, Grenaa.
Aalborg ..... Ribe, Løgstør, Thisted.
Ribe..... Christiansfeld, Haderslev, Aasens, Odense, Nyborg, Korsør, Slagelse, Storeheddinge, Christiansø.
Nakskov..... Tønder, Flensborg, Sønderborg, Maribo, Saxkjøbing, Stubbekjøbing, Nykjøbing.
Slesvig ..... Husum, Ekernførde, Burg.

Læg til Opg. Træk fra Nedg.				Træk fra Opgangen. Læg til Nedgangen.										Læg til Opg. Træk fra Nedg.			
Jan.	Febr.	Marts	April	Mai	Juni	Juli	August	Septb.	Oktbr.	Novbr.	Decbr.						
6	20	3	17	2	16	30	13	27	11	25	8	22	6	20	3	17	31	14	28	12	26	9	23	7	21
2	2	1	1	1	0	0	1	1	2	2	2	2	2	1	1	1	0	0	1	1	1	2	2	2	2
6	5	4	2	1	0	1	2	3	4	5	6	6	6	5	4	3	2	1	0	1	2	4	5	6	6
9	8	6	4	2	1	1	3	5	6	8	10	10	9	8	6	4	3	1	1	2	4	6	8	9	10
14	12	9	6	3	1	2	3	7	10	13	15	16	15	13	10	7	4	2	1	4	6	7	12	15	16

Helsingør .....
Randers .....
Aalborg .....
Skagen.....

Træk fra Opg. Læg til Nedg.				Læg til Opgangen. Træk fra Nedgangen.										Træk fra Opg. Læg til Nedg.			
Jan.	Febr.	Marts	April	Mai	Juni	Juli	August	Septb.	Oktbr.	Novbr.	Decbr.						
6	20	3	17	2	16	30	13	27	11	25	8	22	6	20	3	17	31	14	28	12	26	9	23	7	21
2	2	1	1	1	0	0	1	1	2	2	2	2	2	1	1	1	1	0	0	1	1	1	2	2	2
6	5	4	2	1	0	1	2	3	4	5	6	6	6	5	4	3	2	1	0	1	2	4	5	6	6
7	6	5	3	2	0	1	2	4	5	7	8	8	7	6	5	4	2	1	0	2	3	5	6	7	8

Ribe.....
Nakskov.....
Slesvig.....

Januar

eller Slugmaaned. 31 Dage. 1873.

Christi Omskjærelse, Luc. 2.

		Maan.		Høiv.
		N. E.		
O. 1	Nytaar	6 18	Solen Jorden nærmest Sol. op 8. 32′ n. 3. 36′ Tusmørket varer 52′	1 27
T. 2	Abel	7 55		2 12
F. 3	Enoch	9 28		2 57
L. 4	Methusalem	10 57		3 40

Da Herodes var død, Matth. 2.

S. 5	S. e. Nytaar	N. F.	Simeon	4 25
M. 6	Hell. 3 Kong.	12 22	◗ f. Ov. 10. 18′ Eftm.	5 16
Ti. 7	Knud Hertug	1 47		6 20
O. 8	Erhard	3 8	Sol. op 8. 29′ n. 3. 45′ Tusmørket varer 51′	7 29
T. 9	Julianus	4 31		8 39
F. 10	Paul Eremit	5 51		9 42
L. 11	Hyginus	7 4		10 33

Da Jesus var 12 Aar gammel, Luc. 2.

S. 12	1 S. e. H. 3 K.	8 5	Reinhold	11 20
M. 13	Hilarius	O. E.	○ f. M. 5. 13′ Eftm.	12 2
Ti. 14	Felix	4 24		0 21
O. 15	Maurus	5 38	Sol. op 8. 22′ n. 3. 57′ Tusmørket varer 50′	0 59
T. 16	Marcellus	6 53	☾ Jorden fjernest	1 33
F. 17	Antonius	8 8		2 5
L. 18	Hert. B. Mar.	9 22	Prisca	2 38

Bryllupet i Kana, Joh. 2.

S. 19	2 S. e. H. 3 K.	10 36	Pontianus	3 11
M. 20	Fab. Sebast.	11 52		3 46
Ti. 21	Agnes	O. F.	◖ f. Ov. 9. 21′ Eftm.	4 25
O. 22	Vincentius	1 9	Sol. op 8. 13′ n. 4. 11′	5 14
T. 23	Emerentius	2 32	Tusmørket varer 48′	6 17
F. 24	Timotheus	3 59		7 33
L. 25	Pauli Omv.	5 27		8 56

Jesus gik ned af Bjerget, Matth. 8.

S. 26	3 S. e. H. 3 K.	6 48	Polycarpus	10 9
M. 27	Chrysostom.	7 53		11 9
Ti. 28	Fred. 6 Fødsl.	N. E.	Carolus Magnus ● n. M. 6. 17′ Eftm.	12 3
O. 29	Chr. 7 Fødsl.	5 18	Valerius. ☾ Jorden nærmest Sol. op 8. 1′ n. 4. 26′ Tusmørket varer 47′	0 27
T. 30	Louise	6 57	Adelgunde	1 12
F. 31	Vigilius	8 31		1 54

Februar

eller **Blidemaaned.** 28 Dage. 1873.

			Maan. N. E.		Høiv.
L.	1	Brigida	10 4		2 34
		Jesus traadte i Skibet, Matth. 8.			
S.	2	4 S. e. H. 3 K.	11 34	Kyndelmisse	3 13
M.	3	Blasius	N. F.		3 55
Ti.	4	Veronica	12 55	☽ f. Ov. 10. 56′ Form.	4 42
O.	5	Agathe	2 19	Sol. op 7. 48′ n. 4. 40′ Tusmørket varer 45′	5 40
T.	6	Dorothea	3 41		6 52
F.	7	Richard	4 55		8 8
L.	8	Corintha	6 1		9 17
		Arbeiderne i Vingaarden, Matth. 20.			
S.	9	Septuagesima	6 52	Apollonia	10 14
M.	10	Scholastica	7 29		11 0
Ti.	11	Euphrosyne	7 55	☾ Jorden fjerneſt	11 41
O.	12	Eulalia	O. E.	○ f. M. 12. 23′ Eftm.	12 17
T.	13	Benignus	5 56	Sol. op 7. 33′ n. 4. 56′ Tusmørket varer 44′	0 34
F.	14	Valentinus	7 10		1 7
L.	15	Fauſtinus	8 25		1 37
		De fire Slags Sædejord, Luc. 8.			
S.	16	Sexagesima	9 39	Juliane	2 7
M.	17	Findanus	10 56		2 39
Ti.	18	Jul. Sophie	O. F.	Concordia	3 13
O.	19	Ammon	12 16	Sol. op 7. 17′ n. 5. 11′ Tusmørket varer 43′	3 53
T.	20	Eucharias	1 39	☾ f. Ov. 12. 13′ Eftm.	4 39
F.	21	Samuel	3 4		5 44
L.	22	Peders Stol	4 27		7 8
		Chriſti Daab, Matth. 3.			
S.	23	Faſtelavn	5 36	Papias Eſtomihi Ovinqvageſima.	8 39
M.	24	Matthias	6 34		9 56
Ti.	25	Hvide Tirsdag	7 4	Victorinus	10 56
O.	26	Aske Onsdag	N. E.	Inger ☾ Jorden nærmeſt Sol. op 7. 0′ n. 5. 26′ Tusmørket varer 42′	11 46
T.	27	Leander	5 53	● n. M. 4. 12′ Form.	0 9
F.	28	Ollegaard	7 29		0 52

Marts

eller Tordmaaned. 31 Dage. 1873.

			Maan. N. E.		Høiv.
L.	1	Albinus	9 2		1 30
		Jesus fristes af Djævelen, Matth. 4.			
S.	2	1 S. i Fasten	10 31	Simplicius Invocavit.	2 8
M.	3	Kunigunde	11 59	Quadragesima.	2 47
Ti.	4	Adrianus	N. F.	Theophilus.	3 27
O.	5	Tamperdag	1 26	Sol. op 6. 43′ n. 5. 40′	4 13
				Tusmørket varer 42′	
T.	6	Gotfred	2 44	☽ f. Ov. 2. 15′ Form.	5 8
F.	7	Perpetua	3 55		6 19
L.	8	Beata	4 52		7 34
		Den cananæiske Kvinde, Matth. 15.			
S.	9	2 S. i Fasten	5 31	40 Riddere Reminiscere.	8 48
M.	10	Edel	6 1		9 48
Ti.	11	Thala	6 20	☾ Jorden fjernest	10 34
O.	12	Gregorius	6 35	Sol. op 6. 25′ n. 5. 55′	11 15
T.	13	Macedonius	O. E.	Tusmørket varer 42′	11 48
F.	14	Eutychius	6 13	○ f. M. 6. 35′ Form.	0 5
L.	15	Zacharias	7 28		0 36
		Jesus drev en Djævel ud, Luc. 11.			
S.	16	3 S. i Fasten	8 45	Gudmund Oculi.	1 8
M.	17	Gjertrud	10 5		1 39
Ti.	18	Alexander	11 26		2 11
O.	19	Joseph	O. F.	Sol. op 6. 7′ n. 6. 9′	2 49
				Tusmørket varer 42′	
T.	20	Gordius	12 50	Jevndøgn, Foraar begynder	3 31
F.	21	Benedictus	2 14	☾ f. Ov. 11. 10′ Eftm.	4 22
L.	22	Paulus	3 28		5 30
		Jesus bespiser 5000 Mand, Joh. 6.			
S.	23	Midfaste	4 26	Fidelis. Lætare.	6 55
M.	24	Ulrica	5 6		8 26
Ti.	25	Mariæ Bebud.	5 30	☾ Jorden nærmest	9 41
O.	26	Gabriel	5 48	Sol. op 5. 48′ n. 6. 23′	10 38
				Tusmørket varer 42′	
T.	27	Castor	6 1	Venus skinner stærkest	11 25
F.	28	Eustachius	N. E.	● n. M. 1. 45′ Eftm.	12 6
L.	29	Jonas	7 57		0 26
		Gabriel Engel udsendes, Luc. 1.			
S.	30	5 S. i Fasten	9 28	Quirinus Judica.	1 4
M.	31	Fred. 5. Fødf.	10 58	Balbina	1 43

April

eller **Faaremaaned.** 30 Dage. 1873.

		Maan. N. F.		Høiv.
Ti. 1	Hugo	N. F.		
O. 2	Theodosius	12 25	Sol. op 5. 30′ n. 6. 37′ Tusmørket varer 43′	2 22 3 4
T. 3	Nicætas	1 43		3 50
F. 4	Ambrosius	2 48	◗ f. Ov. 7. 26′ Efterm.	4 42
L. 5	Irene	3 35		5 46
	Christi Indtog i Jerusalem, Matth. 21.			
S. 6	**Palmesøndag**	4 6	Sixtus	6 57
M. 7	Egesippus	4 29	☾ Jorden fjernest	8 8
Ti. 8	**Chr. 9 Fødsl.**	4 45	Janus	9 9
O. 9	Procopius	4 54	Sol. op 5. 12′ n. 6. 51′ Tusmørket varer 44′	9 58
T. 10	**Skjærtorsdag**	5 4	Ezechiel	10 39
F. 11	**Langfredag**	5 12	Leo	11 16
L. 12	Julius	O. E.	○ f. M. 10. 42′ Efterm.	11 49
	Christi Opstandelse, Marc. 16.			
S. 13	**Paaskedag**	7 50	Justinus	0 6
M. 14	**2 Paaskedag**	9 13	Tiburtius	0 40
Ti. 15	**Chr. 5 Fødsl.**	10 38	Olympia	1 14
O. 16	Mariane	O. F.	Sol. op 4. 55′ n. 7. 5′ Tusmørket varer 46′	1 52
T. 17	**Flyttedag**	12 4	Anicetus	2 35
F. 18	Eleutherius	1 20		3 21
L. 19	Daniel	2 23		4 15
	Jesus kom ind ad lukte Døre, Joh. 20.			
S. 20	1 S. e. Paaske	3 8	Sulpicius. Ovasimodo. ◖ f. Ov. 6. 38′ Form.	5 21
M. 21	Florentius	3 36		6 43
Ti. 22	Cajus	3 54	Sol. op 4. 38′ n. 7. 19′ Tusmørket varer 47′ ☾ Jorden nærmest	8 5
O. 23	Georgius	4 8		9 16
T. 24	Albertus	4 20		10 12
F. 25	Marc. Evang.	4 28		10 59
L. 26	Cletus	N. E.	● n. M. 11. 32′ Efterm.	11 40
	Jesus er en god Hyrde, Joh. 10.			
S. 27	2 S. e. Paaske	8 27	Charl. Amal. Ananias Misericord. Dom.	0 1
M. 28	Vitalis	9 56		0 41
Ti. 29	Peter Martyr	11 20	Sol. op 4. 21′ n. 7. 33′ Tusmørket varer 49′	1 21
O. 30	Severus	N. F.		2 2

Mai

eller Maimaaned. 31 Dage. 1873.

		Maan. N. F.		Høiv.
T. 1	Phil. Jacob.	12 33	Voldermisse	2 44
F. 2	Athanasius	1 30		3 28
L. 3	Korsmisse	2 7		4 15
	Christi Bortgang til Faderen, Joh. 16.			
S. 4	3 S. e. Paaske	2 34	Florian. Jubilate ☽ f. Ov. 1. 23′ Eftm.	5 8
M. 5	Gothard	2 51	De lyse Nætter begynde ☾ Jorden fjernest	6 9
Ti. 6	Joh.a.Portam	3 4		7 13
O. 7	Flavia	3 13	Sol. op 4. 6′ n. 7. 47′	8 15
T. 8	Stanislaus	3 22	Tusmørket varer 52	9 10
F. 9	Bededag	3 29	Caspar	9 57
L. 10	Gordianus	3 36		10 39
	Den Helligaands Sendelse, Joh. 16.			
S. 11	4 S. e. Paaske	3 45	Mamertus. Cantate	11 18
M. 12	Pancratius	O. E.	○ f. M. 12. 8′ Eftm.	11 57
Ti. 13	Ingenuus	9 47		0 17
O. 14	Christian	11 9	Sol. op 3. 53′ n. 8. 0′	0 59
T. 15	Sophie	O. F.	Tusmørket varer 56′	1 42
F. 16	Sara	12 18		2 29
L. 17	Bruno	1 9		3 17
	Beder i Jesu Navn, Joh. 16.			
S. 18	5 S. e. Paaske	1 42	Erik. Rogate	4 9
M. 19	Potentiana	2 3	☾ f. Ov. 11. 50′ Form.	5 8
Ti. 20	Angelica	2 17	☾ Jorden nærmest	6 18
O. 21	Helene	2 28	Sol. op 3. 41′ n. 8. 12′ Tusmørket varer 59′	7 31
T. 22	Chr. Himmelf.	2 37	Castus	8 43
F. 23	Desiderius	2 46		9 43
L. 24	Esther	2 56		10 32
	Naar Trosteren kommer, Joh. 15.			
S. 25	6 S. e. Paaske	3 8	Urbanus. Exaudi	11 17
M. 26	Beda	N. E.	● n. M. 10. 10′ Form.	0 0
Ti. 27	Lucian	10 15	Solformørkelse Kl. 8. 46′ Fm.	0 21
O. 28	Vilhelm	11 19	Sol. op 3. 31′ n. 8. 23′ Tusmørket varer 63′	1 4
T. 29	Maximinus	N. F.		1 44
F. 30	Vigand	12 5		2 40
L. 31	Petronella	12 36		3 6

Juni

eller Skjærsommer. 30 Dage. 1873.

Hvo mig elsker, Joh. 14.

			Maan. N. F.		Høiv.
S.	1	Pintsedag	12 57	Nicomedes	3 47
M.	2	2 Pintsedag	1 11	Marcellinus. ☾ Jorden fjerneſt	4 28
Ti.	3	Krpr. Frederik	1 21	Erasmus ☽ f. Ov. 7. 10′ Form.	5 15
O.	4	Tamperdag	1 30	Optatus Sol. op 3. 23′ n. 8. 32′	6 10
T.	5	Bonifacius	1 37	Tusmørket varer 66′	7 9
F.	6	Norbertus	1 45		8 11
L.	7	Jeremias	1 52		9 9

Chriſtus og Nicodemus, Joh. 3.

S.	8	Trinitatis	2 2	Medardus	10 1
M.	9	Primus	2 16		10 51
Ti.	10	Onuphrius	O. E.	○ f. M. 10. 52′ Eftm.	11 38
O.	11	Chr. Legemsf.	10 6	Barnab. Apoſt. Sol. op 3. 19′ n. 8. 40′	0 1
T.	12	Baſilius	11 4	Tusmørket varer 69′	0 49
F.	13	Cyrillus	11 45	Venus ſkinner ſtærkeſt	1 36
L.	14	Ruſinus	O. F.	☾ Jorden nærmeſt	2 22

Den rige Mand, Luc. 16.

S.	15	1 S. e. Trin.	12 8	Vitus	3 8
M.	16	Tycho	12 25		3 58
Ti.	17	Botolphus	12 36	☾ f. Ov. 4. 22′ Eftm.	4 45
O.	18	Leontius	12 47	Sol. op 3. 17′ n. 8. 44′	5 46
T.	19	Gervaſius	12 56	Tusmørket varer 70′	6 53
F.	20	Sylverius	1 5		8 2
L.	21	Albanus	1 16	Solhverv, længſte Dag. Sommer begynder	9 10

Den ſtore Nadvere, Luc. 14.

S.	22	2 S. e. Trin.	1 30	10000 Mart.	10 8
M.	23	Paulinus	1 52		10 58
Ti.	24	St. Hansdag	N. E.	● n. M. 10. 3′ Eftm.	11 44
O.	25	Prosper	9 59	Sol. op 3. 19′ n. 8. 45′	0 6
T.	26	Pelagius	10 36	Tusmørket varer 70′	0 48
F.	27	7 Sovere	11 0		1 28
L.	28	Enkedr. Caroline Amalie	11 18	Eleonora	2 4

Det fortabte Faar, Luc. 15.

S.	29	3 S. e. Trin.	11 29	Petr. Paulus	2 39
M.	30	Lucina	11 39	☾ Jorden fjerneſt	3 14

Juli

eller Ormemaaned. 31 Dage. 1873.

		Maan. N. E.		Høiv.
Ti. 1	Theobaldus	11 46	Solen Jorden fjerneſt	3 50
O. 2	Mariæ Beſøg.	11 55	Sol. op 3. 24′ n. 8. 44′ Tusmørket varer 69′	4 27
T. 3	Cornelius	N. F.	☽ f. Ov. 12. 1′ Form.	5 12
F. 4	Ulricus	12 0		6 6
L. 5	Anshelmus	12 9		7 11

Værer barmhjertige, Luc. 6.

S. 6	4 S. e. Trin.	12 21	Dion	8 22
M. 7	Lov. Aug.	12 37	Willebaldus	9 30
Ti. 8	Kjeld	1 1		10 29
O. 9	Soſtrata	1 44	Sol. op 3. 31′ n. 8. 38′ Tusmørket varer 66′	11 25
T. 10	Vilh. Carol.	O. E.	Knud Konge	12 16
F. 11	Joſva	10 11	○ f. M. 7. 24′ Form.	0 41
L. 12	Henrik	10 31	☾ Jorden nærmeſt	1 27

Jesus lærer af Skibet, Luc. 5.

S. 13	5 S. e. Trin.	10 44	Margarethe	2 10
M. 14	Bonaventura	10 56		2 53
Ti. 15	Apoſtl. Del.	11 4	☾ f. Ov. 9. 48′ Eftm.	3 34
O. 16	Suſanne	11 13	Sol. op 3. 40′ n. 8. 31′	4 18
T. 17	Alexius	11 25	Tusmørket varer 62′	5 10
F. 18	Arnolphus	11 38		6 15
L. 19	Juſta	11 54		7 29

Phariſæernes Retfærdighed, Matth. 5.

S. 20	6 S. e. Trin.	O. F.	Elias	8 44
M. 21	Evenus	12 23		9 49
Ti. 22	Mar. Magd.	1 0	Hundedagene begynde	10 43
O. 23	Apollinaris	1 55	Sol. op 3. 51′ n. 8. 21′ Tusmørket varer 58′	11 29
T. 24	Chriſtina	N. E.	● n. M. 11. 24′ Form.	12 10
F. 25	Jacobus	9 23		0 30
L. 26	Anna	9 37		1 5

Jesus beſpiſer 4000 Mand, Marc. 8.

S. 27	7 S. e. Trin.	9 47	Martha	1 38
M. 28	Aurelius	9 54	☾ Jorden fjerneſt	2 8
Ti. 29	Oluf	10 1		2 40
O. 30	Abdon	10 7	Sol. op 4. 4′ n. 8. 9′ Tusmørket varer 55′	3 12
T. 31	Germanus	10 16		3 47

August

eller Høstmaaned. 31 Dage. 1873.

			Maan. N. E.		Høiv.
F.	1	Ped. Fængsel	10 26	☽ f. Ov. 3. 20′ Eftm.	4 26
L.	2	Hannibal	10 39		5 15
		De falske Propheter, Matth. 7.			
S.	3	8 S. e. Trin.	10 58	Nicodemus	6 23
M.	4	Dominicus	11 31		7 43
Ti.	5	Osvaldus	N. F.		9 6
O.	6	Chr. Forklar.	12 23	Sol. op 4. 16′ n. 7. 55′ Tusmørket varer 52′	10 16
T.	7	Donatus	1 37		11 14
F.	8	Ruth	O. E.	De lyse Nætter ophøre ○ f. M. 2. 43′ Eftm.	12 4
L.	9	Romanus	8 50	☾ Jorden nærmest	0 28
		Den utro Husfoged, Luc. 16.			
S.	10	9 S. e. Trin.	9 2	Laurentius	1 12
M.	11	Herman	9 11		1 50
Ti.	12	Clara	9 21		2 30
O.	13	Hippolytus	9 32	Sol. op 4. 30′ n. 7. 39′ Tusmørket varer 49′	3 10
T.	14	Eusebius	9 43		3 53
F.	15	Mar. Himf.	9 59	◖ f. Ov. 5. 31′ Form.	4 40
L.	16	Rochus	10 23		5 44
		Jesus græder over Jerusalem, Luc. 19.			
S.	17	10 S. e. Trin.	10 58	Anastatius	7 0
M.	18	Agapetus	11 47		8 21
Ti.	19	Sebaldus	O. F.		9 31
O.	20	Bernhard	12 51	Sol. op 4. 43′ n. 7. 23′ Tusmørket varer 47′	10 25
T.	21	Salomon	2 5		11 9
F.	22	Symphor.	3 22		11 47
L.	23	Zachæus	N. E.	Hundedagene ende ● n. M. 2. 21′ Form.	0 5
		Pharisæeren og Tolderen, Luc. 18.			
S.	24	11 S. e. Trin.	8 4	Sophie Fred. Bartholomæus	0 37
M.	25	Ludvig	8 10	☾ Jorden fjerneſt	1 8
Ti.	26	Irenæus	8 17		1 38
O.	27	Gebhardus	8 23	Sol. op 4. 57′ n. 7. 6′ Tusmørket varer 46′	2 6
T.	28	Louiſe	8 32	Auguſtinus	2 39
F.	29	Joh. Halsh.	8 44		3 14
L.	30	Benjamin	9 0		3 54
		Den Døve og Stumme, Marc. 7.			
S.	31	12 S. e. Trin.	9 25	Bertha ☽ f. Ov. 4. 38′ Form.	4 43

September

eller **Fiskemaaned.** 30 Dage. 1873.

		Maan. N. E.		Høiv.
M. 1	Ægidius	10 6		5 52
Ti. 2	Elisa	11 8		7 17
O. 3	Seraphia	N. F.	Sol. op 5. 10′ n. 6. 48′ Tusmørket varer 44′	8 49
T. 4	Jul. Maria	12 31	Theodosia	10 0
F. 5	Regina	2 9		10 58
L. 6	Magnus	O. E.	☌ f. M. 9. 59′ Eftm. ☾ Jorden nærmest	11 46

Samaritaneren og Leviten, Luc. 10.

S. 7	13 S. e. Trin.	7 18	Dr. Louise Robert	0 8
M. 8	Mariæ Fødsl.	7 26		0 50
Ti. 9	Gorgonius	7 36		1 28
O. 10	Burchhardt	7 48	Sol. op 5. 24′ n. 6. 30′ Tusmørket varer 43′	2 5
T. 11	Hillebert	8 3		2 47
F. 12	Guido	8 24		3 30
L. 13	Cyprianus	8 54	☾ f. Ov. 4. 31′ Eftm.	4 19

De 10 Spedalske, Luc. 17.

S. 14	14 S. e. Trin.	9 41	† Ophøielse	5 20
M. 15	Eskild	10 41		6 35
Ti. 16	Euphemia	11 52	Lambertus	7 54
O. 17	Tamperdag	O. F.	Sol. op 5. 37′ n. 6. 12′ Tusmørket varer 42′	9 2
T. 18	Chr. 8 Fødsl.	1 10		9 57
F. 19	Constantia	2 26		10 41
L. 20	Tobias	3 43	☾ Jorden fjernest	11 18

Ingen kan tjene to Herrer, Matth. 6.

S. 21	15 S. e. Trin.	N. E.	Matthæus ● n. M. 6. 41′ Efterm.	11 50
M. 22	Mauritius	6 26		0 6
Ti. 23	Linus	6 32	Jevndøgn, Efteraar begynder	0 37
O. 24	Tecla	6 41	Sol. op 5. 51′ n. 5. 53′ Tusmørket varer 42′	1 7
T. 25	Cleophas	6 51		1 39
F. 26	Adolph	7 5		2 13
L. 27	Cosmus	7 24		2 52

Enkens Søn af Nain, Luc. 7.

S. 28	16 S. e. Trin.	7 59	Venceslaus	3 35
M. 29	St. Michael	8 52	☽ f. Ov. 3. 46′ Eftm.	4 27
Ti. 30	Hieronymus	10 4		5 34

Oktober

eller Sædemaaned. 31 Dage. 1873.

		Maan.		Høiv.
		N. E.		
O. 1	Remigius	11 33	Sol. op 6. 4′ n. 5. 35′	7 0
T. 2	Ditlev	N. F.	Tusmørket varer 42′	8 28
F. 3	Mette	1 11		9 41
L. 4	Franciscus	2 50		10 35

Den Vatersottige, Luc. 14.

S. 5	17 S. e. Trin.	4 27	Placidus	11 22
			☾ Jorden nærmest	
M. 6	Fred. 7 Fødsl.	O. E.	Broderus	12 3
Ti. 7	Amalia	5 54	○ f. M. 6. 22′ Form.	0 24
O. 8	Ingeborg	6 6	Sol. op 6. 18′ n. 5. 17′	1 4
T. 9	Dionysius	6 23	Tusmørket varer 42′	1 44
F. 10	Gereon	6 51		2 27
L. 11	Fred. 4 Fødsl.	7 31	Maximilian	3 12

Hvis Søn er Christus, Matth. 22.

S. 12	18 S. e. Trin.	8 27	Pr. Frederik	4 2
M. 13	Angelus	9 37	◖ s. Ov. 7. 16′ Form.	4 56
Ti. 14	Calixtus	10 54		6 3
O. 15	Hedevig	O. F.	Sol. op 6. 32′ n. 4. 59′	7 14
T. 16	Gallus	12 11	Tusmørket varer 42′	8 21
F. 17	Florentinus	1 29	☾ Jorden fjernest	9 15
L. 18	Luc. Evang.	2 43		10 3

Den Værkbrudne, Matth. 9.

S. 19	19 S. e. Trin.	3 59	Balthasar	10 41
M. 20	Felicianus	5 12		11 16
Ti. 21	Flyttedag	N. E.	11000 Jomfr.	11 49
			● n. M. 11. 45′ Form.	
O. 22	Cordula	4 59	Sol. op 6. 47′ n. 4. 42′	0 6
T. 23	Søren	5 12	Tusmørket varer 43′	1 41
F. 24	Proclus	5 29		1 17
L. 25	Crispinus	5 59		1 56

Bryllupsklæderne, Matth. 22.

S. 26	20 S. e. Trin.	6 44	Amandus	2 38
M. 27	Sem	7 49		3 24
Ti. 28	Prs. Caroline	9 11	Dr. Mar. Soph. Frederikke	4 18
			Simeon og Judas	
			◗ f. Ov. 1. 0′ Form.	
O. 29	Narcissus	10 45	Sol. op 7. 2′ n. 4. 26′	5 21
			Tusmørket varer 44′	
T. 30	Louise Charl.	N. F.	Absalon	6 40
F. 31	Krprds. Louise	12 20	Reform. Beg.	8 0

November

eller Slagtemaaned. 30 Dage. 1873.

			Maan. N. F.		Høiv.
L.	1	Alle Helgen	1 55		9 9
		Jesus prædiker om Salighed, Matth. 5.			
S.	2	21 S. e. Trin.	3 30	Alle Sjæle ☾ Jorden nærmest	10 6
M.	3	Hubertus	5 4		10 56
Ti.	4	Otto	O. E.	○ f. M. 4. 39′ Eftm. Maaneform. ved Solnedgang	11 38
O.	5	Malachias	4 26	Sol. op 7. 17′ n. 4. 11′	12 21
T.	6	Leonhardus	4 48	Tusmørket varer 45′	0 43
F.	7	Engelbrecht	5 22		1 27
L.	8	Claudius	6 11		2 10
		De 10000 Pund, Matth. 18.			
S.	9	22 S. e. Trin.	7 17	Theodor	2 55
M.	10	Luther	8 34		3 41
Ti.	11	**Morten Bisp**	9 53	☾ s. Ov. 1. 38′ Form.	4 28
O.	12	Torkild	11 11	Sol. op 7. 31′ n. 3. 57′	5 20
T.	13	Arcadius	O. F.	Tusmørket varer 47′	6 21
F.	14	Frederik	12 27	☾ Jorden fjernest	7 22
L.	15	Leopold	1 42		8 21
		Skattens Mont, Matth. 22.			
S.	16	23 S. e. Trin.	2 55	Othenius	9 13
M.	17	Anianus	4 11		9 58
Ti.	18	Hesychius	5 29		10 41
O.	19	Elisabeth	6 50	Sol. op 7. 45′ n. 3. 46′ Tusmørket varer 48′	11 22
T.	20	Volkmarus	N. E.	● n. M. 4. 27′ Form.	0 0
F.	21	Mariæ Ofr.	3 59		0 21
L.	22	Fred. Ferdin.	4 41	Cecilia	1 3
		Den blodsottige Kvinde, Matth. 9.			
S.	23	24 S. e. Trin.	5 40	Clemens	1 46
M.	24	Chrysogonus	6 58		2 31
Ti.	25	Catharina	8 29		3 17
O.	26	Conradus	10 4	Sol. op 7. 59′ n. 3. 36′ Tusmørket varer 50′	4 7
T.	27	Facundus	11 35	◗ f. Ov. 9. 3′ Form.	5 2
F.	28	Soph. Magdl.	N. F.		6 8
L.	29	Saturninus	1 5		7 20
		Jesu Indtog i Jerusalem, Matth. 21.			
S.	30	1 S. i Advent	2 36	Chr. 6 Fødf. Andreas ☾ Jorden nærmest	8 32

December

eller Christmaaned. 31 Dage. 1873.

		Maan.		Høiv.
		N. F.		
M. 1	Arnold	4 8		9 35
Ti. 2	Bibiana	5 41		10 29
O. 3	Svend	7 16	Sol. op 8. 11′ n. 3. 29′ Tusmørket varer 51′	11 18
T. 4	Charl. Fred.	O. E.	○ f. M. 5. 11′ Form.	12 4
F. 5	Sabina	3 58	Barbara	0 27
L. 6	Nicolaus	4 57		1 11

Tegn i Sol og Maane, Luc. 21.

S. 7	2 S. i Advent	6 12	Agathon	1 53
M. 8	Mariæ Undf.	7 30		2 35
Ti. 9	Rudolph	8 51		3 15
O. 10	Judith	10 9	Sol. op 8. 21′ n. 3. 26′ Tusmørket varer 52′	3 54
T. 11	Damasus	11 24	◖ f. Ov. 10. 44′ Eftm.	4 34
F. 12	Epimachus	O. F.	☾ Jorden fjerneſt	5 20
L. 13	Lucia	12 39		6 15

Johannes i Fængſel, Matth. 11.

S. 14	3 S. i Advent	1 53	Crispus	7 13
M. 15	Nicatius	3 8		8 14
Ti. 16	Lazarus	4 27	Albina	9 13
O. 17	Tamperdag	5 50	Sol. op 8. 28′ n. 3. 25′	10 6
T. 18	Loviſe	7 17	Tusmørket varer 53′	10 56
F. 19	Nemeſius	N. E.	● n. M. 7. 40′ Eftm.	11 42
L. 20	Abraham	3 29		0 6

Johannis Vidnesbyrd, Joh. 1.

			Thomas	
S. 21	4 S. i Advent	4 42	Solhverv, korteſte Dag	0 53
M. 22	Japetus	6 11	Vinter begynder	1 38
Ti. 23	Torlacus	7 47	☾ Jorden nærmeſt	2 22
O. 24	Adam	9 21	Sol. op 8. 32′ n. 3. 28′	3 6
T. 25	Juledag	10 52	Tusmørket varer 53′	3 50
F. 26	St. Stephan	N. F.	◗ f. Ov. 4. 55′ Eftm.	4 36
L. 27	Joh. Evang.	12 22		5 33

Simeon og Anna, Luc. 2.

S. 28	S. i J. og N.	1 51	Børnedag	6 42
M. 29	Noah	3 21		7 54
Ti. 30	David	4 53		9 7
O. 31	Sylveſter	6 24	Sol. op 8. 32′ n. 3. 34′ Tusmørket varer 52′	10 5

Tabel, som viser hvad Klokken er efter Middeltid, naar Solskiven viser 12.

Jan.	1	12	4′	Marts	27	12	5′	Aug.	7	12	5′	Okt.	23	11	44′
„	3	12	5′	„	30	12	4′	„	14	12	4′	Nov.	1	11	44′
„	5	12	6′	April	3	12	3′	„	19	12	3′	„	14	11	45′
„	7	12	7′	„	6	12	2′	„	23	12	2′	„	19	11	46′
„	9	12	8′	„	10	12	1′	„	27	12	1′	„	23	11	47′
„	12	12	9′	„	13	12	0′	„	30	12	0′	„	26	11	48′
„	15	12	10′	„	17	11	59′	Sept.	2	11	59′	„	29	11	49′
„	18	12	11′	„	22	11	58′	„	6	11	58′	Dec.	2	11	50′
„	21	12	12′	„	27	11	57′	„	9	11	57′	„	4	11	51′
„	25	12	13′	Mai	6	11	56′	„	11	11	56′	„	7	11	52′
„	30	12	14′	„	24	11	57′	„	14	11	55′	„	9	11	53′
Febr.	1	12	14′	Juni	1	11	58′	„	17	11	54′	„	11	11	54′
„	13	12	14′	„	7	11	59′	„	20	11	53′	„	13	11	55′
„	24	12	13′	„	12	12	0′	„	23	11	52′	„	16	11	56′
Marts	2	12	12′	„	17	12	1′	„	26	11	51′	„	18	11	57′
„	6	12	11′	„	22	12	2′	„	29	11	50′	„	20	11	58′
„	10	12	10′	„	26	12	3′	Okt.	2	11	49′	„	22	11	59′
„	14	12	9′	Juli	1	12	4′	„	5	11	48′	„	24	12	0′
„	17	12	8′	„	7	12	5′	„	9	11	47′	„	26	12	1′
„	21	12	7′	„	14	12	6′	„	12	11	46′	„	28	12	2′
„	24	12	6′	Aug.	1	12	6′	„	17	11	45′	„	30	12	3′

Forklaring af Beregningen af Klokkeslettet for Høi- og Lavvande.

Ved Beregningen af Klokkeslettet for Høivande og Lavvande tager man først de Tal, der findes i den sidste Række i hver Maaned og lægger dertil Havnetiden efter den vedføiede Tabel. Den første Talrække i denne Tabel indeholder det hosstaaende Steds Havnetid, den anden angiver Tidsforløbet fra Høivande til Lavvande og den tredie Middelspringflodhøiden i Fod.

Tabel til Beregning af Høi- og Lavvande.

Agger	3 44	5 19	1	Dicksander Gat, ved Sydenden af Flakstrømmen	0 36	6 50	—
Altona	4 54	7 45	8	Fanø, N. O. Pynt	2 17	—	—
Amrum	0 55	6 49	9	„ N. V. Pynt	1 57	—	—
Blaavandshuk	1 19	6 8	6	Fanø, Midten af Vestkysten	1 6	—	—
Blankenese	4 19	7 36	—	Frederikshavn	5 37	6 0	1
Blauort Sand	0 13	6 31	—	Fredriksstad	2 12	7 34	11
Bongsiel	1 48	6 38	12	Glückstad	2 44	7 13	12
Bordelum Siel	2 17	8 37	—	Hals	8 25	4 57	1
Brunsbüttel	1 33	7 14	11	Hamborg	5 4	7 48	—
Büsum, udenfor Havnen	0 56	6 15	—	Helgoland	11 45	6 51	10
Cuxhaven	0 43	6 53	12				
Dagebøl	1 54	6 54	10				

Hirtshals	4 3	6 14	1	Seesand	0 25	6 54	10
Hjerting	2 20	6 5	—	Skagen	5 37	6 6	1
Husum Havn	2 11	7 25	—	Skallingende	1 51	—	—
Høier Canal	2 54	6 33	7	Støren Itzehoe	3 35	—	—
Krück Aue	3 0	—	—	Støren Størort.	2 24	7 17	—
List	1 56	6 15	7	Süderoog	0 45	6 44	11
Meldorf Havn	1 7	7 45	12	Sydvesthorn	2 18	7 36	9
Nordby	2 37	6 4	6	Sønderhoe	1 57	6 42	5
Norderpiep	0 25	6 18	13	Teufelsbrücke	4 39	7 41	—
Nymindegab	2 16	5 48	2	Thorsminde Gab.	3 9	5 35	2
Ording	0 20	7 23	11	Tvilensleth	3 32	7 27	—
Pelvorm	1 32	6 14	12	Tønningen	1 36	7 11	11
Pin Aue	3 22	7 34	11	Vollervik	0 49	6 45	12
Rendsborg	7 17	7 18	4	Vyk	1 56	6 21	10
Schulau	4 10	7 32	—				

Exempel: at finde Klokkeslettet for Høivande og Lavvande den 14de Januar ved Agger:

Af Pillen for Høivande i Januar	0	Tim.	21 Min.
Hertil lægges Havnetid for Agger	3	—	44 —
	4	Tim.	5 Min.

Det Udkomne er Klokkeslettet for Høivande om Formiddagen. Er det fundne Klokkeslet større end 12 Timer, da trækkes 12 Timer fra, og det Udkomne er nu Klokkeslettet for Høivande om Eftermiddagen.

Klokkeslettet for det paafølgende Lavvande faaes ved til Klokkeslettet for Høivande at lægge Tidsforløbet fra Høivande til Lavvande. Da denne Mellemtid for Agger er 5 Tim. 19 Min., saa indtræffer Lavvande Kl. 9. 24′ om Formiddagen. Blev Lavvandsklokkeslettet større end 12 Tim., da trækkes 12 Tim. fra, og det Udkomne er nu Klokkeslettet for Lavvande om Eftermiddagen.

Trækkes fra de fundne Klokkeslet 25 Min., erholdes derved Klokkeslettene for de næstforegaaende Høivande og Lavvande; lægges derimod 25 Min. til, saa har man Klokkeslettene for de næstfølgende Høivande og Lavvande.

Formørkelser.

I Aaret 1873 indtræffe følgende Formørkelser:

1) En total Maaneformørkelse den 12te Mai Middag og altsaa usynlig for Kjøbenhavn.
2) En Solformørkelse den 26de Mai Formiddag. Den begynder for Kjøbenhavn Kl. 8. 46′ og ender Kl. 10. 31′. Naar Formørkelsen er størst, bliver lidt over en Fjerdedel af Solens Diameter formørket.
3) En total Maaneformørkelse den 4de November Eftermiddag. For Kjøbenhavn begynder Formørkelsen Kl. 2. 56′, Totaliteten varer fra Kl. 3. 58′ til Kl. 5. 25′, og Formørkelsen er forbi Kl. 6. 26′. Da Solen paa denne Dag gaaer ned Kl. 4. 13′, staaer Maanen altsaa totalt formørket op.

4) En Solformørkelse den 20de November Formiddag, som blot bliver synlig i Havet omkring Sydpolen.

Planeterne i Aaret 1873.

Merkur er i Almindelighed Solen saa nær, at den ikke kan sees med blotte Øine. Den 5te Januar, den 4de Mai, den 30te August og den 19de Decbr. er den i den største vestlige Afstand fra Solen og maa da søges om Morgenen før Solens Opgang paa den østlige Himmel. Den 19de Marts, den 16de Juli og den 10de Novbr. er den i den største østlige Afstand fra Solen og maa derfor søges om Aftenen efter Solnedgang paa den vestlige Himmel.

Venus er Aftenstjerne ved Aarets Begyndelse, og naaer i Slutningen af Februar sin største østlige Afstand fra Solen. Samtidig med en stærk nordlig Bevægelse tiltager dens Skin til Slutningen af Marts. Ved denne Tid er Glandsen saa stærk, at Planeten vil kunne sees om Dagen med det blotte Øie. Derpaa aftager Glandsen samtidig med at den indhentes af Solen, hvorved den bliver usynlig i Slutningen af April. I Slutningen af Mai og Aaret ud kan Venus iagttages som Morgenstjerne med stigende Glands til Midten af Juni og med stigende vestlig Afstand fra Solen til Midten af Juli. Med aftagende Afstand fra Solen gjennemløber Planeten Tvillingerne og Krebsen samt i September Løven (den 26de gaaer den nordlig forbi Regulus). I Oktober gaaer den ind i Jomfruen, som den forlader i Slutningen af November for i den øvrige Deel af Aaret at gjennemløbe Vægten og Skorpionen.

Mars befinder sig ved Aarets Begyndelse nogle Grader nordfor Spica i Jomfruen, i hvilket Stjernebillede den har østlig Bevægelse. I Midten af Februar gaaer den med aftagende Hastighed ind i Vægten og kulminerer i Begyndelsen af Marts Kl. 4 Form. Den 21de Marts bliver den stationær, hvorefter Planetens Bevægelse bliver vestlig, saa at den i Slutningen af April atter gaaer ind i Jomfruen. Ved denne Tid kulminerer den ved Midnat og er saaledes synlig hele Natten. Den vestlige Bevægelse i Jomfruen ophører midt i Juni, medens Nedgangen indtræffer en Time efter Midnat. Paa Grund af den stedse tidligere indtræffende Nedgang bliver Planeten usynlig i August. I Slutningen af Oktober kulminerer den vel ved Solnedgang, men dens lave Stilling paa Himlen vil vanskeliggjøre dens Jagttagelse, hvorimod Omstændighederne blive gunstigere henimod Slutningen af Aaret.

Jupiter staaer ved Aarets Begyndelse op Kl. $8^1/_4$ Eftm. og har en vestlig Bevægelse i Løven. I Begyndelsen af Februar gaaer den nordlig forbi Regulus, og i Midten af samme Maaned kulminerer den ved Midnat, saa at den er synlig hele Natten. Den vestlige Bevægelse aftager til Midten af Februar, da Planeten bliver stationær, hvorefter den gjennemløber Løven i modsat Retning, saa at den i Slutningen af Juni atter befinder sig i Nærheden af Regulus. Midt i Juni gaaer Planeten ned ved Midnat. Den stedse tidligere indtræffende Nedgang bevirker, at den bliver usynlig i de følgende Maaneder. I Slutningen af September vil Jupiter kunne iagttages om Morgenen med en østlig Bevægelse i Løven, hvilket Stjernebillede den forlader i Begyndelsen af December og

fortsætter sin Vandring i Jomfruen. I Begyndelsen af November indtræffer Opgangen Kl. 2½ om Natten, men midt i December ved Midnat.

Saturn er usynlig ved Begyndelsen af Aaret. Naar den i Slutningen af April bliver synlig om Morgenen før Solopgang, har den en meget langsom østlig Bevægelse i Stenbukken og staaer saaledes meget lavt paa Himmelen. Denne Omstændighed vil vanskeliggjøre dens Jagttagelse. I Slutningen af Mai staaer Saturn op ved Midnat og i Midten af Juni Kl. 11 Aften. Den bedste Tid at betragte den, vil være henimod Slutningen af Juli, da den kulminerer ved Midnat og saaledes er klarest. Efterat den i Midten af Mai har været stationær, bliver Bevægelsen vestlig til Begyndelsen af Oktober, da den atter bliver stationær, hvorefter den igjen tager en østlig Retning, der varer Aaret ud.

Planetsystemet.

	Siderisk Omløbstid.	Middelafstand fra Solen, naar Jordens Middelafstand (20006000 Mile) antages som Enhed.	Solens Diameter = 186594 Mile. Solens Omdreining 25 Dage og 12 Tim. Masse. Diameter.	(Sol. Masse antaget som Enhed.)	Omdreining.	Planeternes Middelafstand fra Solen, udtrykt i Mile.
	Dage.		Mile.		T. M.	Mill.
☿ Merkur	87.97	0.387	650	1:4348000	24 5	7.7
♀ Venus	224.70	0.723	1640	1:412150	23 21	14.5
♁ Jorden	365.26	1.000	1719	1:354030	23 56	20.0
♂ Mars	686.98	1.524	928	1:2968300	24 37	30.5
♃ Jupiter	4332.58	5.203	19183	1:1050	9 55	104.1
♄ Saturn	10759.22	9.539	16376	1:3512	10 30	190.9
♅ Uranus	30686.82	19.183	7255	1:20574	—	383.8
♆ Neptun	60126.72	30.037	7575	1:17500	—	601.0

Planeternes Drabanter.

Maanen bevæger sig i 27 Dage 8 Timer omkring Jorden i en Middelafstand fra denne af 51800 Mile. Dens Diameter beløber sig til 469 Mile. Jupiter ledsages af 4, Saturn af 8, Uranus af 4 Drabanter og Neptun i det Mindste af 1 Drabant.

Asteroiderne.

Imellem Mars og Jupiter befinder sig en Mængde smaa Planeter, som kaldes Asteroider, og som ikke ere synlige uden Kikkert. De Opdagedes Antal var i Begyndelsen af Aaret 1872 naaet op til 118, hvis Middelafstande fra Solen ligge imellem 44 og 68 Millioner Mile. Planeterne ere opførte i den Orden, hvori de ere opdagede.

1 Ceres. 2 Pallas. 3 Juno. 4 Vesta. 5 Astræa. 6 Hebe. 7 Iris. 8 Flora. 9 Metis. 10 Hygiea. 11 Parthenope. 12 Victoria. 13 Egeria. 14 Irene. 15 Eunomia. 16 Psyche. 17 Thetis. 18 Melpomene 19 Fortuna. 20 Massalia. 21 Lutetia. 22 Calliope. 23 Thalia. 24 Themis. 25 Phocea. 26 Proserpina. 27 Euterpe. 28 Bellona. 29 Amphitrite. 30 Urania. 31 Euphrosyne. 32 Pomona. 33 Polyhymnia. 34 Circe. 35 Leucothea. 36 Atalante. 37 Fides. 38 Leda. 39 Lætitia. 40 Harmonia. 41 Daphne. 42 Isis. 43 Ariadne. 44 Nysa. 45 Eugenia. 46 Hestia. 47 Aglaja. 48 Doris. 49 Pales. 50 Virginia. 51 Nemausa. 52 Europa. 53 Calypso. 54 Alexandra. 55 Pandora. 56 Melete. 57 Mnemosyne. 58 Concordia. 59 Elpis (Olympia). 60 Danaë. 61 Echo (Titania). 62 Erato. 63 Ausonia. 64 Angelina. 65 Cybele (Maximilian). 66 Maja. 67 Asia. 68 Leto. 69 Hesperia. 70 Panopea. 71 Niobe. 72 Feronia. 73 Clytia. 74 Galatea. 75 Eurydice. 76 Freja. 77 Frigge. 78 Diana. 79 Eurynome. 80 Sappho. 81 Terpsichore. 82 Alkmene. 83 Beatrice. 84 Clio. 85 Io. 86 Semele. 87 Sylvia. 88 Thisbe. 89 Julia. 90 Antiope. 91 Ægina. 92 Undine. 93 Minerva. 94 Aurora. 95 Arethusa. 96 Aegle. 97 Clotho. 98 Ianthe. 99 Dike. 100 Hecate. 101 Helene. 102 Miriam. 103 Hera. 104 Clymene. 105 Artemis. 106 Dione. 107 Camilla. 108 Hecuba. 109 Felicitas. 110 Lydia. 111 Ate. 112 Iphigenia. 113 Amalthea. 114 Cassandra. 115 —. 116 Sirona. 117 Lomia. 118 Peitho.

Kometerne.

Jagttagelsen har vist, at nogle af Kometerne efter en vis Tid vende tilbage mod Solen og saaledes periodisk blive synlige fra Jorden. De mærkeligste af disse ere følgende fire, der sædvanlig benævnes efter Halley, Olbers, Biela, Encke, og have følgende Omløbstider og Afstande fra Solen:

	Mindste Afstand fra Solen.	Største Afstand fra Solen.	Omløbstid.
Halley's.....	12 Mill. Mile	702 Mill. Mile	76.2 Aar
Olbers's	24 — —	674 — —	74 —
Biela's.....	18 — —	123 — —	6.6 —
Encke's.....	7 — —	81 — —	3.3 —

Foruden de her anførte Kometer gives der 6, som ligeledes periodisk blive synlige fra Jorden, nemlig:

Faye's	opdaget	den	22	November	1843	7 Aar	5 Maaneder
Vico's	—	—	22	August	1844...	5 —	6 —
Brorsen's	—	—	26	Februar	1846..	5 —	7 —
d'Arrest's	—	—	27	Juni	1851....	6 —	5 —
Tuttle's	—	—	4	Januar	1858 ..	13 —	8 —
Winnecke's	—	—	9	Marts	1858...	5 —	7 —

Fortegnelse over Markederne i Aaret 1873.

(Sluttet 24 Juni 1872.)

Sjælland, Moen og Bornholm.

Aakirkeby, 4 April og 3 Oktbr. Kram, Heste, Kvæg og andre Kreaturer.
Asnæs, 16 April og 21 Oktbr. Kreaturer, Avlsredskaber og hvad Bonden behøver til sin Avlings Drift.
Frederiksborg eller **Hillerød,** den sidste Onsdag i hver Maaned Torvedag med levende og slagtede Kreaturer. 16 Jan., 14 Febr. og 15 Marts Heste og Kvæg; 18 April Heste, Kvæg og Kram; 25 Juni; 11 Septbr. Heste, Kvæg og Landbovarer; 4 Novbr.; 13 Decbr. Heste, Kvæg, andre Kreaturer og Landbovarer.
Frederikssund, 31 Jan., 28 Febr. og 31 Marts Heste og Kvæg; 25 April Kram og Heste; 16 Juli Kram; 22 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg; 6 Decbr. Heste og Kvæg.
Frederiksværk, 4 Febr., 1 April, 5 Juli, 1 Septbr. og 3 Decbr., alle med Heste og Kvæg.
Helsinge, 8 Jan., 16 April, 11 Juni og 8 Oktbr. Kreaturer og Landbrugsgjenstande.
Helsingør, 24 Febr. Kreaturer; 16 April, 22 Juli og 24 Oktbr. Kram og Kreaturer.
Hillerød, see Frederiksborg.
Horsholm, 19 April og 29 Oktbr. Heste, Kvæg, Landbrugs- og Husflidsprodukter samt Byens Haandværkeres Arbeider.
Hjembek, 25 Juni.
Holbek, den 1ste Tirsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer; i Tilfælde af Helligdag afholdes Torvedagen den næste Tirsdag. 12 og 26 Marts samt 2 April Heste og Kvæg; 13 Juni Heste, Kvæg, Kram, Haandværks- og Skovbovarer; 20 Oktbr. Kvæg; 26 Novbr.
Houby, 25 Juni.
Kallundborg, 4 og 18 Marts samt 1 April Heste og Kvæg; 11, 12 og 13 Juni Uld; 27 Juni; 24 Septbr. Heste, Kvæg og Skovbovarer; 3 Novbr. Heste og Kvæg.
Kjøbenhavn, hver anden Onsdag Heste.
Kjøge, første Onsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 12 og 26 Marts samt 2 April Heste og Kvæg; 19 Mai Heste, Kreaturer og Landprodukter; 30 Juli; 31 Oktbr.
Korsør, 6 Marts, 10 Juni og 5 Novbr. Kram, Heste og Kvæg.
Mogenstrup, 25 Juni.
Nestved, 3die Onsdag i hver Maaned med Heste, Kvæg og andre Kreaturer, og i Septbr. og Novbr. tillige med Kram.
Nykjøbing, den anden Tirsdag i hver Maaned Kreaturer; 6 Juni Kram og Heste; 15 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.
Onsbjerg, 26 Juni Kreaturer og Kram.
Præstø, 2den Tirsdag i hver Maaned med Heste, Kvæg, Faar og Svin; 20 Juni Kram; 23 og 24 Oktbr. Kram; 11 og 12 Decbr.
Ringsted, første Torsdag i hver Maaned, eller, naar denne er en Helligdag, den nærstfølgende Torsdag, Torvedag med levende Kreaturer. 11 og 25 Marts samt 8 April Heste og Kvæg; 6 Mai Heste og Kvæg; 24 Juni; 25 Septbr.; 21 Oktbr. Heste og Kvæg; 19 Novbr. Kvæg.

Roskilde, første Mandag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 7 og 21 Marts samt 4 April Heste og Kvæg; 13 Mai Kram; 18 Juli Heste og Kvæg; 9 Septbr.; 17 Oktbr.
Ronne, 16 April og 15 Oktbr. Heste, Kvæg og andre Kreaturer, Landprodukter og Husflidsfrembringelser.
Skjelskor, anden Tirsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 20 Mai Heste, Kvæg og Landmandens Husflidsprodukter; 18 og 19 Juni; 19 Septbr. Kram, Heste, Kvæg og Frugt; 25 Oktbr. Heste og Kvæg.
Slagelse, 1ste Onsdag i hver Maaned eller, naar denne er en Helligdag, den næstfølgende Onsdag, Torvedag med levende Kreaturer. 13 og 27 Marts samt 3 April Heste og Kvæg; 20 Mai Heste og Kvæg; 9 og 10 Juli; 4 Oktbr. Heste og Kvæg; 11 og 12 Novbr.
Slangerup, 8 April; 15 Mai; 5 Juni; 21 Novbr. Kram, Haandværksvarer, Heste og Kvæg.
Soro, 14 og 28 Marts samt 4 April Heste og Kvæg; 16 Mai Heste og Kvæg; 26 Juni; 26 Septbr. Heste og Kvæg; 6 Novbr.
Stege, 24 Marts Heste og Kvæg; 14 og 15 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.
Storeheddinge, 6 og 20 Marts samt 3 April Heste og Kvæg; 14 Mai og 16 Oktbr. Kram og Heste.
Tudse, 1 Oktbr. Gaasemarked.
Vexo, 29 April og 4 Novbr. Heste og Kvæg.
Vordingborg, 4 Marts og 1 April Heste og Kvæg; 26 Mai Heste og Kvæg; 17 Juli; 8 Oktbr. Heste og Kram; 30 Oktbr. Heste og Kvæg.

Fyen, Langeland og Aero.

Aarup, Skydebjerg Sogn, 15 April og 21 Oktbr. Heste og Kvæg.
Asfens, første Onsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 19 Febr. samt 5 og 18 Marts Heste; 23 Juni og 24 Septbr. Heste, Kvæg og Fødevarer; 24 Oktbr. Kreaturer.
Bogense, 1ste Torsdag i hver Maaned eller, naar denne er en Helligdag, den anden Torsdag i samme Maaned, Torvedag med levende Kreaturer. 20 Febr. samt 13 og 27 Marts Heste og Kjøbmandsvarer; 2 Juli og 26 Septbr. Kram; 9 Oktbr. Heste, Kram, Kvæg, Korn og Fedevarer; 8 Novbr. Føde- og Fedevarer.
Brobyværk, 4 April og 22 Oktbr. Kreaturer, Faar og Lam, Gjæs, Fedevarer og andre Landmandens Produkter samt Husflidsgjenstande.
Egeskov, 18 Septbr. Heste, Kram, Kvæg, Korn og Fedevarer.
Faaborg, 2den Tirsdag i hver Maaned, undtagen Juni, Juli og August, Torvedag med levende Kreaturer. 3 og 17 samt 31 Marts Heste; 17 Juni Kram; 7 Oktbr. Lam og Gjæs; 28 Oktbr. Heste, Kram, Kvæg, Korn og Fedevarer.
Kjerteminde, 1ste Onsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 26 Febr. Kreaturer; 17 Marts Heste og Kvæg; 12 Juni Kram og Kreaturer; 8 Oktbr. Heste, Kram, Kvæg, Korn og Fedevarer; 19 Novbr. Heste og Kreaturer.
Marstal, Torvedag hver Tirsdag og Fredag. 30 Mai og 26 Septbr. Kreaturer og Kram.
Middelfart, 1ste Tirsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 21 Febr. og 6 Marts, Heste og Kvæg; 12 og 26 Marts Krea-

turer; 15 April Kvæg; 15 Juli Heste, Kvæg, Korn og Fedevarer; 25 Septbr. Heste, Kvæg, Kram og Fedevarer; 30 Oktbr. Føde- og Fedevarer.

Nyborg, 1ste og 3die Onsdag i hver Maaned fra 1 Oktbr. til 1 Mai Torvedag med levende Kreaturer. 18 og 31 Marts Heste; 4 Juli Kram; 10 Oktbr. Heste, Kram, Kvæg, Korn og Fedevarer. 7 Novbr. Fedevarer, Mel og Gryn, Kreaturer, Lam, Gjæs og deslige.

Odense, 1ste og 3die Mandag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. Falder en af disse Torvedage paa en Helligdag, forlægges den til den paafølgende Onsdag. 4 og 19 Marts samt 1 April Heste og Kvæg; 13 og 14 Marts Kram; 10 og 11 Juli Kram; 2 og 3 Oktbr. Kram — ved dette sidste Marked kunne kun Odenses og Nyborgs Handlende indfinde sig med Varer til Forhandling; 20 Novbr. Heste, Kvæg, Korn og Fedevarer.

Ringe, 27 Marts Kreaturer; 10 Novbr. Heste og Kvæg.

Rudkjøbing, Torvedag hver Løverdag; 28 Marts Heste; 20 Juni Kram; 3 Oktbr. Heste, Kvæg, Lam, Fedevarer og Husflidsfrembringelser; 29 Oktbr. Kram.

Svendborg, første Løverdag i hver Maaned Marked med levende Kreaturer. 15 og 29 Marts Heste og Kvæg; 22 Juli Kram; 14 Oktbr. Lam og Gjæs; 3 Novbr. Heste, Kvæg, Korn og Fedevarer; 4 Novbr. Kram.

Ærøeskjøbing, 17 Juni Kram; 14 Juli Heste; 16 Oktbr. Kram.

Lolland og Falster.

Maribo, 4 og 18 Marts samt 1 April Heste og Kvæg; 13 Juni Kram, Heste og Kvæg; 22 Oktbr. Kram; 30 Oktbr. Heste.

Nakskov, 27 Febr., 13 og 27 Marts, 2 og 23 Oktbr. samt 6 Novbr. alle med Heste, Svin, Gjæs og andet Fjerkræ samt Fedevarer.

Nykjøbing, 29 April Heste og Kvæg; 18 Juli og 7 Oktbr. Kram; 12 Novbr. Heste og Kvæg.

Nysted, 20 Marts og 3 April Heste og Kvæg; 4 Juni Kram; 19 Septbr. Kram, Kvæg og Heste.

Nødby, 25 Febr. og 8 April Heste og Kvæg; 2 Juli Kram; 17 Oktbr. Kram; 18 Novbr. Heste og Kvæg.

Saxkjøbing, 11 og 25 Marts Heste og Kvæg; 8 Juli, 1 Oktbr.; 5 Novbr. Heste og Kvæg.

Stubbekjøbing, 15 Marts Heste og Kvæg; 26 Juni Kram; 28 Oktbr. Heste og Kvæg.

Jylland.

Aalborg Stift.

Aalborg, Torvedag med levende Kreaturer hver Onsdag fra Fastelavn til Paaske og fra Mikkelsdag til Jul. 18 Febr. og 11 Marts Heste; 17, 18 og 19 Juni; 16 Septbr. Honning og Bæddere; 9, 10 og 11 Oktbr. Kvæg; 16 Decbr. Heste og Kvæg.

Agersted Kro, 24 Septbr. Kvæg og landlige Fabrikater.

Blokhuus, 22 Marts Kreaturer, Aalsredskaber og Trævarer.

Dronninglund eller **Hjallerup,** 28 Marts Kvæg; 3 og 4 Juni Heste; 20 Juni Kram; 1 Oktbr. Fæ.

Fjerritslev, 1 Oktbr. Kreaturer og landlige Fabrikater.

Flauenskjoldkro, 19 Septbr. Kvæg, Faar, Landprodukter og landlige Fabrikater.

Frederikshavn, 17 Juli Kram og andre Varer; 6 Oktbr. Heste og Kvæg.
Hals, 25 Septbr. Kreaturer, Kram og Trævarer.
Hjallerup Kro, see Dronninglund.
Hjørring, 15 Febr. og 8 Marts Heste; 28 April Kvæg; 29 Mai Heste; 15 Juli Kram; 18 Oktbr. Slagtekvæg.
Hormested, 27 Septbr. Kreaturer, Fisk og Trævarer.
Jerslev Kro, 4 April og 29 Septbr. Kreaturer, Trævarer og landlige Produkter.
Jetsmark, 4 Oktbr. Kreaturer.
Koldby Kro, 16 April og 16 Oktbr. Heste og Kvæg.
Lessø, 7 og 8 Oktbr. Kreaturer samt uldne og fede Varer.
Lille Nygaard, 25 Marts Trævarer.
Lokken, 2 Oktbr. Kvæg.
Lokkensvei Kro, 23 Septbr. Kreaturer og landlige Fabrikater.
Manstrup, 31 Marts og 15 Oktbr. Kreaturer og landlige Fabrikater.
Nykjøbing paa Mors, 10 Marts Heste; 7 Juni Heste og Kvæg; 4 Aug. Heste og Kvæg; 5 Aug. Kram; 2 og 18 Oktbr. Slagtekvæg og Gjæs.
Nørre Sundby, hver Tirsdag fra Oktbr. til Fastelavn Kreaturer. 3 Jan. Heste og Kvæg; 17 Febr. og 10 Marts Heste; 22 April Kreaturer; 5 Juni Trævarer; 13 Oktbr. Trævarer og Slagtekvæg; 15 Decbr. Heste og Kvæg.
Oddesunds Havn paa Sunddravet, 18 April Kreaturer; 4 Oktbr. Kreaturer, alleslags Trævarer, Lerkar og hjemmegjorte Alenvarer.
Skagen, 6 Juni Kram; 26 Septbr. Kreaturer.
Skræm, 19 April Kreaturer; 17 og 18 Septbr. Kram og Kreaturer.
Sæby, Torvedag hver Løverdag. 14 Febr., 7 Marts samt 30 Mai Heste; 10 Juli Kram; 4 Oktbr. Slagtekvæg; 24 Oktbr. Kram.
Thise, 17 og 18 April Kram og Kreaturer.
Thisted, Torvedag hver Løverdag. 8 Marts Heste; 5 Juni Heste og Kvæg; 4 Juli Kram; 30 Septbr. Heste, Kvæg, Træ- og Alenvarer samt Lerkar; 8 Oktbr. Kram.
Thyholm, 3 Oktbr. Kreaturer, Trævarer og hjemmegjorte Alenvarer.
Vesterbrønderslev, 9 Septbr. Heste, Kvæg og landlige Fabrikater; 3 og 20 Oktbr. Kreaturer.
Vesterhassing, 25 April og 27 Septbr. Kreaturer og landlige Produkter.
Vestervig, 6 Juni og 27 Septbr. Heste og Kvæg.
Vildsunds vestre Side, 31 Juli Kreaturer.
Vorsaa, 14 Oktbr. Kvæg og landlige Fabrikater.
Oslos, 7 Juli, Heste; 8 Juli Kram og Trævarer.

Aarhus Stift.

Aarhus, hver Fredag Fedekvæg — saavel Kreaturer som Faar og Svin; 21 Febr. Heste og Kvæg; 17 og 24 Marts Heste; 14 Juli Heste og Kvæg; 29, 30 og 31 Juli Kram; 13 Oktbr. Kvæg; 19 Decbr. Heste og Kvæg.
Anbæk, 15 April, 26 Mai, 23 Juli og 20 Oktbr. Kreaturer, Landbrugs- og Husflidsprodukter.
Ans Kro, 30 April Kreaturer; 24 Septbr. Heste, Kvæg og Kram.
Bræstenbro, 4 April, 25 Oktbr., 15 Novbr. og 15 Decbr. Kreaturer.
Ebeltoft, 20 og 21 Marts samt 9 Juli Heste, Kvæg og Haandværksvarer; 1 og 2 Oktbr. Kreaturer og Haandværksvarer.

Faarup Jernbanestation, 18 April, 9 Septbr. og 12 Novbr. Kvæg og Landbohusflidsfrembringelser.
Fuglsø, 1 Mai og 6 Oktbr. Kreaturer og Landprodukter.
Gjerlev Kro, 2 Mai og 3 Oktbr. Korn, Kreaturer, Trævarer, hjemmegjort uldent Tøi, Lærred og Pottemagervarer.
Glæsborg, 15 April og 25 Septbr. Kvæg og Landprodukter.
Grenaa, 19 Marts, 8 Juli samt 26 Septbr. Heste, Kvæg og Haandværksvarer; 6 Novbr. Kreaturer. Torvedag hver Løverdag.
Hadsten Kro, 15 April Kreaturer.
Hadsund, 1 Mai og 2 Oktbr. Korn, Kreaturer, Trævarer, hjemmegjort uldent Tøi, Lærred og Pottemagervarer. Markederne holdes paa den nordre Side af Fjorden ved Hovedgaarden Dalsgaard.
Hobro, Torvedag hver Fredag. 12 Marts Heste og Kram; 13 Mai, 3 Juli, 10 Septbr. og 21 Oktbr. Kreaturer; 11 Novbr. Heste og Kvæg; 17 Decbr. Heste.
Horsens, første Torsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 12, 19 og 26 Marts samt 2 April Heste; 2 Mai Kvæg; 20 Juni Kram og Heste; 26 Septbr. sædvanlige Varer; 20 Decbr. Heste og Kvæg.
Hovedgaard Jernbanestation, 29 Septbr. Kreaturer.
Hover Kro, 21 Marts, 16 Mai, 19 Septbr. og 21 Novbr. Kreaturer.
Kjellerup, 6 Mai og 2 Oktbr. Kram og Kreaturer.
Klovborg By, 28 April Kreaturer, Landprodukter og Husflidsfrembringelser; 14 Oktbr. Kreaturer.
Knudstrup, 27 Juni samt 9 og 10 Oktbr. Kram.
Maarupvad, 8 Jan., 12 Febr., 16 April, 11 Juni, 10 Juli, 13 Aug., 10 Septbr. og 12 Novbr. Kreaturer og Landprodukter.
Mariager, Torvedag hver Torsdag. 7 Marts Kreaturer; 3 Juni, 16 Juli, 17 Oktbr., 4 Novbr. sædvanlige Varer.
Nimtofte, 9 Jan. Kreaturer; 18 Febr. Heste; 10 Novbr. Heste og Kvæg.
Ny-Vogten Kro, den første Onsdag i hver Maaned Kreaturer og Landbovarer.
Odder, 6 Febr. Kreaturer; 31 Marts Heste og Kvæg; 15 Mai og 24 Juli Kreaturer; 25 Septbr. Heste og Kvæg; 7 Novbr. Kreaturer.
Randers, Torvedag hver Onsdag og Løverdag. Hver Løverdag Marked med Kreaturer. 6 og 7 Januar Heste; 6, 7 og 8 Febr. Kram, og Markedet ophører Løverdag Eftm. Kl. 2; 20 Febr., 13, 14 og 15 Marts, 22 Marts, 27, 28 og 29 Marts Heste; 19 April al Slags Kvæg; 16 og 17 Juni Uld; 11 og 12 Juli Heste; 8 og 9 Aug. al Slags Kreaturer; 9, 10 og 11 Oktbr. Kram, de to sidste Dage tillige al Slags Kvæg, og Markedet ophører Løverdag Eftm. Kl. 2; 29 Oktbr. Uld; 18 Decbr. Heste.
Nye, 2 Mai Heste, Kvæg og Kram; 3 Novbr. Heste og Kvæg; 4 Novbr. Kram.
Ronde, 18 Marts, 21 Mai, 17 Septbr. og 19 Novbr. Kreaturer.
Salten, 15 Juli Heste, Kram, Kvæg, Haandværks-, Træ- og Havevarer.
Silkeborg, Torvedag hver Løverdag. 15, 22 og 29 Marts Heste; 27 Marts Kram, Kreaturer og Husflidsprodukter; 18 Juni Heste, Kvæg, Kram og Husflidsprodukter; 19 Septbr. Kram og Husflidsprodukter; 27 Septbr. Heste og Kvæg; 28 Oktbr. Kram, Kreaturer og Husflidsprodukter.
Sjellebro, 20 Marts, 17 April, 14 Mai og 16 Oktbr. Kreaturer.
Skanderborg, Torvedag hver Tirsdag. Den første Tirsdag i hver Maaned Torvedag med levende Kreaturer. 11, 18 og 25 Marts samt

1 April Heste; 28 Mai Kram og Kvæg; 19 Juni Heste; 25 Juli Kram og Kvæg; 12 Septbr. Kram; 13 Septbr. Heste og Kvæg; 22 Oktbr. Kram og Kvæg.

Skovgaard Kro, 29 April Kreaturer og Faar; 4 Septbr. Kreaturer, Faar og Sæderug.

Spørring Kro, 28 Marts, 25 April, 26 Septbr. og 31 Oktbr. Kvæg.

Thirstrup Kro, 12 Marts, 14 Mai, 8 Oktbr. og 10 Decbr. Kreaturer og Landprodukter.

Trunst, 6 Juni og 5 Novbr. Heste, Kvæg og Husflidsprodukter, det første tillige Kram.

Veilby, 3 April, 5 Mai, 7 og 30 Oktbr. Kvæg.

Vrads, 12 Mai og 23 Septbr. Kreaturer, Faar og Landprodukter.

Olstvad, 11 Septbr. Heste og Kvæg.

Ribe Stift.

Assing, 1 Oktbr. Kram, Kreaturer og Trævarer.

Bekke, 12 Septbr. Kreaturer, Trævarer og hvad Bonden behøver til sin Avlingsdrift.

Billund, 17 Oktbr. Kvæg, Trævarer og Avlsredskaber.

Brande Kro, 2 Aug. Kreaturer; 30 Septbr. Kreaturer og Landmandens Produkter.

Christianshede, 30 og 31 Oktbr. Lærred, Havevarer og Avlingsprodukter.

Dalager, 16 April Heste, Kvæg og Trævarer; 29 Aug. Heste, Kvæg og Kram.

Foldingbro, 18 April, 16 Mai og 20 Oktbr. Kvæg.

Fredericia, Torvedag hver Mandag og Torsdag. Hver Fredag fra Mortensdag til Jul Kreaturer. 28 Febr. Kreaturer; 7 Marts Heste og Kvæg; 14, 21 og 28 Marts Kreaturer; 2 April Heste og Kvæg; 26 April Kreaturer; 16 Juli Heste og Kvæg; 21 Novbr. Kram, Heste og Kvæg.

Give, 7 Marts, 4 April, 5 Septbr., 3 Oktbr., 7 Novbr. og 5 Decbr. Kreaturer; 30 Juni Kreaturer, Trævarer, Uld, uldne Varer, Korn og deslige.

Gjelleruplund, see Lundby.

Grindsted, 11 Septbr. Kreaturer, Faar og Trævarer.

Herning, 20 Mai Heste og Kvæg.

Holstebro, Torvedag hver Tirsdag. 12 Marts Heste og Kram; 8 og 17 April Studemarked; 22 og 23 April Kram og Kvæg; 11 Juni Heste; 1 og 2 Juli Kram; 13 Septbr. Kvæg; 9 og 10 Oktbr Kram og Kvæg; 5 og 6 Novbr. Kvæg.

Holsted, 7 Jan. Trævarer og hvad Bonden behøver til sin Avlingsdrift; 4 April og 7 Novbr. Kreaturer.

Jellinge, 7 Mai og 22 Septbr. Kreaturer, Trævarer og Rebslagerarbeide.

Juelsminde, i Klakring Sogn, 18 Septbr. Kreaturer.

Kolding, Torvedag hver Tirsdag. 21 Febr. Kram; 22 Febr. Heste; 15 og 21 Marts Heste; 28 Marts og 4 April Heste og Kvæg; 17 og 24 April Kvæg; 1 Mai Kreaturer; 7 Mai Kvæg; 15 Mai Kram og Kvæg; 29 Mai Kvæg; 25 Juli Kram og Kvæg; 20 Septbr. Kvæg; 7 Oktbr. Kram og Kvæg. Hver Fredag i den 2den, 3die, 4de, 5te, 6te og 7de Uge efter Mikkelsdag Kvæg.

Kollund, 1 Novbr. Kvæg.

Lemvig, Torvedag hver Løverdag. 11 Marts Heste; 26 April Krea-

turer; 10 Juni Heste og Kvæg; 10 Juli, 1 Aug., 15 Oktbr., 7 Novbr. Kram, Kreaturer og Trævarer.

Lundby, 16 April Lærred, Havevarer og Avlingsprodukter; 1 og 2 Septbr. Heste og Fæ; 2 og 3 Septbr. Kram.

Nørre Kollemorten, 3 Mai og 15 Oktbr. alle Slags Kreaturer.

Nandbol, 14 Mai Kreaturer og Rebslagerarbeide.

Ribe, 15 Marts Heste og Kvæg; 22 og 29 April Kreaturer; 6 Mai Kram og Kreaturer; 13 og 20 Mai Kreaturer; 13 Juni Kram og Trævarer; 14 Juni Heste; 29 Juli Heste og Kvæg; 30 Aug. Kreaturer; 30 Septbr. Kreaturer; 1 Oktbr. Kram og Trævarer; 7, 14, 21 og 28 Oktbr. samt 4 Novbr. Kreaturer.

Ringkjøbing, Torvedag fra Paaske til Mikkelsdag Løverdag, ellers Onsdag. 13 Marts Heste og Kvæg; 15 og 16 April Kreaturer og Trævarer; 12 Juni Heste og Kram; 26 Juli Heste og Kvæg; 8 Oktbr. Kram; 21, 22 og 23 Oktbr. Kram og Kreaturer.

Sneiberg, 25 April Trævarer og hjemmegjorte Alenvarer. 28 April Heste og Kvæg.

Sønderomme, 30 April og 29 Oktbr. Kreaturer og Bondevarer.

Tarm, 29 April og 24 Septbr. Heste, Kvæg, Kram og Trævarer.

Thim Kro, 6 Oktbr. Slagtekvæg, Beder og øvrige Landbofornødenheder, Rebslager-, Sadelmager- og Smedearbeide samt mere eller mindre forarbeidede Træsager.

Uhe, 30 Mai Kreaturer samt hvad Landmanden behøver til sin Bedrift.

Ulfkjær, 22 Aug. Heste, Kvæg, Træ og Fisk.

Varde, Torvedag hver Torsdag. 11 og 12 Marts Kram og Trævarer; 14 Marts Heste og Kvæg; 21 April Kreaturer og Landbrugsgjenstande; 7 Mai Kreaturer; 13 Juni Heste; 26 og 27 Juni Kram og Trævarer; 28 Juli Heste og Kvæg; 9 og 10 Septbr. Kreaturer; 25 og 26 Septbr. Kram; 24 og 25 Oktbr. Kreaturer; 17 Decbr. Kram og Trævarer.

Veien, 18 Juni Kreaturer.

Veile, Torvedag hver Onsdag. 14, 20 og 27 Marts samt 3 April Heste; 6 Mai Heste, Kvæg og Kram; 4 Juni samt 23 og 24 Septbr. Kreaturer; 16 Oktbr. Kram; 28 og 29 Oktbr. Kreaturer.

Videbæk Kro, 14 Oktbr. Kreaturer, Træ- og Kramvarer.

Vinderup, Gaard i Sahl Sogn, 19 April og 7 Oktbr. Kreaturer samt de Trævarer, Bonden behøver til sin Avlingsdrift.

Vorbasse, 23 April Kreaturer og Landbrugsgjenstande; 8 Aug. Heste, Kvæg og andre Varer.

Viborg Stift.

Aabro, 27 Mai og 15 Oktbr. Kreaturer og Husflidsprodukter.

Bjeringbro, 29 April og 11 Septbr. Kreaturer.

Bjørnsholm, 23 Septbr.

Fuursund, 22 Septbr. Kreaturer, Trævarer og Husflidsprodukter.

Holmgaard, 4 Juni og 18 Septbr. Træ, Korn, Kreaturer og hjemmegjorte Alenvarer.

Hvalpsund, 20 Mai og 16 Oktbr. Kreaturer, Korn og Husflidsprodukter.

Logstør, 14 Febr., 2 April og 24 Juni Kreaturer og Landbovarer; 26 Septbr. Kram og Trævarer; 14 Oktbr. Kram, Haandværksvarer og Landprodukter.

Ved Navn Sø, 9 Juli Heste, Kvæg, Kram og Landbovarer.

Nibe, 14 Marts Kreaturer og landlige Fabrikater; 23 og 24 April Kram, Kreaturer og Fisk; 19 Septbr. Kram, Kreaturer og Korn; 8 Oktbr. Kvæg og landlige Fabrikater; 3 Novbr. Kvæg; 26 Novbr. og 8 Decbr. Kreaturer.

Sjorup, 6 Juni Kram; 6 Oktbr. Kreaturer, Korn, Trævarer og Landprodukter.

Skive, 8 Jan. Kram; 11 Marts Heste; 15 Mai Kreaturer; 9 Juni Heste og Kvæg; 10 Juni Kram; 5 Aug. Heste, Kram og Kvæg; 19 Septbr. Kvæg; 26 Septbr. Rug; 8 Novbr. Kreaturer, Gjæs og Trævarer; 10 og 11 Decbr. Kreaturer.

Viborg, hver Løverdag Torvedag med levende Kreaturer. 19 Febr. og 12 Marts Heste; 5 og 15 April Studemarked; 7 Mai Kvæg; 26 og 27 Juni Kram og Kreaturer; 10 Juli Heste; 25 Septbr. Kram og Trævarer; 11 Oktbr. Heste og Kvæg; 23 Oktbr. Kvæg; 25 Novbr. Slagtekvæg.

Hertugdømmet Slesvig*).

Aabenraa, hver Tirsdag i Fasten Heste; 7 Mai Kvæg; 21 Juli 3 Dage med Heste og derefter 3 Dage med Kram; 20 Oktbr. 3 Dage med Kvæg og derefter 3 Dage med Kram; 6 Novbr. Kvæg; 16 og 17 Decbr. Heste.

Arnæs, 17 Juni Heste; 18 og 19 Juni Kram.

Arnum, 7 Mai og 1 Oktbr. Heste, Kvæg og Trævarer.

Augustenborg, 28 April Kram.

Boldersley, 29 April og 10 Novbr. Heste og Kvæg.

Bredsted, 27 Febr., 5 Juni og 4 Decbr. Kram; 24 Febr. Heste, varer i 3 Dage, af hvilke den sidste er den vigtigste; Marked med Slagtekvæg, hver Fredag fra Midten af Oktober til Midten af November.

Broager, 23 og 24 Mai samt 2 og 3 Novbr. Kram, Heste og Kvæg.

Bromolle, paa Als, 6 Juni og 18 Septbr. Heste.

Burg, paa Femern, 28 April Kvæg; Mandag efter St. Hansdag Skomagerarbeide; Mandag efter St. Hansdag og de to paafølgende Dage Heste; 22, 23, 24 og 25 Oktbr. Kram.

Dynnevit, paa Als, 14 Juli Heste og Kvæg.

Ekernførde, 24 Febr., 16 Juni og 30 Septbr. Kram, Heste og Kvæg; 30 April Kvæg.

Fjolde, 16 April og 8 Septbr. Kram, Heste og Kvæg.

Flensborg, 23 Marts Eftm. Kl. 4 til 29 Marts Eftm. Kl. 4 og 9 Oktbr. Kram; 18 og 19 Marts samt 28 Oktbr. Heste og Kvæg. Udenfor Nørreport i Nystad holdes ligeledes 4 Kvæg- og Hestemarkeder, nemlig: 10 Februar, 15 April, 15 Juli og 10 Septbr. I Tidsrummet fra 1 Septbr. til 1 Juni afholdes hver Fredag et Kvægmarked.

Frederiksstad, 14 Febr. Heste; 16 Mai og Fredag før 8 Septbr. Kram i 8 Dage, 22 og 23 Juli Heste.

Garding, 13, 14 og 15 Febr. samt 19, 20 og 21 Juni Kram; begge Markeder begynde Onsdag Eftm. Kl. 4 og ende Løverdag Eftm. Kl. 4; 28 Marts og 19 Septbr. Heste. De 4 første Tirsdage efter 16 Oktbr. Kvæg.

Gram, 14 Mai, 4de Onsdag efter Mikkelsdag Heste, Kvæg og Trævarer.

Hadersley, 21 April Kram i 3 Dage; 25 Juli Kram og Fisk i 3 Dage; 22 Septbr. Kram i 3 Dage; 24 Febr. og hver Mandag i Fasten

*) Denne Fortegnelse over Markederne i Hertugdømmerne optages her til Underretning for de Beboere i Kongeriget, for hvem disse Markeder kunne have Interesse.

indtil Paasken samt 23 Juni Heste; 21 Marts, 26 April og 3 Mai Hornkvæg. Fæmarkeder hver Løverdag fra Midten af April til Pintse, 21 Septbr. samt Mandag og Fredag i den 4de, 5te, 6te og 7de Uge efter Mikkelsdag.

Hanved, Kirkeby ved Flensborg, 1 Mai samt 29 Septbr. Heste og Kvæg, det sidste tillige med Gjæs.

Husum, fra 8 Juni Eftm. Kl. 4 til 15 Juni Eftm. Kl. 4 Kram og Uld; fra 21 Septbr. Kl. 11 Form. til 28 Septbr. Kl. 11 Form. Kram; 31 Marts, 3 og 4 Juni samt 15 Septbr. Heste. Marked med magert Kvæg hver Torsdag efter 16 April til Pintsen; Marked med fedt Kvæg hver Onsdag fra St. Hansdag til Advent og hver Torsdag fra Advent til St. Hansdag.

Højer, 1 Mai og 23 Oktbr. Heste, Kvæg og Trævarer.

Kappel, Onsdag og Torsdag efter 1 Mai samt Onsdag og Torsdag efter 16 Oktbr. Kram; 14 Marts Heste og Kvæg.

Klipleb, 4 April og 15 Septbr. Heste og Kvæg.

Langhorn, Kirkeby ved Bredsted, 20 Jan., Dagen før St. Hansdag og 25 Aug. Kram, Kvæg og Trævarer.

Lyksborg, 24 og 25 Juni samt 25 og 26 Septbr. Kram, Heste og Kvæg.

Læk, 19 Mai samt 2, 3 og 4 Oktbr. Kram, Kvæg og Trævarer.

Løgumkloster, Krammarked 23, 24 og 25 April, første Dag med Lærred, Træ- og Pottemagervarer; Krammarkedet begynder først Onsdag Eftm. Torsdagen er Hovedmarkedsdagen, og Markedet ender Kl. 4 Fredag Eftm. 21 Aug. Kram, Heste og Kvæg; Markedet begynder den 21 med Lærred, Træ- og Pottemagervarer, og om Eftermiddagen med Kram, Heste og Kvæg, den 22 er Hovedmarkedsdagen, og Markedet ender den 23 Aug. Kl. 4 Eftm. 13 Marts Heste og Kvæg, Markedet begynder den 12 om Eftm. og den 13 er Hovedmarkedsdagen; 23 Marts om Eftm. og ender Mandag Aften, Heste og Kvæg; 13 Juni Heste og Kvæg.

Nordborg, paa Als, 2 og 3 April samt 29 og 30 Septbr. Kram; 6 Mai Heste og Kvæg; 31 Oktbr. Kvæg.

Nybøl, 30 Jan. samt 19 Juni Kram og Heste.

Nendsborg, 9 Marts, Søndag før 29 Juni og Søndag efter 21 Septbr. Kram. Disse 3 Markeder begynde Eftm. og vare 4 Dage, den første Dag tillige Heste og Kvæg; 24 og 25 Oktbr. Oxer og Kvæg, den foregaaende Dags Eftm. holdes et Formarked. 28 og 29 April magert Hornkvæg og Heste udenfor Porten. 10 Jan. Heste.

Schwabsted, i Husum Amt, 1 Oktbr. Heste og Kvæg.

Skjærbek, 30 April og 15 Oktbr. Heste, Kvæg og Trævarer.

Slesvig, fra 16 Febr. Eftm. Kl. 4 til 25 Febr. Kram; 1 Septbr. i 8 Dage Kram; 8 og 9 Jan., 12 og 13 Marts samt 5 og 6 Septbr. Heste; 29 April, 6 og 13 Mai mugt Kvæg; 24 og 31 Oktbr. samt 7 Novbr. Slagtekvæg.

Süderstapel, Kirkeby ved Frederiksstad, 22 og 23 April samt 6 og 7 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.

Sønderborg, 12 og 13 Juni, 11 og 12 Aug. samt 30 Septbr. og 1 Oktbr. Kram; 22 og 23 Oktbr. Kvæg; 28 April og 12 Mai magert Kvæg; Hestemarked hver Torsdag i Fasten og 12 Septbr.

Sønderbrarup, Kirkeby i Provstiet Gottorp, 29, 30 og 31 Juli Kram, Heste og Pottemagervarer; 14 Oktbr. Heste og Kvæg.

Treia, Kirkeby i Gottorp Amt, 14 April Heste og Kvæg.

Tønder, fra 4 Juni Eftm. Kl. 4 til 7 Juni Eftm. Kl. 4 Kram og

Uld; fra 28 Septbr. Eftm. til 1 Oktbr. Eftm. Kl. 4 Kram og Humle; 28 Febr., hver Fredag fra Ugen efter Paaske til Midten af Juni, 4 Aug. og 3 Sept. Heste og Kvæg, de to sidste Markeder begynde den foregaaende Dags Eftermiddag; 22 Septbr. Kvæg; hver Fredag fra Mikkelsdag til Midten af Decbr. Kvæg.

Tonning, fra 25 Mai til 28 Mai Eftm. Kl. 4 og fra 7 Septbr. Eftm. Kl. 4 til 10 Septbr. Eftm. Kl. 4 Kram; fra 12 til 15 Mai Uld; 19 Aug. Heste; 20 og 27 Oktbr. samt 3 og 10 Novbr. Kvæg. Saalænge den regelmæssige Dampskibsforbindelse mellem denne By og England finder Sted, afholdes hver Onsdag et Kvægmarked.

Ullerup, 1 April og 24 Oktbr. Heste og Kvæg.

Vyk, paa Før, 2 Mai og 15 Oktbr. Kram i 4 Dage, hvormed tillige forbindes et Hestemarked i 2 Dage. Hver Onsdag eller, naar denne er en Festdag, den foregaaende Søgnedag, Marked med Landbrugs- og Haveprodukter.

Østerlogum, i Aabenraa Amt, 2 Mai og 10 Oktbr. Kvæg; 31 Juli og 1 Aug. Heste, Trævarer og Husflidsprodukter.

Hertugdømmet Holsteen.

Ahrensboeck, 31 Marts og Mandag efter 29 Septbr. Kram og Kvæg. Markederne begynde Søndag Eftm. Kl. 4 og ende Mandag Aften.

Altona, 31 Marts, 23 Juni, Mandag efter 18 Septbr. og 8 Decbr. (Julemarked) Kram; Markederne begynde Mandag Morgen og ende Onsdag Middag Kl. 12. I Juledagene indtil 26 Decbr. holdes det saakaldte Dommarked; men dette Marked har sluttet sig til Julemarkedet og bliver forlænget til 28 eller 29 Decbr. Kvægmarked hver Mandag, Onsdag og Fredag.

Altrahlstedt, 29 Septbr. Kram og Kvæg.

Bargteheide, 12 Juni og 6 Nov. Kram, Heste og Kvæg.

Barmstedt, 31 Marts, 11 Juni, 15 Aug. og 30 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.

Bergstedt, 7 Juli og 3 Novbr. Kram.

Bornhoved, 16 Juli Kram; 23 Oktbr. Heste og Kvæg.

Bramstedt, 25 April til næste Dags Middag Kram og Kvæg; 13 Oktbr. Kram; 9 Septbr. Heste og Kvæg.

Brunsbüttel, 30 Juni og 1 Juli Kram.

Burg, 26 Mai og 2 Oktbr. Heste og Kvæg.

Crempe, 19, 20 og 21 Marts samt 29, 30 og 31 Oktbr. Kram; 6 Jan. og 28 Juli Heste og Kvæg.

Delve, 3 April og 1 Novbr. Kram, Heste og Kvæg.

Eichede, 24 Marts Kvæg; 16 Oktbr. Kram og Kvæg.

Elmshorn, 6 Marts Kram og Heste; 16 Juni og 30 Septbr. Kram; 1 Novbr. Kvæg. 3 Novbr. Kram.

Fackenburg, 5 Marts og Mandag før 28 Juli Kram og Heste.

Glückstadt, 11 Mai, 20 Juli, samt 19 Oktbr. alle i 3 Dage med Kram. Det sidste Marked tillige Oxemarked.

Grömitz, Kirkeby i Cismar Amt, 3 April og 3 Juli Kram.

Grube, Kirkeby i Cismar Amt, 26 Mai og 15 Decbr. Kram.

Hademarschen, 20 Oktbr. fra Kl. 8 Form. til 21 Oktbr. Kl. 12 Middag Kram, Heste og Kvæg; 19 April Kvæg og Heste.

Hamberge, Kirkeby i Reinfeld Amt, 29 Septbr. Kram.
Haselau, Kirkeby til Godset Haselau, 26 Mai Kram.
Haseldorf, Mandag efter 20 Oktbr. Kram.
Heide, 19 Febr. og 9 Juli Kram og Heste; Hestemarkedet begynder Tirsdag Middag og Krammarkedet varer til Torsdag Middag. 26 April Hornkvæg.
Heiligenhafen, 10, 11 og 12 Juli samt 20 og 21 Oktbr. Kram.
Henstedt, 17 April, 29 Aug. og 8 Decbr. Kram, Heste og Kvæg.
Herzhorn, 19 Mai og 28 Juli Kram.
Hörnerkirchen, 28 April og 14 Oktbr. Heste og Kvæg.
Hohenfelde, i Steinburg Amt, 2 April og 23 Oktbr. Kvæg.
Hohenwestedt, 4 April og 1 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.
Horst, 21 April og 16 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.
Itzehoe, fra 23 Marts til 26 Marts og fra 14 til 17 Septbr. Kram; 13 Marts og 1 Septbr. Heste; 17 April, 6 Septbr. og 28 Oktbr. Kvæg.
Kaltenkirchen, 9 og 10 Oktbr. Kram og Kvæg.
Kellinghusen, 7 og 8 Mai Kram, Heste, Kvæg og Trævarer; 24 Juni Heste.
Kiel, Omslaget begynder 6 Jan. Kl. 4 Eftm. og varer til 18 Jan. Kl. 4 Eftm. Betalingsterminen Octavæ Trium Regum gaaer fra 6 til 14 Jan. med Respitdage til 17 Jan. Fastemarkedet begynder 2 Marts Eftm. Kl. 4 og ender 5 Marts Eftm. Kl. 4; Søndag efter 29 Juni Eftm. Kl. 4 til Onsdag Eftm. Kl. 4; 5 Oktbr. Eftm. Kl. 4 til 8 Oktbr. Eftm. Kl. 4. De tre sidste Markeder ere tillige Hestemarkeder om Søndagen. 25 April Kvæg.
Klein-Wesenberg, Mandag efter 29 Septbr. Kram.
Leezen, Kirkeby i Segeberg Amt, 21 Juli Kram.
Lütjenburg, 17 Marts Kram, de tvende følgende Dage Kvæg og Heste; 21 Juli i 3 Dage Kram; Mandag efter 28 Oktbr. og de følgende 3 Dage Kram, den sidste Dag tillige Hornkvæg; 23 April Kvæg; Mandag før 24 Juni Heste.
Lunden, 4 April samt 3 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.
St. Margrethen, 13 Juli Eftm. Kl. 4 i 4 Dage.
Marne, i Sydditmarsken, 28 og 29 April Kram og Kvæg; 30 April, 7, 14 og 21 Mai Kvæg; 9 og 10 Oktbr. Kram og Kvæg; 15, 22 og 29 Oktbr. samt 5 Novbr. Kvæg; 29 Decbr. Heste.
Meldorf, 24 Marts og 8 Septbr. Kram og Heste, det andet Marked især med Føl. De 4 Søgnedage efter 28 Oktbr. Kvæg.
Michaelis-Donn, 27 Mai Kram og Trævarer.
Neuenbrock, Landsby i Steinburg Amt, 9 Jan. og 29 Juli Heste.
Neumünster, 1 og 2 Mai samt 21 og 22 Aug. Kram, den første Dag tillige med Heste og Kvæg; 20, 21 og 22 Oktbr. Oxemarked, første Dag tillige med Heste og begge de første Dage Kram.
Neustadt, 20 og 21 Febr. Kram; 9 Juni Kram og Heste; 3 Nov. Kram og Kvæg, Krammarkedet varer i 3 Dage.
Niendorf, 26 Mai og 8 Oktbr. Kram og Kvæg.
Nienstädten, 16 Juni og 22 Septbr. Kram og Kvæg.
Nortorf, 21 April og 11 Novbr. Kram, Heste og Kvæg.
Nüchel, (Kirchnüchel), ved Eutin, 12 Mai og 8 Septbr. Kram.
Oldenburg, i Holsteen, 17 Febr. Heste og Kløverfrø; 10 Marts Kram;

13, 14 og 15 Juli Kram og Heste; 27, 28 og 29 Oktbr. Kram; 7 og 8 Novbr. Kvæg.

Oldesloe, 4 April, 23 Juni og 8 Septbr. Kram, Heste og Kvæg; 6 Novbr. Kvæg.

Ottensen, 30 Juni og 18 Aug. Kram og Kvæg.

Pinneberg, 1 April Kram, Heste og Kvæg; 21 Oktbr. Kram og Kvæg.

Plön, 10 og 11 Marts Kram, Mandagen tillige Heste; 16, 17 og 18 Juni Kram, Mandagen tillige Heste; 8 og 9 Septbr. Kram, Mandagen tillige Heste; 10 til 13 Novbr. Kram, den første Dag tillige Heste og Kvæg.

Poppenbüttel, 10 Septbr. Kram, Heste og Kvæg.

Preetz, 17 Febr. og 27 Mai Kram, Heste og Kvæg; 24 Marts og 13 Oktbr. Heste og Kvæg.

Quickborn, 24 Marts, 26 Juni og 24 Oktbr. Kram og Kvæg.

Reinfeld, 12 Mai Kram, Kvæg og Heste; 17 Novbr. Kram, Kvæg og Heste.

Rellingen, 17 Juni og 10 Oktbr. Kram.

Sande, 28 April og Mandag før 8 Septbr. Kvæg. Tiden for disse Markeders Afholdelse er ganske afhængig af de Markeder, der i de samme Dage afholdes i Bergedorf.

Schenefeld, 5 Mai Heste og Kvæg, 13 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.

Schlamersdorf, Kirkeby ved Segeberg, 16 Juni Kram.

Schönberg, i Provstiet, 5 Mai og 27 Oktbr. Kram.

Segeberg, 6 Febr. Heste; 5 Mai, 25 Aug. og 3 Novbr. Heste og Kvæg. De tre sidste Markeder begynde den foregaaende Dags Eftm. Kl. 4 og ophøre Dagen efter Hovedmarkedsdagen om Aftenen.

Sieck, 3 April og 3 Decbr. Kram og Kvæg.

Steinbeck, 19 Mai og 6 Oktbr. Kram og Kvæg.

Stockelsdorf, 2 Juni, 15 og 16 Septbr. Kram og Heste.

Sülfeld, 11 Juni Kram; 5 Nov. Kvæg.

Süsel, Kirkeby i Ahrensboeck Amt, 19 Mai og 15 Decbr. Kram.

Tellingstedt, 30 April Kram, Heste og Kvæg; 25 Oktbr. Kvæg.

Trittau, 26 Mai og 27 Oktbr. Kram og Kvæg.

Uetersen, 21 April Kram, Heste og Kvæg; 13 Juni Kram; 28 Juli og 20 Oktbr. Kram og Kvæg.

Vorbrügge, 1 Aug. Heste; 7 og 8 Aug. Kram og Træ.

Wandsbeck, ved Hamborg, 21 og 22 April, 9 og 10 Juni, 25 og 26 Aug. samt 13 og 14 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.

Wedel, ved Elben, 14 Dage før Fastelavn Kram; 23 April og 23 Mai Kram og Kvæg; 27 Oktbr. Kram, Oxer og Hør.

Wesselburen, 25 April og 1 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg; desuden holdes hver Onsdag med Undtagelse af de tvende Uger, hvori de anførte Markeder falde, et Ugemarked.

Wilster, 6 Jan. og 31 Juli Heste; 24 Aug. i 8 Dage Kram.

Woldenhorn, 29 April og 23 Septbr. Kram og Kvæg.

Hertugdømmet Lauenborg.

Basthorst, 19 Mai og Fredag efter 29 Septbr. Kram og Kvæg.

Büchen, 1 April Kram; 14 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg.

Glüsing, 26 Juni Kram, Heste og Kvæg.

Gronau, 28 April og 13 Oktbr. Kram og Kvæg.
Lauenburg, 3 Marts Heste og Kvæg; 17 og 18 April Kram, Heste og Kvæg; 4 Juni Heste og Kvæg; 9 og 10 Oktbr. Kram, Heste og Kvæg; 29 Oktbr. Heste og Kvæg.
Molln, 30 April, 9 Juli og 22 Oktbr. Kvæg; 18 til 20 Novbr. Kram.
Ratzeburg, 17 Marts og 14 Juli Kram; 26 Marts, 3 Juli og 29 Oktbr. Kvæg.
Sandesneben, 21 Marts Kram; 17 Oktbr. Kram og Kvæg.
Schipphorst, 13 Mai og 17 Oktbr. Kram.
Schwarzenbeck, 25 April og 30 Septbr. Kvæg.
Siebenbäumen, 7 Mai Kram og Kvæg.
Zecher, Mandag efter 1 Septbr. Kram.

87de Fortsættelse

af økonomiske Anmærkninger fra det Kongelige Landhusholdningsselskab, Landalmuen især til Tjeneste.

Om Landbrugsbogholderi.

Da Landeiendommenes Værdi stadig stiger, og Landmanden selvfølgelig maa bringe en større Nettoindtægt ud af Agerbruget, bliver det i høieste Grad nødvendigt at paasee, at Intet tabes, men at Alt benyttes saa fuldstændigt som muligt. Man maa derfor ei alene drage Omsorg for at dyrke sin Jord saa godt som muligt, men tillige vaage over, at der til at naae dette Maal kun anvendes den absolut nødvendige Arbeidskraft og den billigst mulige Gjødning, thi ellers ville Productionsomkostningerne blive for store, saa ingen Reenindtægt bliver tilbage til at forrente den i Eiendommen anbragte Kapital, og lønne Landmanden for hans Arbeide.

Forat vaage over dette Forhold er det nødvendigt at føre et omhyggeligt Regnskab, ei alene over Indtægter og Udgifter af Penge, men tillige over Anvendelsen af Arbeidskraften og af Landbrugsproducterne.

Til at iværksætte et saadant Regnskab, udfordres endeel forskjellige Regnskabsbøger, saaledes:

1. En Hovedbog,
2. En Kasse- og Afregningsbog,
3. En Arbeidsdagbog,
4. En Bog for Regnskab over Naturalier

og endelig forskjellige Noteringsbøger, som Prøvemalkningsbog, Meierioptegnelsesbøger etc.

Hovedbogen

indeholder de efter hver Landmands Skjøn fornødne Konti, hvorfra Penge og Naturalier ere modtagne, eller hvortil de ere afgivne.

For et nogenlunde stort Agerbrug vil man neppe naae en tilfredsstillende Oversigt, uden at give Hovedbogen en temmelig betydelig Mængde Konti, saaledes som f. Ex. nedenstaaende Een og Tyve, men fordrer man en fuldstændig i det Enkelte gaaende Kontrol, ville endnu flere vise sig fornødne.

Hovedbogens Konti ville efter mit Skjøn være:

A. Indgaaende Kapitals Konto, eller Eiendommens, Besætningens og Inventariets Værdi ved Regnskabsaarets Begyndelse. — B. Ladens Konto. — C. Kornloftets Konto. — D. Foderloftets Konto. — E. Redskabernes Konto. — F. Husholdningens Konto. — G. Heftenes Konto. — H. Arbeidets Konto. — I. Kobesætningens Konto. — J. Meieriets Konto. — K. Svinenes Konto. — L. Ungkvægets Konto. — M. Gjødningens Konto. — N. Ager og Engs Konto. — O. Grundforbedringers og Nybygningers Konto. — P. Bygningsreparations Konto. — R. Familiens Konto. — S. Havens Konto. — T. Forskjellige Udgifters Konto. — U. Udgaaende Kapitals Konto. — V. Eiendommens Konto.

For et lille Agerbrug, ved hvilket Oversigten let kan bevares, vil det muligen være tilstrækkeligt at give Hovedbogen følgende syv Konti:

1. Husholdningens Konto, som angiver Bekostningen ved det samlede Antal Kostdage, og hvorledes disse ere at fordele mellem det egentlige Avlsbrug og Landmandens Familie. — 2. Arbeidets Konto, som angiver Bekostningen ved Tilveiebringelsen af Arbeids- og Spanddage, samt disses Fordeling paa Hovedbogens forskjellige Konti. — 3. Kvægholdets Konto. — 4. Agerbrugets Konto. — 5. Grundforbedringers og Nybygningers Konto. — 6. Familiens Konto. — 7. Eiendoms Konto, som samler Over- og Underskud fra Konto 3, 4, 5 og 6 saaledes, at man paa denne faaer en fuldstændig og klar Udsigt over den af Landeiendommen vundne Reenindtægt.

Kassebogen.

Hvorledes Inddelingen i Hovedbogen end bliver, saa maa Kassebogen dog føres saaledes, at der ved hver Indtægts- eller Udgiftspost anføres, til hvilken Konto i Hovedbogen denne hører, og endvidere for at have Vished for, at Posten er overført, da tillige en Angivelse af det Pagina i Hovedbogen, hvor den er henført. Mindst hver Maaned bør Kassebogen opgjøres og alle Poster overføres.

Kassebog for N. N.

1872.	Januar.	Konto.	Pagina.	Indtægt. Rdl.	Indtægt. ß.	Udgift. Rdl.	Udgift. ß.
d. 1ste	20 Td. Hvede solgt à 10 Rd.	C.		200	—	—	—
d. 2den	Indkjøb af en Malkeko ..	I.		—	—	80	—
d. 3die	24 Dagleierdage i December og saa fremdeles.	H.		—	—	12	—

Arbeidsdagbogen

maa helst indrettes til ugentlig Opgjørelse, saaledes som nedenstaaende Blad af Lillerups Arbeidsdagbog viser. Hver Mand og hvert Par Heste har sin Rubrik, og denne er indrettet saaledes, at man for hver Halvdag med et Bogstav eller andet Mærke kan betegne, for hvilken Konto i Hovedbogen Arbeidet er udført.

Naturaliebogen

bør indeholde en nøjagtig Angivelse af, hvormeget Korn af hver Slags, der i Aarets Løb er indmaalt, samt hvorledes dette er anvendt til Husholdning, Kreaturer, Sæd, Salg etc.

Paa lignende Maade maa den indeholde en fuldstændig Redegjørelse for alle andre Naturalier, som forekomme i Landbruget, og navnlig et nøjagtigt dagligt Regnskab over det Foder, som gives Kreaturerne, da det nemlig ei alene er af Vigtighed at vide, hvilken Fodermængde af forskjellig Slags disse faae, men tillige vaage over, at Foderet hver Dag gives til samme Tid og i samme Orden, og Kraftfoderet, navnlig for Malkekøer, tillige i samme eller forøget Mængde.

Hvor Malkekoen som her i Danmark udgjør en saa væsentlig Deel af Kvægbestanden, og i et velordnet Avlsbrug skal omsætte den størst mulige Deel af Agerens Afgrøde i Meieriprodukter og Gjødning, er det naturligvis af den allerstørste Vigtighed at sikre sig gode Malkekøer, nemlig Køer, som ere istand til at levere et tilfredsstillende Mælkeudbytte af det modtagne Foder. Denne Fordring gjør det nødvendigt med regelmæssige Mellemrum, helst eengang ugentlig ved Veining at bestemme hver enkelt Koes Mælkerigdom, og til disse sammenlignende Undersøgelser udfordres da:

En Prøvemalkningsbog, som indeholder en Konto for hver enkelt Ko, saaledes som omstaaende Tavle.

Ved at føre saadan Optegnelse for hver enkelt Ko, bliver man istand til at bedømme Køernes indbyrdes Godhed, og enhver Ko, som giver under Gjennemsnitsudbyttet for alle Køerne tilsammen, bør da vige Pladsen for en bedre, thi i et velordnet og fremadskridende Agerbrug bør Besætningen kun indeholde Individer, som fuldstændigst mulig svarer til Hensigten, og en saadan Omsætning kan i Regelen foretages uden væsentligt Pengetab, da den daarlige Malkeko sædvanligvis nytter det kraftige Foder til at forøge sin Kjødmasse, og vil altsaa hos Slagteren blive godt betalt.

Den af Køerne erholdte Mælk har i vor Tid en overordentlig stor Værdi, saa den godt benyttet kan udbringes i to Skilling pr. Pund, hvorfor det selvfølgelig er nødvendigt ogsaa herover at føre nøiagtigt Regnskab saavel over den nymalkede Mælks som over den skummede Mælks Mængde og Benyttelse, ligesom ogsaa over Flødens Syrning og Kjærning. 3 Skemaer til Tavler, som ere udarbeidede af Kand. Th. Segelcke og mig og kunne faaes i Boghandelen, indeholde en praktisk Form for et saadant kontrollerende Regnskab, som er beregnet paa ugentlig Opgjørelse.

Nr. 99, graa jydsk Ko, tillagt paa Nr. 1 ved „Thomas".

Aargang.	1868.	1869.	1870.	1871.
Alder	8 Aar.	9	10	11
Løbet med Tyr	13/3	20/2	3/2	11/3
Tyrens Navn	Thor.	Thor.	Thor.	Thor.
Goldet	7/11	4/10	3/10	9/11
Kælvet	30/12 67, 17/12 68.	30/11	7/11	18/12
Kalven	Kvie.	Tyr.	Tyr.	Kvie.
Mælkeudbytte:	Pd.	Pd.	Pd.	Pd.
Januar	26,5	24,8	28,8	25,3
Februar	23,3	21,2	26,6	23
Marts	22,2	22	26,6	23,9
April	21,7	22,3	24,3	20,2
Mai	21,2	20,4	20,7	16,8
Juni	18,9	25,3	23,4	18,3
Juli	18,1	22,4	17,6	16,8
August	11,8	14,6	14,5	12,2
September	6,6	6,6	6,7	6,5
Oktober	2,3	—	—	1,8
November	—	—	27,3	—
December	—	28,5	25,2	—
Tilsammen	172,6	208,1	242,7	164,8
Koen malket i Dage	334	308	330	326
Ialt Pd. Mælk for Aaret	5765	6409	7281	5348

Det vil maaskee for mange Landmænd synes høist besværligt og næsten uoverkommeligt at føre et Regnskab som det her foreslaaede, men der er ingen Tvivl om, at de fleste Landmænd ville kunne føre det, og Uleiligheden vil snart lønnes ved den store Interesse, som Sammenligningen mellem de forskjellige Aar vil frembyde. Hovedbetingelsen for at Regnskabet kan føres med Tilfredshed er, at enhver Post strax føres tilbogs, og at Bogføringen ikke udsættes til en forventet beleiligere Tid.

Lillerup i Februar 1872.

Johannes Friis.

Arbeidernes Navne.	Søndag den 18de.		den 19de.		den 20de.		den 21de.	
	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.
Vind...	NV.	NV.	V.	V.	V.	V.	V.	V.
Veir ...	Smukt		Smukt		Graaveir		Blæst	
Gaardskarle:								
Mikkel.....	"	"	N.	N.	N.	N.	½ N. ½ M.	M.
Ole.....	"	"	N.	N.	N.	N.	½ N. ½ M.	M.
Christen	Hjemtour		N.	N.	N.	N.	½ N. ½ M.	M.
Jørgen	"	"	N.	N.	N.	N.	½ N. ½ M.	M.
Anders	Hjemtour		N.	N.	N.	N.	N.	N.
Poul.....	"	"	N.	N.	N.	N.	N.	N.
Peder	"	"	S.	S.	S.	S.	S.	S.
Niels	"	"	N.	T.	T.	T.	½ T. ½ M.	M.
Drengen	I.	I.	I.	I.	I.	I.	I.	I.
Kudsken	"	R.	T.	T.	T.	T.	R.	R.
Dagleiere:								
Rasmus Jensen.....	"	"	T.	T.	T.	T.	½ T. ½ M.	M.
Niels Jensen	"	"	E.	E.	E.	E.	½ E. ½ M.	M.
Laurs Gjedved.....	"	"	T.	T.	T.	T.	½ T. ½ M.	M.
Koner	"	"	6 S.	6 S.	3 S.	"	"	"
Akkordarbeidere:								
Niels Nielsen.....	"	"	"	"	B.	B.	B.	B.
Niels Sørensen.....	"	"	"	"	B.	B.	B.	B.
Haandværkere:								
Smeden	"	"	E.	E.	E.	E.	E.	E.
Mureren.....	"	"	2 P.	2 P.	2 P.	2 P.	3 P.	3 P.

Arbeidsdagbog.

September 1870.

den 22de.		den 23de.		den 24de.		Dagløn.		Antal Halvdage.	Beløb.		
Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	Egen Kost.	Gaardens Kost.		Rd.	ß.	
V.	V.	SV.	SV.	V.	V.						
Smukt		Smukt		Varme.							
M.	N.	N.	N.	N.	N.	....	....	12			
M.	N.	N.	N.	N.	N.	....	....	12			
M.	N.	N.	T.	N.	N.	....	....	12			
M.	N.	N.	N.	N.	N.	....	....	12			
J.	J.	T.	N.	D.	T.	....	....	12			
N.	N.	N.	T.	N.	N.	....	....	12			
S.	S.	S.	S.	S.	S.	....	....	12			
M.	T.	T.	N.	B.	B.	....	....	12			
I.	I.	I.	I.	I.	I.	....	....	14			
„	R.	R.	R.	R.	R.	....	....	12			
								122			
M.	T.	T.	N.	B.	B.	....	32 ß.	12	2	„	betalt.
M.	E.	E.	E.	E.	E.	....	32 -	12	2	„	betalt.
M.	N.	T.	T.	T.	T.	....	32 -	12	2	„	betalt.
								36	6	„	
„	„	„	„	„	„	40ß.	....	15	3	12	betalt.
B.	B.	B.	B.	B.	B.	....	....	10			
B.	B.	B.	B.	B.	B.	....	....	10			
								20			
E.	E.	E.	E.	E.	½E.	....	72 ß.	11½	4	30	betalt.
2P.	2P.	2P.	2P.	2P.	2P.	....	48 -	26	6	48	betalt.
								37½			

	Søndag den 18de.		den 19de.	
	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.
1ste Par	„	„	N.	N.
2det „	„	„	N.	N.
3die „	„	„	N.	N.
4de „	„	„	N.	N.
5te „	„	„	N.	N.
6te „	„	„	N.	N.
7de „	„	R.	„	

Arbeidets For=

Hovedbogens Konti.		Arbeids=		
Bog=stav.	Navn.	Gaards=karle.	Dag=leiere.	Kvinder.
B.	Laden	1	1	„
C.	Kornloftet	„	„	„
D.	Foderloftet	1/2	„	„
E.	Redskaberne	„	4 3/4	„
F.	Husholdningen	„	„	„
G.	Hestene	„	„	„
I.	Køerne	7	„	„
J.	Meieriet	1	„	„
K.	Svinene	„	„	„
L.	Ungkvæg	„	„	„
M.	Gjødningen	6 1/4	3 3/4	„
N.	Ager og Eng	28 1/2	1	„
O.	Grundforbedring etc.	„	„	„
P.	Bygningsreparation	„	„	„
R.	Familien	4	„	„
S.	Haven	6	„	7 1/2
T.	Forskjelligt	6 3/4	7 1/2	„
	Jalt	61	18	7 1/2

spanddage:

den 20de.		den 21de.		den 22de.		den 23de.		den 24de.		Antal Halvdage.
Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	Fm.	Eft.	
N.	N.	½ N. ½ M.	M.	M.	N.	N.	N.	N.	N.	12
N.	N.	½ N. ½ M.	M.	M.	N.	N.	N.	N.	N.	12
N.	N.	½ N. ½ M.	M.	M.	N.	N.	T.	N.	N.	12
N.	N.	½ N. ½ M.	M.	M.	N.	N.	N.	N.	N.	12
N.	N.	N.	N.	J.	J.	T.	N.	D.	T.	12
N.	N.	N.	N.	N.	N.	N.	T.	N.	N.	12
		R.	R.	„	R.	R.	R.	R.	R.	8
										80

deling for Ugen:

dage af		Heste.	Bedtegning.
Akkord-arbeidere.	Haand-værkere.	Spand.	
10	„	„	den 20de saaet 8½ Tønde Hvede.
„	„	„	
„	„	½	den 21de og 22de udkjørt 72 Læs Gjødning.
„	5¾	„	
„	„	„	
„	„	„	
„	„	„	
„	„	1	
„	„	„	
„	„	„	
„	„	5	
„	„	27½	
„	„	„	
„	13	„	
„	„	4	
„	„	„	
„	„	2	
10	18¾	40	

Ved Plakaten af 5te August 1831 er anordnet: at Den, som gjør Indgreb i det Universitetet i Kjøbenhavn forundte Privilegium paa at forsyne Kongeriget med Almanakker, være sig ved her i Riget at indføre og forhandle fremmede Almanakker, eller ved uden Universitetets Tilladelse at trykke nogen Almanak, skal udrede en Mulkt af 20 til 200 Rdl. Sølv hvorhos de Exemplarer, hvormed den Paagjældende antræffes, blive at konfiskere, og han endvidere at ansee med en Tillægsmulkt af 1/4 Rdl. for hvert saadant Exemplar; og det skal paaligge samtlige Politie-Øvrigheder, at have nøie Tilsyn med, at der ei gjøres Indgreb i foranførte Privilegium. Ved Kongelig Resolution af 23de Decbr. 1831 bestemmes endvidere, at saadanne videnskabelige, æsthetiske og andre Skrifter, i hvilke en Almanak eller Kalender findes aftrykt, maae herefter fra fremmede Steder indføres og sælges, saafremt det findes, at den i Skriftet indeholdte Almanak eller Kalender udgjør den mindst betydelige eller væsentlige Deel af Skriftet; og at det, i Tilfælde af Tvivl om saadan Skriftets Beskaffenhed, skal tilkomme den Kongelige Direktion for Universitetet og de lærde Skoler — altsaa nu Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet — at afgjøre, hvorvidt der kan være Grund til at lade Skriftet anholde og at anlægge Søgsmaal mod Vedkommende, eller ikke.

Lidt om Sukkerroen og dens Dyrkning.

Som det vil være de fleste af Almanakkens Læsere bekjendt, er der her i Landet dannet et større Aktieselskab med det Formaal, at oprette Sukkerfabriker og tillige virke for Dyrkningen af Sukkerroer til at forarbeides der. Det kan neppe være Spørgsmaal underkastet, at jo denne Kultur kan ved fornuftig Anvendelse blive i høi Grad lønnende for Agerbruget og saaledes betydeligt forøge Landets Indtægter. Sukkerroens Dyrkning og Anvendelse til deraf at uddrage Sukker er udbredt over en stor Del af de nordligere Stater i Europa, endog til Sverrig har denne Industri fundet Vei, medens vi endnu hidtil her hos os aldeles ikke have forsøgt derpaa; da Sukkerroen trives godt og dens Dyrkning svarer fuldkommen Regning i Sverrig, tør vi vel med nogenlunde Sikkerhed regne paa, at den ogsaa her vil lykkes.

Dyrkning af forskjellige Rodfrugter til Kreaturfodring, er navnlig i de sidste 6—8 Aar kommet godt i Gang i flere af Landets Egne, og har allerede, foruden at give Landbrugerne betydelig Fordel, tillige givet dem Greb paa den Slags Arbeide, hvorfor ei heller Sukkerroens Dyrkning, i den Henseende, vil lægge synderlige Hindringer iveien. For Arbeider-

klassens Vedkommende maa den almindelige Dyrkning af en Plante, der fordrer en Del lettere Haandarbeide, hvori altsaa baade Koner og Børn kunne deltage, visseligen hilses med Glæde af enhver, der ønsker den flittige Arbeiders Vel.

Som alle andre Rodfrugter, forlanger Sukkerroen for at trives godt en vel renset, kraftig og dyb bearbeidet Jord. Frist Gjødning, umiddelbar til Roerne, er ikke heldig, hvorfor der helst maa tages en Afgrøde efter Gjødningen, inden disse saaes, eller ogsaa maa der gjødes til dem med Kunstgjødning. Det vil i Almindelighed være rigtigst at pløie Jorden Efteraaret forud, allerede i September, 4 til 6 Tommer dybt og da senere sidst i Oktober, efter en god Harvning, reolpløie i 10 til 12 Tmrs. Dybde, dybere eller mindre dybt i Forhold til Undergrundens Beskaffenhed; Jorden ligger derefter uharvet til Foraaret og kan da, dersom den er ren, blot behandles med Svenskharven og derefter saaes, eller hvad der vel de fleste Steder vil være nødvendig, harves godt igjennem og pløies inden Saaningen. Naar Jorden er ren og dybt bearbeidet, vil Saaningen kunde finde Sted paa den flade Jord, hvor der da trækkes Riller med 12 til 16 Tmrs. Afstand; hvor Jorden imidlertid mangler, enten i Renhed eller i dyb Bearbeidning, maa det helst tilraades at ophyppe den i Kamme, paa almindelig Maade som til andre Rodfrugter, hvorved tillige haves den Fordel, at der kan renholdes mellem Raderne med Hestehakken; gjøres de ophyppede Kamme ikke for smalle, kan der langs ad hver Kam trækkes to Riller, hvori Frøet da saaes, efter iforveien at være udblødt i rent Vand 12 til 16 Timer; Kjærnerne lægges med 3 til 4 Tmrs. Afstand i Rillerne, eller ogsaa stikkes der Huller langs ad Kammene, med 8 til 10 Tmrs. Afstand, og i hvert Hul lægges der 3 til 4 Frøkorn. Frøet maa kun bedækkes med omtrent 1/2 Tom. Jord. Slutningen af April eller Begyndelsen af Mai er den passende Tid til Saaningen. Udplantning af Sukkerroerne kan ogsaa lade sig udføre, og bredsaaes da Frøet midt i April paa et Bed i Haven, de unge Planter udplantes midt i Juni med omtrent 10 Tmrs. Afstand, herved vindes dog sædvanlig et ringere Udbytte, ligesom ogsaa Plantningen let lykkes mindre vel, dersom der indtræffer tørt Veir til den Tid; enten der saaes eller plantes, maa disse Arbeider dog udføres strax efter at Jorden har faaet den sidste Behandling. En let Tromling paa langs af Kammene efter Saaningen, og forud for Plantningen, turde være at anbefale; ved Plantningen maa hver enkelt Plante vandes, det maa nøie paasees at Roden ikke

lægges dobbelt i Hullet, men lige og glat ned i Jorden; at dyppe Planternes Rødder inden Plantningen i en tynd Vælling af Kogjødning, Ler og Vand letter Fremvæxten meget. Der behøves 14 til 16 Pd. Frø til een Tønde Land, naar der udsaaes paa Stedet, til Udplantning vil det omtrent være nok at saa 9 til 10 Pd. Frø til deraf at trække Planter for hver Td. Land, der skal beplantes. En Fordel ved Plantning er, at paa mindre velbehandlet Jord vindes derved nogen Tid til yderligere Bearbeidning; hvorvidt Sukkerholdigheden ved de plantede Roer er større eller mindre, end ved dem, der saaes paa Stedet, tør jeg ikke med Bestemthed afgjøre, dog synes det som om Forskjellen ikke er af væsentlig Betydning.

Saasnart efter Saaningen de unge Planter og gjerne tillige det første Ukrudt viser sig, maa allerede den første Lugning finde Sted, hvilket atter gjentages 14 Dage til 3 Uger senere, da tillige Planterne udtyndes til en Afstand af 8 til 10 Tmr., og paa hvert Sted beholdes den kraftigste Plante, idet de andre med Forsigtighed borttages; 2 til 3 Gange endnu, efter Fornødenhed, renses der mellem Planterne, og Ukrudt bør aldrig findes paa en velbehandlet Roemark, ligesom det ogsaa stedse gjælder om at tage fat paa Rensningen i Tide, inden Ukrudtet faaer for megen Magt.

Det gjælder ved Dyrkningen af Sukkeroer ikke om at disse naa den størst mulige Størrelse, men at de saavidt muligt blive lange, glatte, fri for Trevlerødder og faste i Kjødet. Ved Fabrikkerne modtages ikke gjerne Roer af en større Vægt end 2 til 3 Pd. Stykket, enkelte Fabrikker foretrække endog Roer paa kun 1 Pd. For at Roerne ikke skulle blive for store, saaes de, som angivet, endel tættere end ellers Rodfrugter til Fodring; at Jorden er ret skør og velbehandlet, bidrager til at de blive muligst fri for Siderødder. Ved Rensningen mellem Roerne bør Jorden paa ingen Maade føres bort fra disse, men snarere holdes ind mod dem, idet at den Del af Roerne, som voxer frem over Jorden, er værdiløs for Sukkerfabrikkerne.

Fra Begyndelsen af August Maaned vil Rensning mellem Planterne ikke behøves i nogenlunde velbehandlet Jord og ansees tillige for at være skadelig for disses Udvikling. Bladene bør aldrig tages af Roerne forinden Optagningen, da dette i høi Grad skader deres Godhed og hindrer Rodens Udvikling.

Optagningen skeer i den sidste Halvdel af Oktober Maaned, da er Roden først moden, og Bladene begynde at

gulne. Opgravningen sker med en smal og stærk Spade, og Jorden bankes fra Rødderne saa rent som muligt, dog at al Beskadigelse enten ved Opgravningen eller Rensningen fra Jord undgaaes, derefter afskæres Toppen saa dybt, at en Skive af Roden følger med, hvorved Spiringen i Kulerne forhindres, ligeledes afpudses Rodtrevlerne og de bringes nu saa tørre som muligt sammen i de bekjendte Kuler eller Batterier, der kunne anlægges 5—6 Fod brede og 3—4 Fod høie, jævnt spidse op imod Toppen, for hver 6 Alen anbringes et Drænsrør som Luftskorsten helt ned til Bunden af Kulerne, tør Halm dækkes over og dernæst 1/2 Alen Jord, hvilken senere, naar Frosten indtræder, forøges til 1 Alen, samtidig tilstoppes Luftrørene; Kulerne maa anlægges paa et Sted, der er saa tørt som muligt, og intet Vand maa kunne staa omkring ved Kulerne. Leveringen til Fabrikerne skeer da i Vinterens Løb efter disses Fornødenhed.

Ved Dyrkning af Sukkerroer er der især tre Ting, som man maa lægge mærke til, nemlig:

1) Valget af Frøsorten.
2) Gjødningen.
3) Jordbunden.

Der gives flere Arter Sukkerroer saavel hvide og gule som røde, og der er ikke ubetydelig Forskjel paa Sukkerholdigheden, hvad der i høieste Grad betinger deres Værdi for Fabrikerne.

Den hvide og den gule Magdeborger Sukkerroe troer jeg særlig at turde anbefale; forøvrigt vil vistnok Erfaringen snart med Sikkerhed paavise den eller de Sorter, der bedst egne sig for os; allerede iaar (1872) gjøres Dyrkningsforsøg paa mange Steder her i Landet.

Hvad Gjødningen angaaer, da bør der aldrig gjødes med Staldgjødning umiddelbart til Roerne; skal Gjødning anvendes, da maa opløst Bennel eller Superfosfat bruges, i et Forhold af omtrent 4—600 Pd. pr. Td. Land, hvilket da udstrøes paa Jorden før sidste Behandling til Saaning, eller Plantning; det vil dog stedse være heldigst, om Jorden efter Gjødningen har givet en Afgrøde inden Roerne, og er saa kraftig, at al Gjødning umiddelbart til Roerne kan undværes.

Jordbunden for Sukkerroer maa ingenlunde være sur eller kold, altsaa Vandet godt afledet.

Tørveagtig eller mosagtig Jord er utjenlig og giver slette, til dette Brug værdiløse Roer.

Jorden bør, som forhen sagt, være kraftig og velrenset,

og om muligt tillade en Bearbeidning til en Dybde af 10—12 Tmr. Den bedste Jord for Sukkerroerne er en mild lermuldet, med varm Undergrund, dog kunne de ogsaa trives godt i en kraftig grusmuldet Jord, naar den kun tillige er dyb. Paa ringere Jord kunne de vel drives frem ved rigelig Gjødning, men Nettoudbyttet bliver selvfølgelig mindre end under gunstigere Betingelser.

At Jorden er muldet og fløv, naar der saaes, er en Hovedbetingelse for at erholde et godt Udbytte deraf.

Udgifterne ved Dyrkningen af Sukkerroer, naar Saaningen sker paa den flade Jord og Renholdelse alene ved Hakning og Lugning, med Haandkraft, kan anslaaes til c. 20 Rd. pr. Td. Land, saaes der paa Kamme, og altsaa Hestehakken kan anvendes, vil Udgifterne omtrent kunne anslaaes til 10 Rd. pr. Td. Land, i begge Tilfælde foruden Pløining, Gjødning, Saaning og Indkjøb af Frø.

Hakning, Lugning og Udtyndning, ja endog Saaningen, kan meget godt udføres af Koner og Børn, hvad der ogsaa oftest sker i de Egne, hvor denne Kultur er almindelig.

Der kan høstes 3—400 Centner, vel endog mere, pr. Td. Land, hvilket paa Fabrikkerne betales med 2 Mk. 4 ß. indtil 2 Mk. 12 ß. pr. Centner, alt eftersom Pressekagerne (Affaldet efter Sukkerudpresningen) leveres tilbage eller beholdes af Fabrikkerne.

Nettoudbyttet af en Td. Land vil saaledes rigelig kunne anslaaes til 100—120 Rd., foruden Toppen og det øverste af Roden, hvilket Landmanden beholder til Fodring. Pressekagernes Fodringsværdi anslaaes til omtrent halvt imod godt Enghø; Pressekagerne og Toppen af de paa en Mark høstede Roer, ansættes til at have næsten ligesaa stor Fodringsværdi, som Høet af en god Kløvermark af samme Størrelse. Hertil kommer endnu, at en Bygafgrøde gjerne lykkes fortrinligt derefter, langt bedre end efter en anden Forfrugt. Hvad Sædfølgen angaaer, da vil det for Roedyrkeren blive nødvendigt, at indrette sit Sædskifte saaledes, at der følger Byg efter Roerne, ikke Vintersæd, hvis Saaning vil blive altfor sildig, naar Roerne skulle have den fornødne Tid til deres Udvikling. Sukkerroedyrkningen kan ganske vist paa Jorder, der ere i nogenlunde god Kultur, træde istedetfor Brakken, men fordrer da en hel anden Driftsmaade end den, der nu i Almindelighed følges, hvor der efter Brakken følger Vintersæd. Der behøves 11—12 Centner Roer for at udvinde et Centner Sukker, medens man dog mener at have iagttaget, at i de Egne, hvor Sukkerroens

Dyrkning alt i en længere Aarrække har fundet Sted, er Sukkerholdigheden aftaget en Del, i hvilket sidste der synes at ligge et Fingerpeg for os, idet vi begynde derpaa, nemlig ikke at lade denne Dyrkning blive vor Hovedproduktion af Marken, men bibeholde vor 7—8 Marks Drift, med den fornødne Tillempelse, hvorved Roerne ikke saa ofte komme igjen paa samme Sted. Flere Steder i Udlandet har det været og er endnu i Brug, at Fabrikken leier Jorderne, dyrker dem i 2 Aar med Roer, derpaa lade de Eierne dyrke dem igjen 1 Aar med andre Vexter, saa igjen 2 Aar med Roer, og saaledes fremdeles; trods al Hjælp med Gjødning maa en saadan Drift sikkert nok være udtømmende og i Egne, hvor dette har været almindeligt, er Roernes Sukkerholdighed ogsaa sunket ned fra 15 pCt. til 8—9 pCt.

Efter Oplysninger fra Sverrig har en Fabrik i Landskrona, der har arbeidet siden 1856, i de senere Aar forarbeidet 300—350,000 Centner Roer aarligt med et Gjennemsnitsudbytte af 8 pCt. krystaliseret Sukker, foruden Sirup og Pressekagernes Værdi.

Sukkerforbruget her i Landet repræsenterer en Kapital af rigelig 5 Mill. Rigsdaler, hvilken Sum aarlig helt gaar ud af Landet dertil; ved Sukkerroedyrkningen og Fabriker til at forarbeide disse, blive vi istand til at beholde en stor Del af denne Kapital i Landet, hvilket væsentligst vil komme Agerbrugerne tilgode, og samtidigt med at bringe Agerbruget et stort Skridt fremad, tillige virke i høi Grad hen til at forskaffe hele Arbeiderklassen et rigeligere og bedre Udkomme, idet mange hidtil ledige Hænder ved Sukkerroedyrkningen vil finde lønnende og passende Beskæftigelse

Kolding, i August 1872.

C. T. Nyegaard.

Om Cikorieroden.

I Forbindelse med Foranstaaende skal Opmærksomheden henledes paa endnu en Plante, nemlig Cikorieroden, hvis Dyrkning baade er lønnende og passende for vore Klimat- og Jordbundsforhold, tilligemed at den stiller langt mindre Fordringer med Hensyn til Jordens Beskaffenhed, end Sukkerroerne.

Den aarlige Indførsel heri Landet af tørrede Cikorierødder til Brug for Fabrikkerne, beløber sig til noget over 4 Millioner Pund (1871—72) og er i de senere Aar tiltaget med 4—500,000 Pund aarlig.

Vore Fabrikker forarbeide, saa godt som udelukkende, Rødder der i tørret Tilstand indføres fra Udlandet. Da vi uden Vanskelighed kunne dyrke denne Plante, maa det ansees for ønskeligt, at vore Landmænd lagde sig efter denne Kultur, og Fabrikkerne da selv tørrede Rødderne. Cikorieroden er en toaarig Plante, der endog flere Steder her i Landet findes vildtvoxende ved Veiene; at avle Frø deraf, er saaledes ei heller forbundet med nogen Vanskelighed. Den fordrer ved Dyrkningen samme Behandling som Sukkerroen, men trives endog paa temmelig simpel Jord, hvad der vil gjøre deres Dyrkning lønnende, endog paa Steder hvor Sukkerroer ikke kunne betale sig. Saaningstiden er sidst i April eller først i Mai og kan ske enten paa den flade Jord eller paa ophøyede Kamme, med 2 Rader paa hver Kam.

Frøet maa før Saaningen udblødes 12—16 Timer i Vand, og da det er meget mindre end Sukkerroens, behøves kun 3—4 Pd. til en Tønde Land. Rødderne opgraves sidst i September eller først i Oktober, Jorden rystes godt fra dem og Toppen afskæres, dog ikke altfor nær til Roden, hvorefter de kunne opbevares enten i Kjælder eller Kuler ude, paa almindelig Maade som andre Rodfrugter, indtil de kunne sælges til Fabrikkerne, for der at tørres; det er naturligvis heldigst, naar de kunne leveres til Fabrikkerne strax lige fra Ageren.

Der kan høstes 150—200 Tønder pr. Tønde Land, vel endog mere og de have en Værdi af omtrent 1 Rd. pr. Tønde.

Blev Dyrkningen af denne Plante kun almindeligere, vilde det utvivlsomt svare god Regning for Fabrikkerne selv dertil at anlægge de fornødne Tørreovne, og naar flere Landmænd, i de Egne, hvor der findes Cikoriefabrikker, vilde forpligte sig til at levere et vist Kvantum Rødder aarligt, maa man antage, at Fabrikkerne snart skulde vide at frigjøre sig for den kostbare Forskrivning af tørrede Rødder fra Tyskland.

Der tør saaledes ved denne Plantes Dyrkning, temmelig sikkert, loves Landmændene en lige saa stor Fordel som ved Dyrkningen af Sukkerroer, hvortil endnu kommer, at Cikorierodens Dyrkning, paa Grund af denne Plantes ringere Fordringer til Jordens Godhed, vil kunde finde Sted næsten overalt her i Landet.

Kolding i August 1872.

C. T. Nyegaard.

Aarsskifte.

Naar skifter Aaret? Har man kjendt saa galt —
Et saadant Spørgsmaal her i Almanaken!
Ja, ja! ja, ja! Oprigtig talt,
Lidt Mening er der dog i Snakken.
Hvorvel paa Bogens femte Side staaer
Ved første Januar: Det nye Aar,
Det er dog vitterligt fra andre Sider,
At Noget hedder: Aarets Skiftetider.

Naar følgelig det bleven er mit Hverv,
At bringe Aaret Hilsen i Prologen,
Det er naturligt, at min Skjærv
Begynder spørgende i Bogen;
Men da et Spørgsmaal kræver hurtigt Svar,
Og da vi netop Juni Maaned har,
Jeg ved Logiken mig til Svar vil skynde,
Og lade Aarets Skifte strax begynde.

Saa vær da hilset først, Du skjønne Tid,
Du Nordens Sommer med den milde Varme,
Som gjerne kalder Zephyr hid,
Men lader ej Typhoner larme! —
Hvad sige I til Bøgens Krone her,
I skyggeløse Pinietræer?
Du svedne Mark, som efter Regnen sukker,
Hvad siger Du til Sæden, som sig vugger?

Den danske Sommer med sit rige Skød
Jeg priser højere end Bjergets Miner,
Og bytter ej mit Æble rød'
For Vandmelon og Apelsiner.
Snart kommer Efterſommeren med Guld,
Hvoraf Vorherre giver Laden fuld,
Og vil man Fortids Skat af Jorden pløje,
Der gjemmes Guld i Danmarks Kæmpehøje.

— Sent falder Løvet; Efteraarets Suk
Er som et Aandedræt af Jordens Slummer,
I Sneens Klædebon saa smuk
Naturen hviler og forstummer;
Da højner Himlen sig i Stjerneglands
Og Rimen giver Løv og fletter Krands,
Og Frosten tegner Blomsterværk paa Ruden:
— Saaledes er det nye Aars Bebuden.

Det gamle Aar os siger sit Farvel;
Det sidste Tolvslag første Hilsen bringer;
— Gud give, Nytaar bringe Held,
Saavist som Ønsket ejer Vinger! —
Saa skifter Vinteren med Foraarstid,
Saa knoppes Skoven, Storken kommer hid
Og Lærken lydt sin Glædeshymne synger,
Mens Anemonen lejrer sig i Klynger.

Da er der Liv og Skjønhed overalt,
Det myldrer frem af Jorden allevegne;
Men ogsaa Skovens Tag er hvalt,
Violen leger Skjul hos Bregne;
Der er en Jubel og en Sjælelyst,
Saa selv et lille fattigt Digterbryst
Med Tak til Glædens Ophav sig udvider,
Og tolker Pris til alle Aarets Tider.

I Juni 1872.

Camillo Bruun.

Liden Kirsten.

ppe ved Limfjorden paa Frøslevgaard, der sad i gamle Dage en Enke ved Navn Else Jensdatter Frost; og hun var alt tvende Gange bleven Enke, først som Niels Kaas's Efterleverske, saa som Niels Skrams; men endda var hun ikke fyrgetyve Aar gammel og for sin Alder endnu ung og skjøn. Det stod til at vente, at hendes Enkestand heller ikke denne Gang vilde vare længe; men uagtet det ikke fattedes paa Beilere, gik det dog ikke saa glat for dem, og om Aarsagen dertil vidste Folket paa Mors at fortælle underlige Ting. Nogle mente rigtignok, at Fru Else var hoffærdig, og at ingen af de Beilere, der meldte sig, tyktes hende at være høibaaren eller rig nok, men Andre paastode, at det ikke hver Gang med Fru Elses gode Villie var gaaet, som det gik.

Hun havde nemlig med Niels Skram en Datter, der hed Kirsten, og som efter ham var Arving til Mattrup; hun var altsaa lige saa rig, som Moderen, og dertil var hun langt kjønnere, end Fru Else nogen Tid havde været. Naar liden Kirsten stod hos sin Moder, da blev denne gammel at se til, som en udfoldet Rose, der snart vil falme, ved Siden af en Rosenknop. Onde Tunger sagde, at Fru Else var skinsyg paa sin egen Datter, og at Kirsten, enten det nu skete med eller mod hendes Villie, drog Mændene til sig. Det var da gaaet saa, fortaltes der, at mere end een Beiler, der var kommen til Gaarden med sin Hu henvendt paa Moderen, havde endt med at beile til Datteren; men liden Kirsten lo af dem alle og gav dem Løbepas, idet hun sagde, at hun hellere vilde lege en Stund endnu med sine Dukker, før hun indtraadte i den hellige Ægtestand og fæstede Nøgleknippet til sit Belte.

En god Slump adelige Herrer vare paa den Vis redne forgjæves til Frøslevgaard; de kom med Brask og Bram og

med høit Mod, men rede slukørede derfra. Liden Kirstens fædrene Frænder lode imidlertid Fru Else høre ilde derfor og bebreidede hende, at ingen Mand var god nok til hendes Datter, som nu havde fyldt sit sextende Aar og alt i tvende Aar havde været en fuldvoxen Jomfru. Dertil svarede Fru Else, at Kirsten havde ligesaa mange Sind, som Dagen har Timer, men iøvrigt var hun jo end kun en liden Tøs og havde Stunder at bie.

Beilerne holdt sig nu derfra, og der blev stille paa Frøslevgaard, hvorudover Fru Else betoges af Kedsomhed; og da hun intet Bedre vidste at tage sig for, saa fik hun Lyst til at udspeide sin Datter. Hun gad dog nok vide, hvoraf det egentlig kom sig, at Kirsten saa koldsindigt havde afvist alle Beilerne. Dernæst havde hendes Datter nu og da krænket hende ved sin Lattermildhed, og hun nærede en Formodning om, at Kirsten havde kigget hende i Kortene og kun altfor grant forstaaet hendes Harme over de lidte Skuffelser. Hun besluttede da nu til Gjengjæld at kigge sin Datter i Kortene og revse hende, om hun fandt Anledning dertil.

Hun lod da sin Skriftefader, Broder Florian, komme for sig, og da hun blev vaer, at han mod Sædvane var ædru, besluttede hun at fortro sig til ham. Hun vidste, at naar han ikke havde kigget altfor dybt i Krusет, da var han snu nok, og hun mente, at han var hende hengiven og tro. Dog tyktes han hende denne Morgen lovlig dum; thi ikke saa saare havde hun nævnet sin Datters Navn, før han i en bevægelig Tone holdt en Lovtale over liden Kirsten, kaldte hende en yndelig, lystig ung Jomfru, det ganske Mors's Stolthed og Sir og sluttede, idet han hikkede, med disse Ord:

„Ved min Helgen, et sligt Barn er en Guds Gave!"

Fru Else hørte stum paa ham, der ikke blev vaer, at i hendes Aasyn stod alt Andet, end Bifald at læse. Da gik der et Smil over hendes kolde Aasyn, og hun tænkte: for lidet er saa skadeligt, som for meget! Broder Florian har idag ei faaet sin Morgendrik. Hun spurgte ham derom, og han tilstod, idet hans rystende Hænder grebe famlende efter Rosenkrandsen, at han denne Morgen havde bedet og fastet og vilde først regne sig det til Fortjeneste; men da han blev skarpere udfrittet, saa plumpede det ud, at ganske fastende var han dog ikke, men Ølket var blevet ham uskikkeligt knapt tilmaalt, og at Jens Kjældersvend derefter skadefro havde laaset for Kjælderen. Fru Else lod da paa Stand en Kande Brunsviger Mumme hente, og da Munken havde faaet sig en god Slurk af den kraftige

Drik, gjenvandt han sit gode Lune, og hans Forstand klaredes mærkeligt.

„Jeg tænker, som I, ærværdige Fader," sagde saa Fru Else, „at et Barn kommer fra Gud og tør kaldes en Guds Gave; vi see da til, at den Onde ei faar Fingre i det! I maa vide, at min Datters Færd hver mig for Sanden ei. Der gantes hun med den ene Beiler efter den anden og giver dem alle Løbepas; det turde ende med, at hun blev siddende og løb i Frø som gammel Jomfru."

„Nu," mente Broder Florian, „dertil er end et Stød!"

„Mig bæres for," vedblev Fru Else, „at her stikker Noget under; hendes store Koldsindighed er, tænker jeg, ikkun et Skalkeskjul; hun elsker i Smug, og saasom hun lukker sit Hjerte saa til for sin Moder, da frygter jeg saare, at hun har kastet sine Øine paa en Uværdig."

Da Munken gav sin Samstemning til Kjende, udbrød hun:

„Fader Florian! I har nu i Aarevis nydt Godt i mit

Hus, og jeg har bevist Eder mangen Velgjerning; gjør mig en ringe Gjentjeneste!"

„I haver i mig en fuldtro Ven," sagde Munken med Salvelse, „ei alleneste en aandelig Hyrde for Eders arme Sjæl, men og en ærlig Raadgiver i timelige Anliggender, om I dertil er trængende."

„Vel!" svarede Fru Else. „Jeg begjærer dette af Eder, at I skal fritte Kirsten ud og give mig Underretning; vide vil jeg, hvem hun elsker, og hvortil staar hendes Hu."

Broder Florian klippede med Øinene og kløede sig bag Øret, sagde saa hovedrystende, at Jomfru Kirsten var snild og fast; svært vilde det falde at bringe hende til Bekjendelse. Da tog Fru Else en skjøn Ring af sin Finger, holdt den op for Munkens Øine og sagde:

„Denne Ring var min Faders; jeg skjænker Eder den, om I gjør, som jeg begjærer."

Da opklaredes Munkens Aasyn, og han sagde:

„Gjerne tjente jeg Eder for Intet; men den Ring, der var Eders Faders, Gud have hans Sjæl! bør være mig et dyrebart Klenodie."

„Der gaar hun i Urtegaarden," sagde Fru Else og pegede mod Glasruden; nu strax til Værket!" —

Ja, der gik liden Kirsten mellem sine Søstre, de blussende Roser. Hun var smal om sin Midie og fuld om sin Barm; paa hendes hvide Pande stod Kjækhed og Besluttethed at læse, men Blikket fra hendes blaa Øine var mildt, lod end det muntre Smil om hendes friske Læber formode, at der vel under hendes lyse Lokker kunde dølge sig Skjelmsstykker. Hun smilte, da hun saa sin tykke Skriftefader komme vraltende, og han, der mere end een Gang havde været Skive for hendes Vid, tænkte, at han for Sanden hellere vilde udfritte ti gode Mænd, vare de end store Herrer og Rigens Raad, end denne unge Jomfru. Desto større blev da hans Forundring, da hun tiltalte ham alvorligt og bønligt og begjærede hans Bistand, ligesom hendes Moder havde gjort.

„Fader Florian," begyndte hun i en indsmigrende Tone, „nu have vi kjendt hinanden, saa længe jeg mindes; jeg har siddet paa Eders Knæ, da jeg var liden, og da jeg blev stor, kredentsede jeg mangt Krus Øl og mangt Bæger Vin til Eder, naar I var tørstig. I vise mig nu en ringe Gjentjeneste!"

Munken saa beluttet ud og gjentog uvilkaarligt sine egne Ord, hvilke han nys havde brugt til Moderen:

„Min Datter," sagde han, „Du haver i mig en fuldtro Ven, ei blot en aandelig Hyrde for din arme Sjæl, men og en ærlig Raadgiver i timelige Anliggender, om Du det begjærer. Tal frit og dølg Intet for mig!"

Liden Kirsten skottede op til Fruerstuens Glarvindue, hvor hendes Moders Aasyn nys havde vist sig og sagde, idet hun selv gik foran:

„Følg mig til Løvhytten ved Havemuren!"

Da de vare der bag Løvets Skjul, saa hun Munken fast ind i Øinene, og det tyktes hende, at han ikke bestod Prøven.

„Turde jeg nu blot tro Eder," sagde hun, „og lide paa, at I ei forraader mig til min Moder?"

„Ei hvad," vredsede Munken, „nu spilde Du ei Tiden med unyttig Snak! Sig frem, hvad Du begjærer af mig!"

„At I gaar mit Ærinde til en god Ven," sagde Kirsten, idet hun blev blussende rød.

„Ingensinde," sagde Munken og gav sig en fast Mine,

„vil din Moder tilgive mig, om hun erfarer, at jeg lægger skjulte Raad op med hendes Datter."

Da drog Kirsten en kostelig Guldring af sin Arm, holdt den op for Munkens Øine og sagde smilende:

„Denne Ring var min Farmoders; den lægger jeg paa Stand i Eders Haand og skjænker Eder den, om I vil være mig til Villie.

Da lo Munken, saa det klukkede i ham, og sagde:

„Farmoder er ærværdigere, end Fader, Armring dyrere, end Fingerring! Lad høre din Hjertensvens Navn!"

Liden Kirsten agtede ikke paa Munkens sære Ord, hendes Tanker vare langt borte. Da drog hun et Suk, saa ned for sig og sagde:

„I drage paa Stand til Viborrig og opsøge der Kong Hans's Hoffinde, Erik Styggesen Rosenkrantz, Hr. Stygge Nielsen til Hevringholm, hans yngste Søn."

„Ei, ei!" sagde Munken, „saa han er Manden!"

Kirsten lo gjennem Taarer, og i hendes Øines Glands, som i hendes rødmende Kinds Blus, stod fuld Bekræftelse at læse.

„Du stiler ikke høit min Datter", tog Munken atter til Orde; „den Ungersvend er arm, han haver hverken Borg eller Fæste."

„Findes i det ganske Land bedre Slægt, end hans?" spurgte Kirsten og hævede sit Hoved; „sig mig og, om I nogen Tid saa mere fager og gjæv Ungersvend, end Erik Styggesen?"

„Han vil ei staa din Moder an," sagde Munken.

„Det faaer ei hjælpe," gjensvarede Kirsten kjækt. „Nu høre I: forgangen Dag fik jeg Bud og Brev fra ham med Jesper Kræmmer; men han drog Nord paa, og nødig giver jeg Brev fra mig og lader en Kræmmer løbe dermed. Er det mig saa og en Betryggelse, Fader Florian, at I er vidende om, hvad der foregaar mellem Erik og mig; I seer, at jeg tænker paa min Ære."

„Ret saa, min Datter!" svarede Munken og skottede til Armringen, som Kirsten stod og dreiede mellem sine Fingre.

„I bringe ham nu mit Svar," foer hun fort; „I lade ham vide, at ikke tør vi mødes i Smug; jeg løber ei af Gaarde til et Elskovsmøde; dog staar min Hu fremdeles til ham, derom maa han føle sig forvisset. Han bør samle sit Mod, snareste drage hid og begjære mig af min Moder."

„Dit Ærinde skal blive tro forrettet," sagde Munken og rakte Haanden ud. Kirsten lod den kostelige Ring glide i den,

og han stak den til sig. Saa gik han til Fru Else, der ventede ham med Længsel.

„Nu, hvad Nyt?" spurgte hun flux.

„Hun haver bekjendt alt for mig", sagde Munken og følte paa Ringen i sin Fikke. „Hun elsker Kong Hans's Hofsinde, unge Erik Styggesen."

„Tvi hende!" raabte Fru Else med ond Glæde; „at kaste sine Øine paa slig en Stodder! Ak, det kom der af den Juledands paa Viborrighus! Jeg saa det vel, at de traadte Dandsen med hinanden, men det kom ikke i min Tanke, at Kirsten skulde tabe sit Hjerte i den Springedands. Ingensinde, det sværger jeg dyre, skal Erik Styggesen hjemføre Kirsten Nielsdatter som sin Hustru."

„Jeg agter mig nu til Viborrig," sagde Munken; „hvad om jeg gik til ung Erik og hvisked ham en Djævel i Øret? Forstod jeg Jomfru Kirsten ret, da have vi ham snarest her."

„Et godt Paafund af Eder," gjensvarede Fru Else. „Dog maa I helst lade ham tro, at nu har Kirsten ganske vendt sin Hu fra ham, og at hun ingensinde kaster sig og sin skjønne Gaard hen til en Tigger." —

Munken drog da til Viborg; men en Uge derefter, forinden han endnu var vendt tilbage, da hændte det en Morgen, at der lød Hovslag i Gaarden, og det blev Fru Else meldt, at Erik Rosenkrantz var der med nogle Frænder og begjærede hende i Tale. Da søgte hun flux sin Datter op, og skjøndt Kirsten græd og bad for sig, lod hun hende stænge inde i hendes Kammer og satte en tro Svend som Vogter ved Døren; selv gik hun ned i Hallen for at tage mod sine Gjæster.

Der stod Erik Styggesen, en velvoxen, bredskuldret Ungersvend med et glad, kjækt Aasyn og i en pyntelig Dragt, som det anstod en Kongens Hofsinde. Fru Else tog høvisk imod ham og hans Frænder og lod Mad og Drikke af det Bedste sætte for dem, men ung Erik rørte hverken Fad eller Krus.

„I have Tak for den gjæstmilde Modtagelse," sagde han til Fru Else, „men ikke ved jeg herhid for at smage Eders gode Mjød. Hvor lider Eders Datter faur og fin? Fange vi ei hendes huldе Aasyn at skue?"

„Jomfru Kirsten", gjensvarede Fru Else, „sidder i Høienloft og sømmer de Bolstre blaa; hun agter ei paa Eders Komme, Erik Styggesen; findes der tænkelig ei heller i det ganske Land den Ungersvend, der kan faa hendes kolde Hjerte til at banke."

„Nei hør!" sagde Erik og skød Krusет fra sig; „da kom-

mer jeg just for at begjære hende af Eder, om I vil give mig hende til Hustru, og det skal I vide, Fru Else, at forgangen Jul, da vi traadte Dandsen med hinanden paa Viborrighuus, da gav hun mig sin Tro. I lade hende komme tilstede og svare for sig selv!"

„Barn er let at lokke," sagde Fru Else og smilte spodsk. „I vide det helst strax, Erik Styggesen," føiede hun til og sendte ham et hvast Blik, „at ingensinde giver jeg min Datter hen til en arm Mand, som Eder."

Da sprang Erik fra Borde og raabte:

„Er det Eders sidste Ord i den Sag?

„Mit sidste, som mit første," sagde Fru Else koldt og fast.

Da gik Erik Styggesen af Hallen uden Farvel og red af Gaarden med sine Frænder, saa Gnister sløi af Stenene. Lidet fra Gaarden mødte han Broder Florian, der var paa Hjemveien?

„Nu, hvor gik det?" spurgte han og lo i Skægget.

„Som I spaaede, ja end værre", svarede Erik Styggesen

i stor Harme; „jeg fik dertil end ikke en Flig af liden Kirstens Kjortel at se; hun var spærret inde. Ved min Helgen, Fru Else er en haardsindet og hoffærdig Kvinde og dertil selv giftesyg; gid hun maa forblive Enke til sin Dodsdag!"

„Værre kan I ei ønske hende," sagde Munken og lo; „dog fanger hun vel en Mand, al den Stund Jomfru Kirsten ei har Magt til at stænge sin Moder inde."

„Hun fange sig ti, jeg er lige glad," sagde Erik, „vinder jeg blot Kirsten! men hvad gjør jeg nu?"

„Her ere gode Raad dyre," sagde Broder Florian og grundede; „men jeg vil raade Eder, saa jeg det kan forsvare; var jeg i Eders Sted, jeg drog flux tilbage til Viborrig og klagede min Nød for Kong Hans."

„Det Raad er ikke ilde," gjensvarede ung Erik; „jeg vil overveie det."

Saa slog han ud med Haanden til Farvel og red hastigt derfra; men da han den næste Morgen kom til Viborrighus, og han fornam, at Hans Naade var ledig og sad i Hallen

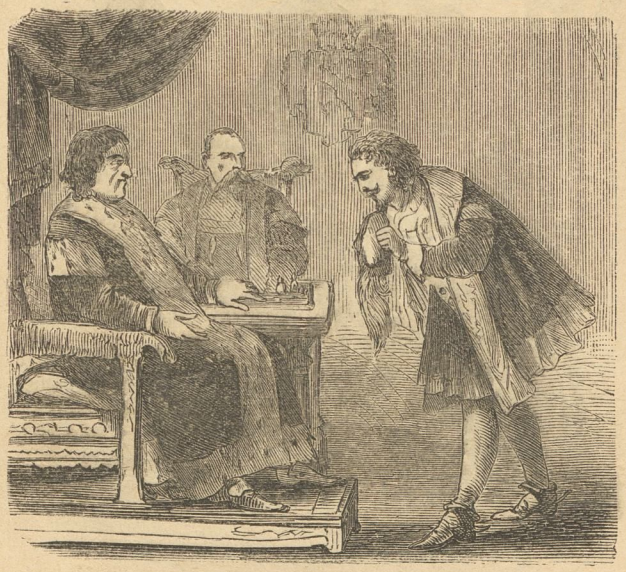

ved Tavlbrædtet med en af sine Mænd, da gik han paa Stand derop, saa stor var hans Utaalmodighed.

„Hvad nu?" sagde Kong Hans og saa op fra Tavlbrædtet. „Bringer Du ondt Nyt, Erik, al den Stund Du kommer støvet og svedig i min Hal og sætter al Ærbødighed for din Herre og Konge til Side? Er Lybsken landet paa Sjælland, hvad eller Svensken faldet ind i Norge?"

Erik Styggesen bøiede sig dybt for Kongen og bad ham tilgive ham hans Ilsindethed; men saasom han kjendte Kong Hans og vidste, at et Svar, saa kjækt som hans Indtrædelse, vilde fremme hans Sag bedst, da føiede han til:

„Det gjælder for Sanden det, som mere er for mig, end Sjælland og Norge for Eder. Nu lige kommer jeg fra Mors, hvor jeg vilde fæste mig en Hjertenskjær, Kirsten Nielsdatter Skram. Hun gav mig sin Tro forgangen Jul her i Eders egen Hal, men hendes Moder, Fru Else, har vist mig plat af og svoret ingensinde at give mig sin Datter til Hustru".

„Guds Dros!" sagde Kongen og lo, „da staar Verden ei længe! men grant ser jeg din Feil, Erik! Du burde vist

større Høviskhed og beilet til Moderen, da vilde Du, tænker jeg, havt bedre Lykke."

„Ved min Helgen, Eders Naade," gjensvarede Erik muntert, „ikke kan jeg ægte Moder og Datter tillige, og om min vakkre Person havde staaet Fru Else an, da vilde jeg siddet kjønt deri. Nu vise Eders Naade mig den Gunst at lægge et godt Ord ind for mig hos Fru Else."

„Ikke gjerne det," sagde Kong Hans og slog afvisende med Haanden. „Else Jensdatter er selv til Huse, og det turde hænde, at hun satte og mig Stolen for Døren. Nei, Erik, hjælp Du dig selv! Tag din Fæstemø af Buret, om hun vil som Du, og vær saa Mand for Dig! Jeg vil knibe et Øie til."

„Eders Naade have Tak for det Raad," sagde ung Erik hjertensglad; „det skal blive et Herreridt, naar jeg nu strax fører liden Kirsten af Frøslevgaard. Kun forglemme Eders Naade ingensinde, at skyder jeg end den Bolt ud, I lagde den dog paa Armbrøsten." —

Men Fru Else havde i Erik Styggesens kjække Aasyn, da han saa brat drog af Gaarden, læst en Spaadom om Vold, og fra nu af nærede hun Frygt for sin Datters Sikkerhed, hvorfor hun i nogen Tid lod hende strængt bevogte. Liden Kirsten var oftest indespærret paa sit Kammer, og aldrig var hun alene, saa hendes Kinder blegedes, og hendes Øine bleve røde af Graad: men hendes Mod var uboiet, og hun svor en Ed saa dyr som hendes Moders, at hun ikke vilde give sig.

Dog kom der snart en Dag, da Fru Else fik Andet at tænke paa, end at vogte paa sin Datter; thi Albert Skeel til Hegnet, en rig og anseet Mand, endnu i sine bedste Aar, var kommen til Frøslevgaard for at beile til den rige Enke, og da han stod hende an, gav hun ham sit Ja. Den Dag var der Travlhed i Huset med at beværte den kjærkomne Gjæst og hans Følge, og den Terne, der var sat til at vogte paa Kirsten, lod sig lokke af den fede Duft fra Kokkenet og løb af sin Post.

Ikke saa saare var Kirsten alene, før hun listede sig af sit Kammer og søgte ned i Haven; hun ilede gjennem Havens Gange, idet hun med Velbyst indaandede den friske Luft og Blomsternes Duft og tyede saa til Løvhytten for der i Fred at nyde sin Ubevogtethed. Hendes Kjærlighed jublede i hendes Sjæl, og hendes Hjerte gav sig Luft i Sang; men det lokkede en Lytter til, og Broder Florians rødtblussende Aasyn viste sig i Løvhyttens Indgang. Kirsten hadede Synet af ham,

thi hun var kommen efter, at han havde forraadt hende og var i hendes Moders Sold. Hun vilde da undflyv ham, men han bad hende blive, og da hun saa talte ham haardt til og bebreidede ham hans Troløshed, da foldede han Hænderne paa sin tykke Mave og sagde med et Suk:

„Min Datter, Du gjør mig svarlig Uret! Jeg vil dit Vel, saa og Eriks; spørg ham, naar I engang, det jeg haaber, komme sammen, om jeg ei har raadet ham vel! Dog kan jeg ikke handle din Moder imod; ved Jomfru Maria og alle Hellige, mine Kaar ere vanskelige!"

„Gud Naade, for Moder, jeg har!" udbrød Kirsten med grædende Taarer; „hun hader mig, sit eget Kjød og Blod."

„Ikke saa," sagde Munken; „hun er blot en Kjende nidkjær, og Du har uforvarende, haaber jeg, krænket hende. Se kuns til, naar hun er vorden Albert Skeels Hustru, da vil hendes Hjerte formildes, og Du faar din Villie."

„I kjender hende slet," svarede Kirsten mut, „mener saa ikke heller det, I selv siger; ingensinde mere troer jeg Eder."

„Nu, min Datter," sagde Munken trøstigt, „Du vil skifte Tanker om mig; og naar det er skeet, som jeg har forudsagt, og Du sidder paa Mattrup som Erik Styggesens Husfrue, da slaa ei Døren i for Broder Florian, om han kommer og begjærer Gjæstfrihed af Dig."

„Ei!" svarede Kirsten spodsk, „en Ræv synder at have to Udgange paa sin Hule. I veed, at Albert elsker ei Kutterne og tænker, at naar han først raader paa Frøslevgaard, da vil Piben faa en anden Lyd og I flux blive vist af Gaarde. I faar da trøste Eder med, ærværdige Fader, at I nu er godt holden, al den Stund I nu har gyldne Ringe nok, en til Eders Arm og en til Eders Finger!"

Da lo Munken og sagde:

„Kirsten, Du er en stor Skalk!"

„Men I er en større," gjensvarede Kirsten paa Stand.

„Du forglemmer," sagde Munken og tog sig en krænket Mine paa, „den Ærbødighed, Du skylder din Skriftefader, saa og min Alder."

„Gud Naade," udbrød Kirsten, idet hun lo og græd paa een Gang; „Eders røde Næse vidner mod Eders graa Haar!"

Da slog Munken Korsets Tegn for sig og svor, at hun var besat af Djævelen; han mumlede en Besværgelse over hende og gik saa i stor Harme sin Vei.

Neppe var han af Syne, før Buskene raslede, og en liden Gangerpilt i en skjøn Kjortel stod for Kirsten, der foer tilbage

af Skræk; men han bad hende være tryg, drog listeligt smilende et Brev frem, rakte hende det og forsvandt. Kirsten saa ham krybe bort under Buskene, klattre op i et Træ og springe over Muren som en Kat.

Der stod hun med Brevet i sin Haand, hendes Kinder blussede, og hendes Øine blændedes af Taarer. Hun var ikke i Tvivl om, hvem Brevskriveren var, det saaes deraf, at hun førte Brevet til sine Læber og kyssede det med saa megen Ynde og saa skjønt et Udtryk af Kjærlighed og Ærbødighed i sit Aasyn, at ung Erik, havde han kunnet se det, visselig vilde kastet sig for hendes Fødder. Hendes Hjerte bankede af Fryd og Angst paa een Gang; thi hun følte sig forvisset om, at det Brev indeholdt et skabnesvangert Budskab, det hvorefter hun længtes, og hun tog ikke feil; end ikke de ømmeste Forsikkringer om Kjærlighed vilde frydet hende saa meget, som følgende tørre Ord, der udgjorde hele Brevets Indhold:

Indfind Dig imorgen aarle ved det søndre Borgeled, der vil jeg være, før Sol staaer op, med mine Svende og Heste. Vil Du som jeg, da drage vi tilsammen over Sundet og

videre Sonder paa til et Sted, hvor Du skal finde dine Fræn-
der, og Hans Naade har givet sit Minde.

Der var ingen Underskrift; men liden Kirsten var ligesaa fortrolig med Erik Styggesens Haandskrift, som med sine egne Sting i de blaa Bolstre. Der stod hun med Brevet i sin Haand, og underlige Syner drog forbi hendes Sjæl; hendes Hjerte kæmpede en haard Kamp med hendes medfødte Blu-
færdighed og hendes Ærbødighed for hendes Moder, der dog var større, end hun vilde tilstaa; men det tyktes hende, at Ordene i Erik Styggesens Brev løde som selve Skæbnens Bud, og at der intet Valg var. Ak, tænkte hun, havde det blot været ham selv og ikke hans Gangerpilt med Brev, da var jeg villig og gjerne gaaet herfra med ham paa Stand! Dog, nu maatte hun bie en Dag og en Nat, og mange Uroes-
tanker vilde melde sig imens. Hun bad sit pater noster og sit ave Maria og ilede op paa sit Kammer.

Inden Aften laa hun i Sengen med Hovedvee og sagde til sin Kammerpige, at hun om Morgenen ikke vilde vækkes; men hendes Moder undlod ikke at se til hende ved Sengetid, og hun talte saa mildt og trosteligt, at liden Kirsten blev blød om Hjertet. Selv bryggede hun en Svaledrik til sin Datter og gav hende et Kys til Godnat, hvad hun længe ikke havde gjort. Da brast Kirsten i Graad og vilde skrifte for sin Moder; men i det Samme sagde Frn Else:

„Det er ham, Erik Styggesen, der volder den Hovedvee og lokker de Taarer frem! Forglem den Stodder, riv ham ud af dit Hjerte, da skal Du fange en Husbond, der føier en god Gaard til din, og vi ville Alle vorde glade!"

De Ord tillukkede Kirstens Hjerte, og hendes Beslutning stod fast.

Det var en Mandag Morgen, og Solen skinnede klart, men hvor muntert Solstraalerne end lo gjennem Glasruderne til liden Kirsten, de syntes dog ikke at bringe hende Lykke; thi hun fik ikke Held til at slippe aarle bort. Først da alle Fol-
kene vare dragne ned i Engene for at rive Hø, og Frn Else med Albert Skeel var redet derud for at se derpaa, blev der stille paa Gaarden. Nu hastede liden Kirsten med at komme i Klæderne, mens hendes Taarer randt, thi det tyktes hende dog haardt at løbe af sit Barndomshjem og ud i den vide Verden. Saa tænkte hun paa sin Moders og Broder Florians Harme og Skuffelse, naar hun var borte, og hvad der vilde times hende, hvis hun blev forfulgt og indhentet, og hun gyste; endelig frygtede hun, at hendes Hjertenskjær, forlængst ked af

at bie, var redet derfra, og hun lagde Hænderne i Skjødet og tøvede, saa hun end ikke var fuldt paaklædt, da det bankede paa Kammerdøren, og en stærk Røst raabte;

„Stat op, liden Kirsten, eller jeg kommer og tager Dig af din bløde Seng!"

Da skreg hun, thi det var ung Eriks Røst, og neppe havde hun kastet sin Hættekaabe om sig, før han brød ind til hende, tog hende paa sine Arme som et lidet Barn og løb med hende ned i Gaarden. Der holdt hans Svende med Hestene, og den liden Gangerpilt førte hendes egen graa Ganger fuldt opsadlet frem, idet han lo lysteligt. Da Kirsten sad i sin egen Saddel, følte hun sig glad og stærk, og nu gik det ud af Gaarden og i strygende Fart Sønder paa. De slap vel over Salling Sund i Færgen, og den Færgemand saa, at da græd liden Kirsten ei mere, men legte og lo, og han vidnede det siden for Fru Else, da han blev udspurgt, at Ingen skulde tænke Andet, end at Jomfru Kirsten drog villigt og gjerne med Erik Styggesen.

Saa droge de videre Nat og Dag, indtil de naaede Heden

ved Mattrup, mange Mile Sønder paa. Da de kom til den Vei, der fører til Torsting Kirke, da vilde Kirsten neppe tro sine egne Øine; thi der holdt en stor Skare Herrer og Svende til Hest, og der var Fruer og Jomfruer i Karme. Hun var snart midt iblandt dem og gjenkjendte sine Frænder: der var Niels Skram til Støvgaard, Christen Skram til Urup, Fru Ellen Krabbe til Voldbjerg, Fru Elsebeth Hartvigsdatter og mange Flere, saa og nogle af Erik Styggesens Frænder, de Rosenkrantzer. Da drog liden Kirsten Veiret let, men græd dog som et Barn, da hendes Frænder hilste og omfavnede hende.

Saa brød den hele Skare uden Forhaling op, og de droge til den Torsting Præst, i hvis Hus Kirsten blev redet til Brud, saa godt det i Hast lod sig gjøre, og derfra gik Toget til Kirken, hvor hun og ung Erik bleve salvede og viede; nu var Pagten sluttet og urykkelig. Under Skjemt og Latter gik det saa til Mattrup, og der stod Bryllupsgildet med Brudeblus, Dands og Sang. —

Nu sad liden Kirsten som Husfrue paa sin Fædrenegaard og levede i Fryd og Gammen, men tænkte dog lønligt paa sin Moder, om hun end var hende gram. Da skete det en Dag, at Broder Florian kom gangende, som han havde forudsagt, og bad om Gjæstmildhed. Liden Kirsten truede ad ham med Fingeren, men Erik bad for ham, og han blev indladt. Da erfoer de, at Fru Else var gram i Hu og havde svoret, ingensinde at tilgive sin Datter hendes Ulydighed. Det gik liden Kirsten til Hjærte, og Broder Florian lod sig bevæge til at drage tilbage til Frøslevgaard med en Forsoningshilsen; men han bragte kun bittre og haanske Ord til Svar, og liden Kirsten gjensaa aldrig mere i dette Liv sin Moder.

Broder Florian bad nu, om han maatte forblive paa Mattrup. Erik tillod det, dog kun paa een Betingelse, idet han sagde:

„I skal digte en Vise om liden Kirsten, der blev voldført af Erik Styggesen!"

Det gjorde Munken glad og gjerne, og da Kirsten fik Visen at høre, da blev hun blid og tilgav ham. Stundom var hun mod i Hu og mente, at Gud havde straffet hende, fordi hun bedrog sin Moder og løb af Gaarde mod hendes Villie; thi hun skænkede ikkun sin Husbond tvende Døttre, men ingen Sønner. Naar det kom paa, da maatte Erik synge Visen om liden Kirsten for hende, og da blev hun atter glad. Da legte hun og lo, som der staar i Visen, den vi kunne

synge endnu; thi den staar at læse hos Peer Syv og slutter saalunde:

Det var Mandag Morgen,
De Folk var udi Enge,
Tog han liden Kirsten
Ud af de bløde Senge.

Saa fast græd liden Kirsten,
Da hun drog paa sine Sko,
Førend hun kom til Sallingsund,
Hun baade legte og lo.

Han førte hende over Enge
Og over den sorte Hede,
Der var baade Fruer og Møer
Med Heste og Karme tilrede.

Tak have han Erik Styggesen,
Han holdt saa vel sin Tro,
Han førte hende til Mattrup hen,
Lod der sit Bryllup bo.
Saa glad rider Erik Styggesen med sin Jomfru.

H. F. Ewald.

Genezareth Sø.

Paa den anden Side af de Staden Ptolemais omgivende Høider ligger i en dyb Dal Søen Genezareth, som ogsaa kaldes det galilæiske Hav. Den er tre Mil lang og $1^1/_2$ Mil bred og kaldes nu „Egnens Øie", fordi dens klare, mørkeblaa Vande lysende blinke ud mellem de mørke Bjerge og grønne Marker. I Syd og Nord omgives den af flade, frugtbare og smilende Sletter, men i Øst og Vest derimod af steile, skovløse Klipper, fra hvilke Bjergvandene skummende og brusende styrte sig ned i Dalen. Fra de højeste Punkter seer man ud over

Palæstinas dunkle Egeskove og frodige Græsgange, medens i det Fjerne Libanons Bjerge reise sig, og dybt under Ens Fødder udbreder sig Søens i Solens Straaler flimrende Speil, hvis Bredder beskygges af frodige Palme- og Orange-Lunde, medens længere tilbage Marker, beplantede med Meloner, Hirse og Vin, prange i lyse, skinnende Farver.

Søen er vel rig paa Fisk, men ved dens Bredder sees knap en eneste Fiskerbaad. Alt er stille og menneskefomt i dette Paradis, hvor, fra de blomstrende Oleanderbuske og høie Cypresser, Droslens og Nattergalens Sange lyde, medens den pragtfulde Lotus bugger sig paa Søens Bølger, hvor Solens milde Varme fralokker den kraftige Jordbund en yppig og rig Plantevæxt, og hvor Foraar og Sommer evigt vexle, uden at Efteraarets Slud og Storme eller Vinterens Sne og Frost kjendes.

For Aartusinder siden var her imidlertid dog Liv og Færdsel; men de tre hundrede Skibe med deres tolvhundrede Fiskere, som i hine Tider pløiede Søens Vande og drog dens uudtømmelige Skat af Fisk iland, ere nu borte, Byerne Kapernaum, Chorasin og Bethsaida med deres Lunde af Frugttræer og frodige Haver ere forsvundne, og af det prægtige Tiberias er nu kun enkelte Ruiner tilbage. Og dog var det ved denne Sø at vor Herre og Frelser saa gjerne dvælede, dog var det her, at han udvalgte de Sendebud, som skulde forkynde hans Navn over den ganske Jord, og hvor han talte til Folket og viste det Veien til det evige Liv.

Anekdote.

— I Tyrkiet ere Processer sjeldne, og enhver Proces maa være tilende inden 7 Dage. En Tyrk havde engang en Proces med en Kjøbmand i Marseille. Da man spurgte ham, hvorledes hans Sag stod, svarede han: „Den har forandret sig meget; thi da jeg kom hertil, havde jeg kun et halvt Ark Papir og en hel Pose Penge, nu derimod har jeg ikke flere Penge, end at de magelig kunne rummes i min Haand, men istedetfor har jeg en Bunke Papir, der er mindst 2 Alen høi."

Ørnen flyver alene; man skarevis Ravnene seer:
Til Selskab trænger Daaren, den Vise til Ensomhed.

Saalænge Daarer ei fra denne Jord forsvinde,
Den Kloge altid nok blandt dem sit Brød vil finde.

Kaffeselskabet.

Fruen. „Ah, hvor yndigt, at De kommer; Kaffen vil strax være færdig, vil De behage blot foreløbig at tage Plads!"

En af de Indbudne. „Men hvor er Deres Hr. Gemal, han er dog vel ikke upasselig?"

Fruen. „O nei, han er i sit Studereværelse beskæftiget med en vigtig Afhandling, men vil strax gjøre sin Opvartning."

Anekdote.

— En Kone hørte sin Mand tale længe med en Ven om Astronomien. „Ikke sandt", spurgte hun, „dine Forældre eiede jo ogsaa et Hus ved Mælkeveien?"

Træk af Livet i en Provindsby for 50 Aar siden.

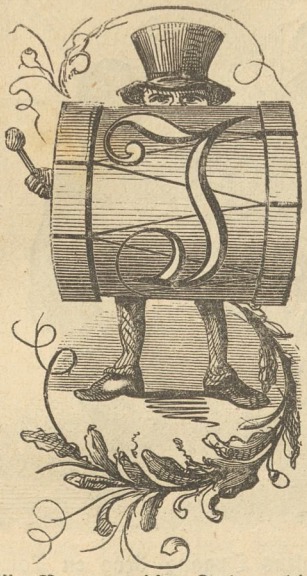

eg er født i en af de Smaakjøbstæder, som have fundet Plads paa Fyens blomsterklædte Kyst. Naar og hvor gjør aldeles Intet til Sagen. Ingen af Byerne vil nogensinde stride for den Ære, at have frembragt min Ringhed, og Du, min velvillige Læser, kan under Læsningen tænke Dig hensat i hvilken af hine Byer, Du vil; thi Livet i den ene var — ligesom nu — akkurat saaledes, som det tilbragtes i alle de andre.

Du maa imidlertid ikke tro, kjære Læser, at jeg nedskriver disse Linier for at drive Spot enten med de gode gamle Tider eller med den lille Byes værdige Fædre, blandt hvilke jeg tilbragte min Barndoms lykkelige Aar. „Det er en daarlig Fugl," siger Ordsproget, „der kaster Skarn i sin egen Rede," og havde hin Tid sine Svagheder, saa havde den ganske vist ogsaa sine gode Egenskaber, der kan taale Sammenligning med Nutidens fortrinligste Fremtoninger. — Som den smukkeste Side af Folkelivet i Smaakjøbstæderne paa den Tid, hvorom Talen er, regner jeg — foruden en gjennemgaaende Tarvelighed i alle Forhold — den oprigtige Kjærlighed, hvormed Borgerne omfattede Kongen og Alt det, som Kongens var. Hvormeget Hjertet end hang ved Fødelandet, og hvor stolt man end var ved at tænke sig, at den lille Kjøbstad var en dansk By og at de vare Borgere i samme, saa stod ganske vist denne Kjærlighed tilbage for Kjærligheden til Landsfaderen, der for Borgerne var et Indbegreb af alle mulige Dyder og Fuldkommenheder, og den 28de Januar, Kong Frederik den Sjettes velbekjendte Fødselsdag, var en sand og virkelig Folkefest efter det Tilsnit, som Datidens Forestillinger om det mest passende gjorde Krav paa.

B

Om Morgenen ved Solens Opgang drog en Tambour og en Fløiteblæser af Borgervæbningen igjennem Byens Hovedgader med en Politibetjent foran sig og 2 bevæbnede Borgere bag efter sig, Altsammen „for større Høitidelighedes Skyld," som det hed; thi Gaderne vare endnu øde, og den eneste Forhindring, de kunde møde, var Snedriverne i Gaderne, som forresten ogsaa kunde være alvorlig nok. Hen paa Formiddagen samledes Borgervæbningen og Brandkorpset paa Torvet, og naar Byfogden saa havde udbragt et Leve for Hs. Majestæt, var dermed Festens „alvorlige Del" til Ende. Om Aftenen samledes man til „Spisning og Bal" paa Byens fornemste Gjæstgivergaard, Byfogeden i sin røde Uniform, Postmesteren i sin, Brandkaptainen i sin og Præsten i sit Ornat, i hvilket han ogsaa sad og spillede Lhombre lige til den lyse Morgen, uden at Nogen i mindste Maade tog Anstød deraf. Borgerkaptainen havde ingen Uniform at møde i, men havde den Aften Plads iblandt Byens Honoratiores og titulleredes hele den Nat: Hr. Kaptain. Udenfor paa Gaden holdt Byens to Politibetjente i deres røde Kjoler den nysgjerrige Mængde, der gjerne vilde „fætte Næsen paa Ruden," i Respekt, og den af

dem, der flog drabeligst om sig med sin Stok for at gjøre Plads, naar Byens eneste Kareth førte Gjæster til Ballet, var altid anset for den dygtigste i sin Bestilling.

Ved Bordet udbragtes kun en eneste Skaal, det var Hs. Majestæts, som Byfogden Aar ud og Aar ind fremførte paa denne Maade: Saa ville vi efter gammel Skik og Brug „drikke en Skaal" for vor elskede Landsfader. Vi kjende ham alle. Han leve, Han leve længe, Han leve lykkelig. Hurra!"

Hurraerne ledsagedes af Trompetstød og af saamange Kanonskud, som Gjæstgiveren mente, at Gjæsternes Antal kunde lade ham overkomme at spendere Krudt til. Var der faa Deltagere i Festligheden, maatte Hs. Majestæt nøies med 3 Skud, var der et passende Antal, fik han 9; men der blev ogsaa stundom givet 27. Dog var ni det almindelige Antal, thi de „bedre Borgeres" loyale Følelse forbød dem at blive hjemme den Nat, naar deres Evne ellers tillod dem at være med.

Men det, der især var Gjenstand for Ungdommens Beundring og hvortil mine fleste Minder knytte sig, var dog Borgervæbningen. Kong Frederik den Sjette var som bekjendt Soldat med Liv og Sjæl og da enhver Borgercaptain vidste, at Kongen, trods al sin Godmodighed, ikke taalte Spøg i de militaire Sager, søgte han ogsaa at indgive Korpset al det Alvor og al den Selvfølelse og Begreb om egen Vigtighed, som kunde rummes i fredelige Borgeres Hjerter. De sammenlignede sig altid med de virkelige Soldater, troede fuldt og fast, at de marcherede lige saa godt som de, svingede ud med samme Orden og Akkuratesse og deri gave vi Drenge dem i det Mindste Ret, naar vi som beundrende Tilskuere saa den hele Styrke, omtrent 40 Mand, opstillet, thi saa martialsk saa da hver Borger ud, at medens vi ellers i al Ugenerthed gik vort lovlige Ærinde til vedkommende Skræder eller Skomager, vovede Ingen af os at tale til den selvsamme Mand, naar han stod under Gevær og vi betragtede det som et Tegn paa stor Nedladenhed, naar En eller Anden af disse vore gamle Bekjendte tilraabte En af os et Par Ord fra Geledet.

Hvad der gjorde, at min Fødebyes Borgervæbning følte sig kraftigere og stoltere end mange andre Kjøbstæders af lige Størrelse, var dens krigerske Fortid, som de Fleste i Kompagniet selv havde oplevet og som jeg heller aldrig glemmer, uagtet jeg dengang kun var 12 Aar gammel.

Som Alt en Dag gik i sin gode gamle Gang, lød pludselig Brandtrommen, der i Forbigaaende sagt, ogsaa benyttedes

af Borgervæbningen, dels fordi der ikke var mere end een Mand i Byen i Besiddelse af den Kunstfærdighed at behandle dette larmende Instrument, og dels fordi man med Rette forudsatte, at ingen Ild vilde opstaa, saalænge Brandtrommen benyttedes i et andet ligesaa vigtigt Øiemed.

„Hvor er Ilden, hvor er Ilden?" lød det fra Alles Munde; men, ak! Ilden var endnu ikke udbrudt, den var kun ivente i al sin Rædsel; thi ude i Søen nærmede en engelsk Kutterbrig sig vor fredelige By. — At beskrive den Skræk og Jammer, som derved opstod, vil være mig aldeles umuligt, og dog var Forvirringen om mulig endnu større, ja steg i Storhed, jo nærmere den usalige Brig kom Havnen.

Hvem der havde Vogn kjørte Kone og Børn samt det vigtigste Bohave og Pretiosa op i Landet, eller man gravede det ned eller skjulte det paa anden Maade, som man bedst kunde, uden at man altid fandt det igjen senere, saaledes som det gik en stakkels Kone, der havde skjult alle sine Penge — et Par Hundrede Daler — i et Gjærde, uden at hun siden efter saameget som kunde mindes, i hvilket hun havde stukket dem ind, hvorfor hun heller aldrig fik dem igjen, da den, der rimeligvis fandt dem, ikke var velvillig nok til at vise hende Stedet, hvor hun havde lagt dem.

I al denne Elendighed hvilede hele Haabet om Byens Frelse paa Borgervæbningen, hvis saakaldte „anden Afdeling" var bestemt til at aabne Kampen i fri Mark, og Borgerkorpsets menige Medlemmer skuffede heller ikke Medborgernes velbegrundede Tillid.

Ligesaa fage Allarmsignalet var lydt, reve de sig ogsaa ud af den jamrende Hustrues og skrigende Børnefloks Arme, medens det dog ogsaa bør tilføies, at mangen Kvinde viste et Mod og en Sindighed, der var en Anna Colbjørnsen værdig, og forsynede sin Mands Patrontaske baade med Nullepølse, Brød, stegt Flesk eller lignende Livsfornødenheder, ei at tale om den ligesaa nødvendige „Lommepuffert" af en Pægleflaskes Størrelse; thi, siger jo gamle Fader Vessel baade vist og sandt:

„Uden Mad og Drikke er Helten Ingenting."

Da nu Korpset var samlet paa Torvet, ventende paa Chefens Ankomst, indløb det Sorgens Budskab fra hans Kone, at hendes kjære Mand pludselig havde faaet et Ildebefindende, som havde tvunget ham til at „lægge sig." Han overdrog derfor Kommandoen til den første Lieutenant, Snedker Theisen, idet han gav Borgerne det Raad, ikke at medtage Fanen, eftersom de, i Tilfælde af en hastig Retraite, eller et muligt

Nederlag, saa ikke vilde udsætte sig for at miste dette „Soldatens helligste Klenodie".

Borgerskabet blev hverken forvirret eller forknyt over denne høist ubehagelige Begivenhed! thi, som jeg senere hørte, havde de i Grunden langt mere Tillid til Lieutenantens Krigerdygtighed og Mod. Ved enhver Leilighed talte han om Krigen, Krigens Gjerning og Krigernes Pligter. Han kunde beskrive alle Napoleon den Stores Slag til Punkt og Prikke, vise de grove Feil, hans Modstandere hvergang havde begaaet, ja troede endog, at Slaget ved Marengo ikke var bleven saa blodigt for de Franske, om han havde været ved Napoleons Side den Dag; thi da vilde han aldrig have tilladt ham at affende Dessaix, hvis Navn han udtalte saaledes som det læses, kun med den Forskjel, at han fik tre Stavelser ud deraf.

Men i det Hele gav han dog Napoleon Medhold i hans Dispositioner af alle andre Slag. „Der var jo nok Et og Andet at bemærke; men," tilføiede han forsigtig, „i det afgjørende Øieblik kan en lille Feiltagelse let indløbe," og han var saa ivrig en Beundrer af Keiseren, at han havde malet en Soldat paa sin Værkstedsdør, som han gjennemborede i Storm-

løb med sin Sabel, under Raabet: „Leve Keiseren", hvergang Efterretningen om en af dennes Seirvindinger satte hans krigerske Blod i Fyr og Flamme.

Men til Alles Forbauselse var heller ikke denne drabelige Mand mødt, og uagtet Alle vare overbeviste om, at han sad hjemme og udkastede Planer for Felttoget, indsaa den anden Lieutenant dog, at det var høist nødvendigt at han snarest muligt indfandt sig, og afsendte i den Anledning en Underofficeer til hans Hus. Snedkerens Kone — thi Lieutenanten drev dette Haandværk i Fredens rolige Dage — erklærede imidlertid paa det Bestemteste, at hun ikke vidste, hvor hendes Mand var gaaet hen, og Underofficeren vilde allerede til at forlade Huset med uforrettet Sag, da hans skarpe Blik opdagede Lieutenantens Sabel og Støvler i en Krog af det andet Værelse. Da han nu vidste, at den værdige Snedker ikke eiede flere end een Sabel og eet Par Støvler, kunde han godt indse, at Lieutenanten havde forstukket sig et eller andet Sted i Huset, og han bestemte sig til at lede ham op, hvad det end skulde koste.

Han gik først ud i Værkstedet, dette enhver flittig Haandværkers helligste og kjæreste Sted; men foruden den saa ofte gjennemborede Kridtmand paa Dørens indre Side, var ingen Lieutenant derinde at se eller høre.

Kun Et var ham paafaldende, og det var den uhyre Dynge Høvlspaaner, som laa sammenhobede i det ene Hjørne af Værkstedet, som Mesteren ganske vist maatte have frembragt Natten forud; thi pludselig mindedes han, at da han Aftenen forud havde besøgt Værkstedet, havde Dyngen ikke mere end sin ordinaire Størrelse. Hertil kom endnu en anden mærkelig Omstændighed; thi medens Høvlspaanerne ellers laa spredte rundt omkring i Værkstedet, vare de den Dag paa det Omhyggeligste sammenfeiede i hin uhyre Dynge.

For at forvisse sig, om der var andet end Høvlspaaner i samme mærkelige Bunke, trak han sin Sabel og stak den forsigtig ind i Dyngen; men i det samme han gjorde dette, lød et vældigt Brøl derindefra, og en bævende Stemme udbrød:

„O, kjære Hr. Engelskmand, gjør mig intet Ondt!"

Hurtig trak Underofficeren Sabelen til sig, men da den ulykkelige Snedker i sin Angst havde greben om den skarpslebne Kaarde, tilføiede han sig selv derved et meget alvorligt Snit i sin høire Haand, hvilket fremkaldte et endnu høiere Skrig fra den bævende Mands Side.

Ved dette Nødraab styrtede hans Kone og den ældste

Datter ud i Værkstedet, og da hun saa den dragne Sabel og Mandens blodige Ansigt, hvor han var kommen til at smøre sig noget med Blodet, der strømmede ud af den saarede Haand, troede hun grangivelig, at Underofficeren havde myrdet hendes kjære Ægtefælle, der laa paa Knæ i de blodige Høvlspaaner som et Billede paa den høieste Hjerteangst og Fortvivlelse, og hun vilde ganske vist være styrtet besvimet om, dersom hun ikke havde været en solid Borgerkone. Hun begyndte tvertimod med at overøse Underofficeren med en Storm af Bebreidelser, idet hun kaldte ham baade en Bandit og en Morder, medens hun med sit afbundne Forklæde søgte at standse Blodet, der vedblev at strømme ud af Saaret.

Underofficeren — en fornuftig ung Hattemagermester — der som en hæderlig Undtagelse fra mange Haandværksmestre i Smaabyerne paa den Tid — „havde reist" — det vil sige: været i Tydskland paa Professionens Vegne, bragte hende imidlertid ved fornuftige Forestillinger om det Passerede snare til bedre Forstand. Han sagde, at den hele Historie burdt holdes hemmelig, da Mester ellers ikke kunde „nære sig i Byen", at han ikke alene Intet skulde røbe, men endogsaa ile op til

Borgerne paa Torvet og sige dem, at deres første Lieutenant umulig kunde komme, eftersom han ved at slibe sin Sabel af bare Ivrighed havde tilføiet sig selv et dybt Saar i den høire Haand.

Nu fik Tonen en anden Lyd. Mand og Kone takkede Hattemageren lige varmt for dette Bevis paa hans oprigtige Venskab for dem, medens det kjærlige Blik, den unge Pige tilsendte Hattemageren, vilde have givet enhver Tilstedeværende fornøden Forklaring over den egentlige Grund til det Hensyn, denne havde taget ligeoverfor Manden i Høvlspaanerne.

Sagen var nemlig den, at disse to unge Mennesker længe havde baaret en inderlig Kjærlighed til hinanden, og skal — om Rygtet, der især fører en virksom Tilværelse i Smaakjøbstæderne, ellers er sandt — endog have været hemmelig forlovede et Aarstid; men da det gik den værdige Snedker Theisen, som det gik Hr. Vielgeschrei, der kun vilde have en Bogholder til Svigerson, og Mester Herman von Bremenfeld, der blot vilde vide af en Politikus at sige som en saadan, saa vilde hin brave Mand ikke skjænke sin Datter til nogen Anden end til en Militair, om han saa kun var Underofficer, og de unge Mennesker havde saaledes hidtil kun havt et saare ringe Haab for deres Kjærlighed at glæde sig ved.

Da Underofficeren kom tilbage til Borgerskabet, udbredte den Efterretning, han medbragte, den største Bestyrtelse i Rækkerne; men da han gav sit Ord paa, at Saaret var meget alvorligt, og at Lægen øieblikkelig var tilkaldt, tvivlede Ingen om Sandheden af hans Udsagn, ja Flere beklagede endog Lieutenanten, at en saa gunstig Leilighed til at lægge sit Mod og sin Krigskyndighed for Dagen, skulde gaa ham forbi. Men, hvor skulde de nu faa en Kaptain fra; thi Stillingen var i høieste Grad kritisk, da Engelskmanden havde lagt sig til Ankers i et Par Kanonskuds Afstand fra Byen og „vendte Bredsiden" ind til den.

Den anden Lieutenant var naturligvis selvskreven til Posten, da han nu var deres eneste Officeer; men, da han erklærede, at han skulde staa for Skud som den Bedste og kun vige med de Sidste, men at han indsaa, at han ikke besad den fornødne Duelighed i Krigsførelsen, til at han turde paatage sig en saa ansvarsfuld Post, paa hvis hensigtsmæssige Besættelse Byens Ære og saa mange brave Borgeres Liv beroede, kom man i den største Forlegenhed for at finde en Mand, der var kapabel dertil.

I det Samme saa man Brandkaptainen, en energisk

Brændevinsbrænder, i fuld Uniform at ile hen til Sprøitehuset, hvor Flere af Brandmandskabet alt havde indfundet sig.

I et Nu var Valget truffet. Lieutenanten ilede hen til ham, fortalte i størst mulig Korthed, hordan Alt hang sammen og besvoer ham at modtage den Post, hvortil Borgerskabets Tillid opfordrede ham.

Hr. Jochumsen, dette var Mandens Navn, der følte sig meget smigret baade paa egne og Brandkorpsets Vegne over den Ære, der blev ham tilbudt, svarede, at det under saa kritiske Forhold vist ogsaa var det Rigtigste, at Kommandoen over begge Korpser nedlagdes i een Mands Haand, og lovede at gjøre Alt, hvad Mod og god Villie formaaede.

Han ilede nu med Lieutenanten hen til Borgerskabet, der modtog ham med lydelige Bifaldsraab og lod strax „den anden Afdeling," ligesom Reserven, rigelig forsynet med Krudt og Hagel — thi Bøsserne kunde „ikke taale Kugler", ile ned til Havnen, hvor den saa ubemærket som mulig skulde besætte alle de til samme grændsende Huse lige til det lille Træskur, der var bygget paa Skibsbroen til fornødent Brug for Søfolkene i visse Forlegenheder.

Da Brandkorpset naturligvis ogsaa burde tage Del med i Dagens Ære, blev den bedste Sprøite stillet for Enden af Havnegaden, for det Tilfælde at Fjenden kastede Borgerne ved Havnen tilbage og vilde forsøge at trænge ind ad denne Tilgang til Byens Indre. Skulde dette ske, vilde Engelskmændenes Geværer, som dengang vare forsynede med Stenlaase, i et Øieblik vorde ubrugelige ved Vandet fra Sprøiten, og blev der da foretaget et nyt Angreb af Borgernes forenede Styrke, vilde Fjendernes afgjørende Nederlag neppe være tvivlsomt.

Den anden Sprøite og den første Afdeling af Borgerskabet, Byens Veteraner, forblev paa Torvet for at møde alle mulige Eventualiteter; thi som Brandkaptainen sagde: „Han var ikke den Mand, der spillede alle sine Trumfer ud strax," en Anskuelse, som vakte Alles udelte Bifald, men ikke mindst deres, der fik Ordre til at blive tilbage paa Torvet.

Til ligesaa megen Beklagelse for Danmarks Krigshistorie som til almindelig Glæde for alle Fredsvenner baade nu og da, indskrænkedes alle Borgernes krigerske Demonstrationer sig til disse her fortalte Forberedelser til Fjendens varme Modtagelse; thi hvad enten nu at Briggen lettede af Frygt for nogle Kanonbaade, der vare under Opseiling, saaledes som Nogle paastaae, eller den havde faaet Nys om Borgerskabets modige Holdning, Sprøiten i Havnegaden ikke at forglemme,

saa lettede samme Skib henimod Solnedgang og stod ud efter, ligesaa lydløs, som den var kommen. Dagen efter ankom den ene Afdeling af Landeværnet efter den anden til Byen, en med en Klarinetspiller, en anden med en Violinstryger i Spidsen, men lig Spartanerne efter Slaget ved Maraton kom ogsaa disse tapre Krigere forsilde. Borgerne havde klaret Alt.

I deres berettigede Glæde over dette heldige Udfald af Dagens alvorlige Begivenheder enedes man om at samles til Festmaaltid og Dands paa Byens Gjæstgivergaard den følgende Aften, og en Maaned efter feirede Hattemager Poulsen sin Ægteforening med den smukke Ellen, den værdige Snedker Theisens vakkre Datter. Borgerkaptainen fandt sig foranlediget til at fratræde sin Post, der overtoges for en Tid af Snedkeren, som for største Delen var bleven kureret for sit militaire Galskab. I det mindste løb han aldrig mere Storm imod Kridtmanden.

Denne Begivenhed er den eneste af krigersk Natur, som findes optegnet i Borgerkorpsets Annaler, medmindre man hertil vil henregne den Tjeneste, det ifølge Byfogdens Befaling hver Nytaarsnat maatte gjøre, naar de næsvise Potter ogsaa fandt Vei til denne mægtige Mands Dør, eller hans letforstaaelige Vrede optændtes, naar et Geværskud knaldede udenfor Vinduerne og fremkaldte hvinende Skrig hos den hele Familie, ret som den nød sin „Helligaftens Nadvere".

Det kom da vel undertiden til enkelte Sammenstød imellem de opvoxende unge Borgere og den bevæbnede Magt; men i Reglen endtes det med at denne efter forskjellige Forfriskninger paa de diverse Værtshuse tilsidst fraterniserede med Nattens Urostiftere og selv sendte deres Ladninger ind imod Byfogdens Hus, saa alle Vinduer ryste.

Borgerskabets øvrige Tjeneste bestod i at paradere for Amtmanden og „Prindsen", den senere Christian den Ottende, naar disse af og til visiterede Byen. Ved saadanne Leiligheder maatte Sprøiterne ogsaa ud, og da disse prøvedes og Borgerskabet øvedes flere Gange iforveien, hilsede Byens brave Ungdom disse Begivenheder med stor Glæde, især da de ogsaa havde adskillige Fridage med sig tilfølge.

Jeg seer endnu i Aanden Borgerskabet marschere ud og ind i Byen med klingende Spil. 4 Personer have her saaledes rodfæstet sig i min Hukommelse, at jeg aldrig vil glemme dem. Disse Fire vare: Trompeteren, ham, der slog den store Tromme, Kaptainen og Fanebæreren. Hele Mandskabet havde kun et fælles Kjendetegn, nemlig de hvide Permissioner, men disse

bares kun paa Mønstringsdagen og ved de enkelte Revuer for Prindsen og Amtmanden; thi „Sæbe koster Penge og Badsken er dyr". Kaptainen saa helst, at Enhver „saavidt som mulig" mødte i Frakke og Hat; men hvad Snit eller Farve disse Klædningsstykker havde, var afhængig af Borgernes gode Villie, Smag og Evne. Det Eneste, jeg veed, der skilte Kaptainens „Uniform" fra de Meniges, var nogle grønne Galloner med dertil hørende Kvaster, han bar paa sin Hat.

Naar Borgerskabet marscherede ud, kom først ovennævnte Trompeter, derefter Janitscharmusikken, bestaaende af den anselige store Tromme, der lød som smaa Kanonskud i de snevre Gader, naar Tambouren dundrede løs paa den, 2 Klarinetter, 2 Fløiter og en Triangel samt en Bækkenslager. Derefter kom Brandtrommen, som afløste Janitscharmusikken, naar denne pauserede, og den fulgtes igjen af en Lieutenant, der anførte den egentlige Styrke, som aabnedes af den haltende Fanebærer, som altid forstod at give Fanen en koket nikkende Bevægelse, med een Underofficeer paa hver Side — de to tykkeste Borgere i det hele Kompagni. Kaptainen, som altid lod Borgerskabet samles udenfor sit Hus, mulig for selv at overbevise sig om, hvem der punktligst mødte paa Pladsen, var en lille spinkel Mand, der vimsede rundt om hele Kompagniet, for at paase, at Alt gik til i militair Orden.

Disse Manoeuvrer og Revuer vare det ene Aar som det andet; men som sagt altid en uudtømmelig Kilde til Glæde for os Børn og gik i Reglen lige heldige af. Kun een eneste Gang gik det rent galt til, og da jeg ogsaa var med ved denne Leilighed, husker jeg det saa meget bedre. Det Værste ved hele Historien var, at det netop skete ved Kong Frederik den Sjettes Indtog i Byen, og da det var sidste Gang, han kom der, var det saameget beklageligere, at det skulde hænde.

For ret at hædre den elskede Landsfader var det bleven bestemt, at Byens yngre Mænd, der ikke stod ved noget af de to Korpser i Byen, skulde forene sig i et Rytterkompagni og modtage Hans Majestæt ved Jurisdiktionens Grændse. Vi bleve Alt i Alt 24 Mand foruden Kaptainen, en Lieutenant, to Korporaler og en Trompeter; men da det var en bydende Nødvendighed, at Flere af os først maatte indøves i den ædle Ridekunst, spildtes ikke saa faa Dage for os paa denne Maade. Det brød vi os naturligvis kun lidt om ,og vi morede os i det Hele fortræffeligt ved denne Excercering.

Endelig kom den store Dag, og vort Korps, som havde et Par Mil at ride, mødte 3 Timer før man ventede Maje-

stæten, paa det bestemte Sted for at Folk og Heste kunde faa Tid til at udhvile sig, da man vidste, at det vilde blive et forceret Ridt hjemad, eftersom Hans Majestæt kjørte „paa Liv og Død" — Gud veed hvorfor.

Paa Mødestedet traf vi en hel Mængde Bønder og andre Landboere, Præster i Ornat, Herredsfogder, Birkedommere og Gud veed hvilke, Alle i Uniform, og Alle med tydelige Tegn paa, at der sad dem en Tale i Halsen, som skulde ud, om den saa skulde ud af „Sidebenene". En smuk Æreport var bygget, og rundt om den stode en Del Sognefogder i sluttet Geled, ligeoverfor en Del smukke unge Piger „i Hvidt", der under nogle Degnes Ledelse skulde afsynge „en passende Sang," paa hvilken man i Ventetiden foretog to Prøver.

Nu skulde det til Ulykke træffe sig, at der laa en Kro ikke længere end et godt Bøssefkud fra vort Samlingssted, ei at tale om, at der rundt omkring fandtes Udsalgssteder af Øl og Brændevin; thi Brød havde man antaget, at Enhver førte med sig.

I den første Time holdt vor lille Skare tappert Stand ved Æreporten, uden kun i det Høieste at tage sig en enkelt Snaps engang imellem; men da Fristeren i Herredsfogdens egen Skikkelse kom til vor Kaptain og bad ham til en „let" Frokost henne i Kroen, blev Disciplinens Love brudte som ved et Trylleslag. Først skulde Lieutenanten hen at se, hvor Kaptainen blev af, og saa den ene Korporal for at lede Lieutenanten op, og kort at fortælle, var der ikke gaaet en Time til, før hele Korpset enkeltvis eller i større Afdelinger havde besøgt Bachi Tempel saa ivrigt og saa ofte, at jeg, der aldrig har havt videre Tilbøielighed til slige Nydelser, med Uro tænkte mig de mulige Følger deraf i den nære Fremtid.

Forresten vare vi ikke de Eneste, som søgte at fordrive Ventetidens Pinagtighed paa denne Maade. Næsten Alle søgte de hen til de Steder, hvor Forfriskninger vare at erholde, og Glæden over Landsfaderens Komme blev derved i høi Grad animeret.

Endelig forkyndte et Skrig fra mange Munde, at dette store Øieblik nu nærmede sig, og snart gav ogsaa en mægtig Støvsky i det Fjerne end yderligere Bekræftelse derpaa.

Alle styrtede hen til Æreporten under en frygtelig Forvirring, som Majestætens Ankomst, der indtraf lige paa Minutten, ei engang formaaede at gjøre Ende paa.

Kaptainen, den ene Korporal og 2 Mand forbleve af letforstaaelige Grunde i Kroen og kom først sent paa Aftenen

til Byen i jævn Pasgang. Dette Uheld var saa meget tungere for den brave Kaptain, som han var dragen ud i det hemmelige Haab at hjembringe „et lille Tegn" paa den Kongelige Naade over Korpsets gode Holdning.

Hans Majestæt gav sig akkurat Tid til at høre Sangen, der strax begyndte, da hans Vogn holdt ved Æreporten, takkede med nogle faa afbrudte Ord paa Amtmandens Henvisning til de Tilstedeværendes Loyalitet og gav umiddelbart efter Befaling til Opbrud.

Han foer afsted og vi fore bag efter, saa godt det lod sig gjøre, men af og til sakkede en af Rytterne agter ud, saa Korpset formindskedes næsten ved hver Omdreining af Veien. Vi vare dog endnu den halve Styrke, da nogle forbandede Kanoner brændte los næsten ligeover vore Hoveder, ret som vi joge forbi en høi Bakke, paa hvilken de vare stillede. O, ve! her led Korpset sit frygteligste Nederlag; thi da Hestene ikke vare vante til at staa for Skud, og Ingen af os anede i mindste Maade, at der skulde skydes, bleve Hestene saa desperate, at de toge Magten fra de fleste Ryttere, hvoraf nogle kastedes af, medens andre joge ud paa Marken, ja endog forsøgte paa at komme foran den kongelige Vogn.

Kun faa af os fik Hold paa Hestene saaledes, at vi kunde vedblive at følge Majestæten; men ved Indtoget i Byen, hvortil vi Alle i Aanden længe forud havde glædet os, vare kun 4 Mand tilstede foruden mig, Lieutenanten, Korporalen og Trompeteren, men da denne havde tabt Mundstykket af Trompeten under sine Anstrengelser for at holde paa sin Hest, var han ikke istand til at blæse. Medens det gik os saa uheldigt, kom Borgerskabet, der stod opstillet paa Byens Torv, ved et rent Tilfælde ogsaa høist uheldigt fra det; thi naar Ulykken kommer, indtræffer den som bekjendt aldrig alene.

Medens Borgerkorpset her ventede paa Majestætens Komme, brød der pludselig en vældig Tordenbyge, der ogsaa gjennemblødte os, los over deres Hoveder, og da Ingen kunde indse Nytten af at lade sig gjennembløde, ilede Alle ind i de nærmeste Huse og Porte paa Torvet.

Nu traf det sig, at Fanebæreren boede i den anden Ende af samme Torv eller rettere umiddelbart ved det, i den Gade, som førte til Torvet; men da han vidste, at enhver Fanebærer maa bevogte Fanen som sin Øiesten og desuden indsaa, at den vilde lide ved Regnen, tog han den under Armen for at tage den med hjem saalænge. Da han var kommen indenfor, trak

han Støvlerne af, thi han led meget af Ligtorne; men var iøvrigt beredt til at møde ved første Signal.

Dette udeblev heller ikke, og Alle styrtede til deres Allarmplads; men — hvor var Fanebæreren, og hvor var Fanen? Naturligvis antog man, at han var gaaet hjem, og nu affendtes Trompeteren i fuld Firspring for at hente ham og den. Trompeteren styrtede ind i Stuen til Hr. Meyer, saaledes hed den værdige Mand, der aldeles havde overhørt Anskriget og derfor hvilede sig i en Lænestol i uforstyrret Ro med Fanen ved sin Side, og forkyndte ham Nødselsbudskabet.

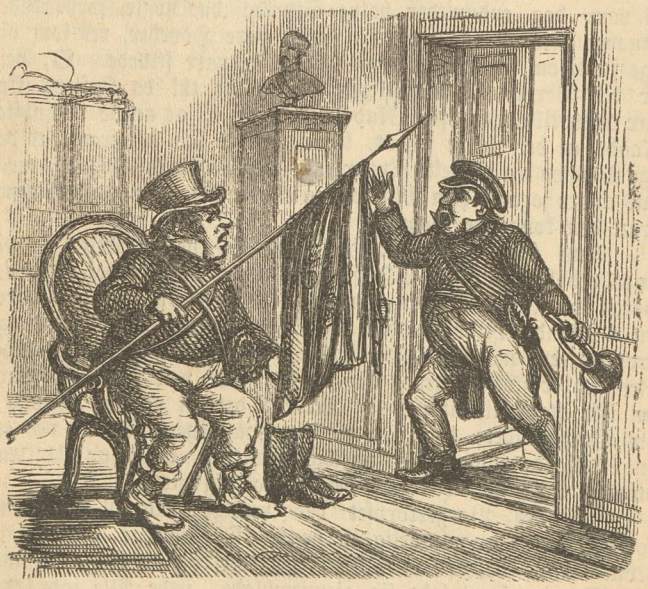

Meyer bad ham for Guds Skyld hjælpe sig Støvlerne paa.

„Dertil er ingen Tid," skreg Trompeteren, „Kongen er allerede i Byen," og dermed styrtede han afsted igjen.

Ja, den militaire Ære gaaer for Alt, og da den ulykkelige Mand hørte en stærk Vognraslen i den anden Ende af Gaden, maatte han ud med Fanen i bare Hosesokker, hvor nødig han end vilde; men neppe var han kommen udenfor sin Dør, før Kongens Vogn ogsaa var der.

Her viste Hr. Meyer nu, at han var en Mand med Aandsnærværelse; thi da intet Andet kunde være, stillede han sig i militair Holdning og sænkede Fanen med en gammel Fanebærers hele Værdighed.

Ogsaa Trompeteren, der var en før Mand og var løbet over Evne efter Fanebæreren, indsaa ligesaa klart som denne, at ogsaa han vilde blive indhentet af den kongelige Vogn, som han urigtig antog Amtmandens for, og gjorde ligesaa tappert Front, som hans Vaabenbroder med Fanen, idet han midtveis imellem denne og Borgerkorpset blæste af fulde Kjæber. I næste Øieblik rullede Kongen forbi, og nu blev den brave Mand saa altereret over sin Feiltagelse, at han aldeles glemte at bruge Trompeten i det rette Øieblik, om han overhovedet burde have brugt den, hvilket senere benægtedes af Mange.

Hans Majestæt skal ellers have moret sig kostelig ved at finde Fanen i den ene Ende af Torvet, Korpset selv i den anden Ende og Trompeteren midt imellem begge, og skal min Skildring af disse Begivenheder have en lignende Indflydelse paa Almanakkens ærede Læsere og smukke Læserinder, vil Forfatterens Glæde ikke blive den mindste.

— Eddikebrygger Sørensen fik paa sin Gadedør anbragt følgende smukke Skilt, afpasset efter en ny Retskrivning:

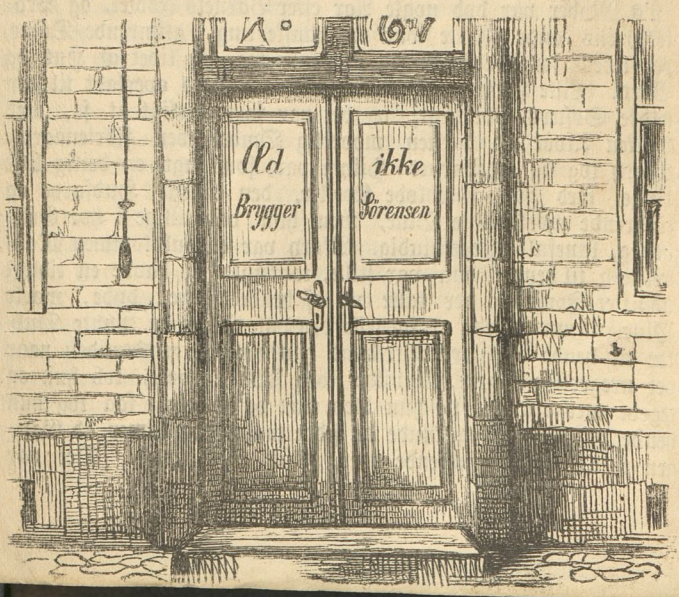

Fra Professorens Have.

For en Del Aar tilbage havde jeg meget ofte min Glæde af at se to Børn lege inde i Professorens Have, der stødte lige op til vor egen. Der var en Aabning i Hækken ved Lindelysthuset, og naar jeg sad der, kunde jeg overse den største Del af Nabohaven, der var en yndig Plet med smukke og grønne Plæner, smagfuldt anlagte Blomsterpartier og et prægtigt lille Jasmin-Lysthus. Her havde Børnene deres Legeplads — jeg siger Børnene, men den Ældste af dem var allerede en temmelig stor Pige, den Yngste var en fire, fem Aars Glut, vild og egenraadig, men en fuldkommen lille Skjønhed. Det var Døttre af Professoren begge to, men Børn af forskjelligt Ægteskab. Mary's Moder var død nogle Aar efter Barnets Fødsel, og Professorens anden Kone var en ganske ung, glimrende Dame, der levede for Selskabslivet og kun tog sig lidet af Hus og Børn. Lille Hilma var derfor næsten aldeles overladt til den ældre Søsters Varetægt, og det var forunderligt at se, med hvilken Alvor og næsten moderlig Ømhed den fjortenaarige Mary tog sig af Barnet. Hilma var, som sagt, en deilig lille Unge, med gule silkebløde Krøller, den fineste Hudfarve og tindrende mørkebrune Øine, men hun var tillige i høi Grad heftig, lunefuld og egensindig. Mary var en fuldkommen Modsætning til hende; hun var stille, tankefuld og havde en tidligt udviklet Forstand der talte ud af hendes store, dybe, mørke Øine. Hun pleiede at fortælle den Lille Historier, pynte Dukker til hende og gjøre Alt, hvad hun ønskede; undertiden naar det uregerlige Barn ikke vilde sidde stille længere, løb hun og legede med hende, til hun blev træt og søvnig, saa tog hun hende paa Skødet og kunde da sidde taalmodig Timer ad Gangen med hende, grublende over, Gud veed hvad! Det var

meget sjeldent at se Mary lege med Smaapiger paa hendes egen Alder, der var ikke Nogen, der brød sig synderligt om hende, og hun blev ofte gjort til Gjenstand for Drillerier og Spot. Tilsyneladende fandt hun sig taalmodig deri, men jeg troer nok, at der efterlodes en Braad i det unge Hjerte, som gjorde ondt — hun blev stødt tilbage, hvor hun ventede at finde Kjærlighed, maatte finde sig i Søstrens Lune, Stedmoderens Tilsidesættelse, og den lærde, adspredte Faders Ligegyldighed — hvor kunde det være andet, end at Barnet trak sig tilbage i sig selv. Den milde, rolige Kvindelighed, der allerede saa tidligt var udbredt over hendes Væsen, forlod hende aldrig, men der var tillige noget ved hende, allerede i Barnealderen, som følte hun sig viet til Livets Alvor og Trængsler.

Jo ældre Hilma blev, des uartigere blev hun naturligvis, og skjøndt Mary's Indflydelse paa hende ikke var ringe, saa var det dog umuligt at styre et saa trodsigt og lidenskabeligt Sind. Med alt dette var den lille Pige dog høist indtagende, den smukkeste lille Trold, man kunde se for sine Øine. Jeg pleiede at more mig over Nabo, Skomagerens Søn, den raske, muntre Georg, der altid indfandt sig ved Gjærdet, naar Hilma var i Haven, for gjennem et Kighul at holde Øie med hende, og stirre paa hende, som var hun et Væsen fra en anden Verden. Jo mere Hilma voxede til, des tydeligere blev det, at hun vilde blive en lille Kokette; hun begyndte allerede at gjøre Hovedet kruset paa dem, der kom i Berørelse med hende, og det varede ikke ret længe, inden hun var sig det bevidst. Jeg saa en Dag, hvorledes hun, med det mest forførerisk Smil af Verden plukkede en Bouket Roser til Georg, der, uagtet han kun var en fattig Dreng, nød den Ære at staa i Frøken Hilmas Gunst, og kom, badet i Taarer, for at sige hende Farvel, da han skulde gjøre sin første Reise tilsøes. Den lille lunefulde Skjønhed klappede ham paa Kinden og rakte ham Roserne med en Mine som en høibaaren Dame, der skjænker sin ridderlige Tilbeder et Tegn paa hendes Naade! — Drengen gjemte Blomsterne indenfor Trøien paa sit Bryst (jeg er vis paa, at de laa der, og fulgte ham i hans vaade Grav mange Aar senere), og siden den Tid var hans første og stadige Tanke, Hilma. — I Aarenes Løb blev han en prægtig Fyr, smuk og kjæk at se til, ærlig og trofast var han af Hjerte. Hver Gang han kom tilbage fra en Reise, var hans første Gang hen til Professorens Have for at se og tale med sit Barndoms Ideal, og den Dag, hun blev konfirmeret, saa jeg ham i Kirken betragte hende med et saadant Udtryk af Beun-

dring og Ærefrygt, som jeg frygter for, hun kun meget lidt fortjente, trods al sin Skjønhed og Ynde! Han var derinde hos Professorens en Dag for at gratulere, og de solbrændte Kinder straalede af Henrykkelse, da han spadserede omkring i Haven med Frøken Hilma i egen høie Person og var Gjenstand for hendes straalende, uimodstaaelige Smil, venlige Tale, og endnu mere veltalende Diekast! Hun plukkede Blomster til ham, og jeg hørte, hvorledes han stammede noget om de første Roser, han havde faaet og gjemt. Det var Roserne, Minderne fra Barndomsaarene. Stakkels Georg! Hilma koketterede med ham, som med alle andre Mænd, hun kom sammen med, og hvor Mange kunde modstaa hendes Magt? Den dybtfølende, høihjertede Mary irettesatte hende ofte alvorligt, men hun lo kun, forsikkrede det morede hende, og saa var Alt jo godt. Naar Mary med et Suk rystede paa Hovedet, dandsede den lille Egensindige omkring hende, kaldte hende ved de ømmeste Navne og fandt paa tusinde Spilopper, der bragte hende til at smile og blive „god igjen", som Hilma kaldte det.

Sit Spil med Georg vedblev den lunefulde Skjønhed at drive, saalænge det morede hende, og der ingen Andre vare

ved Haanden. Hun maa vist have taget en mere end almindelig venlig Afsked med ham, da han var derinde for at sige Farvel, inden han som Styrmand drog bort, til Kina troer jeg det var; thi da han gik ud ad Laagen, stakkels Fyr, for aldrig at vende tilbage, gjemte han en Lok guldgult Haar paa sit Bryst, medens hans Øine straalede af Stolthed og Lyksalighed. Hilma stod indenfor, med Øinene fulde af Taarer, og tilvinkede ham sit Farvel — en Time efter gjenlød hele Huset og Haven af hendes Sang!

Der forløb ikke et Aar, inden der kom Efterretning om, at Georg var død, druknet idet han vilde frelse en Kammerat som var falden overbord. Det var maaske godt, at han døde dengang, uden at have lært Livets Skuffelser og Prøvelser at kjende; for ham selv var det sikkert det Bedste, for hans gamle Forældre var det en dyb, inderlig Sorg, den tungeste, der kunde ramme dem. Han havde stedse været dem en kjærlig og lydig Søn, deres Alderdoms Glæde, Stolthed og Haab! — Hos Professorens var der netop stort Selskab den Dag, Budskabet om hans Død var kommen, en hel Del unge Mennesker legede og morede sig i Haven, og Hilma var den Lystigste af dem Alle. Jeg synes endnu saa tydeligt at se hende fare omkring, medens den hvide Kjole og de røde Sløifer flagrede i Vinden, hun lignede aldeles en Sommerfugl. Senere kom hun alene ind i Jasmin-Lysthuset, da de Andre vare inde i Huset, kastede sig paa Bænken og hulkede, som om hendes Hjerte skulde briste. Lidt efter hørte jeg Mary kalde paa hende, hun søgte efter hende og blev alvorlig forskrækket, da hun fandt hende saa lidenskabelig bevæget. Med sin sædvanlige Ro og Mildhed tog den ældre Søster hende i sine Arme, kjælede for hende og talte, som man taler til et lille Barn. „Georg er død!“ hulkede Hilma. „Tys, ja, men kjæreste Hilma, min lille Søster! Du maa ikke tage saaledes paaveie derover; Du har ingen Grund til at sørge over Georg paa denne Maade, eller — for Guds Skyld, sig mig, hvad have I talt med hinanden om, inden han reiste?“ Hilma stampede heftigt med Foden i Jorden, og tørrede pludselig sine Øine. „Det behøver Du ikke at vide, Mary, det var Intet. Men Du plager mig altid, Alle plage mig! Jeg siger Dig blot, nu gifter jeg mig aldrig, nei aldrig! Eller ogsaa bliver det med den halvgamle grimme Doktor, hvem de Andre jo bebrejde for, at han kommer her saa meget for din Skyld; jeg veed meget godt, at han er forelsket i mig, han er ganske anderledes imod mig end mod Alle I Andre, og nu da Georg er død — o Mary! Georg var

saa smuk og saa god, bedre end nogen Anden! Jeg vil aldrig bryde mig om Andre end om ham, og vil netop derfor helst gifte mig med en gammel, grim, kedelig Mand!

Mary skiftede Farve — hun var omtrent ligesaa bleg som den hvide Rose, hun bar i sit Haar. Hendes store, mørke, altid alvorlige Øine, fæstede sig paa Søsteren med et Blik, som jeg aldrig glemmer — beskrive kan jeg det ikke, det var som om det indeholdt en Verden af Hjerteangst, Skuffelse og inderlig Sorg — hun stod lidt ganske taus og sagde derpaa i en Tone, som om hun vaagnede op af en Drøm: „Tys Hilma! Du maa ikke tale saaledes — o tal ikke saaledes! Du veed ikke, hvad Du selv siger!“ Hun havde lagt Haanden paa sit Hjerte som for at dæmpe dets Slag, aldrig havde jeg seet Mary saaledes før. Der blev kaldt paa hende og Hilma af de andre unge Mennesker, og de forlode Begge Lysthuset, men senere hen paa Aftenen, da det var bleven mørkt, og kun nogle enlige Stjerner tittede frem, kom jeg ned i Haven efter noget jeg havde glemt, og hørte atter En hulke i Professorens Lysthus, hvem af Søstrene det var, veed jeg ikke.

Det var ikke meget længe efter denne Aften, at Hilma

blev heftig angreben af en Feber, der snart viste sig at være smitsom, og hele Huset blev slagen af Skræk og Forvirring. Professorens Frue var som ude af sig selv af Frygt for Smitten, og turde, saa unaturligt det end lyder, ikke paa nogen Maade selv pleie sit Barn. Den Del af Huset, hvori den Syge laa, blev aldeles afspærret, og Mary, der ikke veg fra Sengen hverken Dag eller Nat, var den Eneste, som, tilligemed en Tjenestepige, der var mindre betagen af Angst for Smitte end de Andre, passede den stakkels Hilma. Mary var den kjærligste, mest opoffrende Sygevogterske, man kan tænke sig, trofast, aldrig klagende, aldrig utaalmodig, aldrig tænkende paa sig selv! Undertiden kunde hun komme ned i Haven for at trække frisk Luft, hun sad da gjerne paa Bænken i sit kjære Lysthus, med Hænderne foldede i Skjødet og Øinene hævede mod Himlen, søgende der den Fred og Styrke, hun saa haardt trængte til. Af og til var Doktoren med hende, gav hende Ordre angaaende den Syges Behandling og talte nogle venlige, trøstende Ord til hende. Det var ikke een eller to, men flere Gange om Dagen, at Doktor G.... kom for at see til sin Patient; han var der tidligt og silde, som dreven af en rastløs Higen og Uro. Det var en elskværdig Mand, hverken gammel eller grim, skjøndt Hilma havde kaldt ham saaledes; tvertimod havde han et aabent, mandigt Ansigt, med et klogt og hjertensgodt Udtryk; det var tillige en meget duelig Læge og afholdt af alle sine Patienter, især af de Fattige, hvis Ven og Trøster han var. Jeg tror, at han havde inderlig ondt af Mary og følte sig greben af hendes ædle, selvfornægtende Opførsel, men hans rolige, broderlige Deltagelse berørte hende smerteligere end hans Ligegyldighed, det læste jeg i de tungsindige Øine, naar han var gaaet.

I nogen Tid svævede Hilma imellem Liv og Død, men da seirede Ungdommen og den stærke Natur. En Dag, det var endnu smeltende varmt, skjønt det var sent hen paa Sommeren, kom Doktoren alene ned i Haven; han var ligbleg og maatte støtte sig til en Træstamme, med bævende Læber hviskede han frem for sig: „Gud i Himlen, skjænk mig hendes Liv!“ Da var der Nogen, der sagte rørte ved hans Arm: Mary stod ved Siden af ham, lige saa bleg som han. „Nu sover hun!“ hviskede den unge Pige, i hvis Ansigt der var et forunderligt, et ubeskriveligt Udtryk; Doktoren saa det ikke, han var borte som et Lyn. Et Øieblik blev Mary staaende, som manglede hun Kraft til at flytte sig af Stedet — saa gik

ogsaa hun langsomt, o saa langsomt og træt, tilbage til Sygeværelset.

Fra den Dag af kom Hilma sig med en forbausende Hurtighed. Den styrkende Søvn, hvori hun var falden hin Eftermiddag, gav hende tilbage til Livet. Det varede ikke meget længe, inden hun kom saa vidt, at hun turde trække lidt frisk Luft i Haven, og Roserne begyndte igjen at vende tilbage til hendes Kinder. Mary derimod maatte gaa tilsengs; den hvide Rose var ved at falme for bestandigt! Ingen havde lagt Mærke til hendes Kræfters gradvise Aftagen i den senere Tid, Glæden over Hilmas Helbredelse havde endog forhindret Lægens skarpe Blik i at opdage Faren — nu da hun tilsidst faldt sammen lige for Øinene af dem, der hidtil havde været blinde, kunde Sandheden ikke længer skjules! Medens hun laa stille og taalmodig som altid, enten paa Sengen eller paa Sofaen, forsikkrende, at hun ingen Smerter led, og hentæredes af en snigende Feber, spadserede Hilma i Haven, understøttet i Begyndelsen af Doktorens stærke Arm, og gjenvandt hurtig sine Kræfter. Sygdommen havde forandret hende en Del, der var mere af Kvinden, mindre af Barnet hos hende; skjøndt Ingen turde sige hende hvor betænkelig Søsterens Tilstand var, viste hun sig dog meget omhyggelig for hende, læste for hende og puslede omkring hende saa godt, hun kunde; til at sidde længe stille ad Gangen var hun altfor flygtig og ustadig, Stilhed var hendes Natur imod!

Efteraaret var kommet, Løvet begyndte at falde og minde om alt Levendes Forgængelighed. Naar Luften var rigtig klar og mild, blev Marys Sofa flyttet ned i Haven, hendes kjæreste Opholdssted; her kunde hun ligge ganske taus og stille i flere Timer, iagttagende hvad der foregik omkring hende og indaandende Efteraarsluftens balsamiske Friskhed, medens Fuglene sang over hendes Hoved, og hun lyttede til deres glade Stemmer, der aldrig mere noget Foraar skulde byde hende Velkommen, naar Solstraalerne lokkede hende ud for at søge efter de første Knopper og Blomster! Hun tog i Tanken Afsked med hver en lille Plet, der var hende saa kjær i det Hjem, hun nu snart skulde forlade — stille og resigneret som hun havde været det hele Liv igjennem, beredte hun sig nu til at forlade det. — Hilma, der var bleven mere stille, sad ofte hos hende; naar da Mary, som var bange for, at Søsteren vilde blive træt af at sidde længere paa et Sted, opfordrede hende til at spadsere lidt omkring, og Hilma da efterkom Opfordringen og nynnende en munter Sang hoppede omkring med sit skjelmske Smil, som en

lille Fugl der er ladet løs af sit Bur, mindede de mig begge om den Tid, da de vare Børn og jeg morede mig over deres Leg.

„Mary", sagde Hilma en Dag, efter at hun i nogen Tid havde siddet usædvanlig taus ved Søsterens Side og plukket en Blomst i tusinde Stykker; „Mary, kjære Søster! Jeg vil betro Dig noget! Husker Du, hvad jeg en Gang sagde til Dig om vor Ven Doktoren?"

„Ja, kjære Hilma!" Mary's Hoved var vendt lidt til Siden, og Søsteren saa ikke Taarerne, der langsomt trillede ned ad de blege, indfaldne Kinder.

„Nu er det mit Alvor, hvad jeg dengang sagde i Spøg, jeg gifter mig med ham! Jeg veed, at jeg ikke er halv saa god, som han, ikke værdig til at blive hans Kone, men — jeg vil forsøge paa at komme til at ligne ham, og mit inderligste Ønske er, at gjøre ham lykkelig! Jeg holder inderlig meget af ham, ret af mit ganske Hjerte, kjæreste Mary, det forsikrer jeg Dig, og jeg kan ikke forstaa, at han kan bryde sig saa meget om en ustadig Vildkat som mig. Men der kommer han selv — lad ham nu selv tale."

Det varede et Øieblik, inden Mary svarede; hendes Stemme lød rolig, men meget svag: „Jeg har længe vidst, hvorledes det vilde gaa; da Du var syg saa jeg, at han elskede Dig. Bliv ham en god Hustru, Hilma! det maa Du love mig, han fortjener det! Gud velsigne Dig, min Søster, Gud velsigne Eder Begge!"

Mon Nogen anede Sandheden? Læste han, der havde været Gjenstanden for hendes tause, trofaste Kjærlighed, andet i den døende Piges Blik end Bevægelse over Søsterens Lykke? Hvem kan vide det. Da hun havde bragt det sidste Offer, var Livets Lampe slukket. Nogen Tid efter jordede de hende i Hjørnet af den venlige Kirkegaard under Lindetræet og Hyldebuskene, og ofte, ja ofte besøger jeg hendes Grav.

Walter.

Umuligt.

„Gode Gud! Dyrebare Baronesse, jeg opdager i Deres smukke Lokker et graat Haar!" — „I mine Lokker? Umuligt! Det maa være i min Chignon!"

Vindebrevet.

(Fortælling af C. A. Thyregod.)

Det var en smuk Sommerdag for mange Aar siden, at en Mand kom trillende med en Sæk paa sin Hjulbør ned ad Tusholt Banke. En Vogn kjørte ham forbi i rask Trav, og i denne Vogn sad en Kone, som betragtede ham stivt, medens han ikke videre lagde Mærke til hende eller til Kjøretøiet. Konen henvendte strax efter nogle Ord til sin Kjørefvend, og da Vognen var naaet ned i Skovdalen, holdt den, indtil Manden med Hjulbøren kom til. „Goddag, Poul"! sagde da Konen.

„Ih, Goddag, Birthe!" svarede han. „Jeg kjender Dig neppe igjen."

„Det er ogsaa længe, siden vi saaes, og jeg er kanske meget forandret. Jeg har jo havt Sorg i den sidste Tid."

„Det har jeg ogsaa. Har Du faaet mit Brev?"

„Ja. Hjælp mig af Vognen, at vi kunne tale sammen!"

„Vil Du da ikke kjøre hjem til Mit?"

„Det veed jeg ikke endnu."

Han hjalp den sørgeklædte Kvinde med at stige ned, og de fulgtes ad ind i Skoven, medens Vognen og Hjulbøren bleve staaende paa Veien.

„Naa, Broder!" sagde hun, mens de gik. „Du er altsaa bleven fattig?"

„Det veed Du jo nok, jeg har altid været; men nu er det rent gaaet tilgrunde med mig."

„Men er det saa ikke din egen Skyld?"

„Det kan man jo gjerne sige, det er. Jeg boede i mit lille Hus og gik i Dagleie og havde kun Slid og Slæb og

og Sultefode. Saa kjøbte jeg den lille, ringe Sandmarksgaard og satte mig i stor Gjæld; men jeg haabede, jeg kunde arbeide mig frem og have lidt at holde mig til, naar jeg blev for gammel til at arbeide. Men saa det første Aar blev jeg syg og laa længe. Det blev Misvæxt. De Penge, jeg skulde betalt i Terminen, kunde jeg ikke skaffe. Nu skal det sælges, Alt hvad jeg eier og har. Tiderne ere slappe, og Gjælden vil knap kunne dækkes; men jeg beholder ikke saameget som en Dyne til min Kone og mine smaa Børn at hvile paa."

„Har Du slet ikke kunnet stikke Noget tilside?"

„Nei. Jeg er ulykkelig! men jeg vil være en ærlig Mand. Det Eneste, jeg har gjort, er, at jeg har taget vore sidste sex Skjæpper Rug og kjørt dem til Mølle. Imorgen bage vi den i Brød; men Brødet skal være i Huset i Overmorgen, naar Auktionen holdes, at de kunne sælge det, om de ville. Men jeg tænker nok, vi beholde det, og saa have vi dog Noget til Føden i den første Tid."

Konen nikkede. De vare nu komne til et Sted i Skoven, hvor en frisk Bøgestub stak op af en Grønning. Hun satte

sig i Græsset og Manden satte sig paa Bøgestubben. Han sukkede og sagde: „Ak, Søster! Du kan vist ikke forstaa min Nød, Du, der har Penge nok og ingen Børn!"

„Hvad veed Du af, hvormange Penge jeg har."

„Jeg har jo hørt, at din Mand var rig, og han var vel da ikke saadant et Skarn, at han lavede det saa, hans Enke skulde blive fattig. Jeg har rigtignok hørt — —"

„Jeg blæser ad, hvad Du har hørt!" afbrød hun ham vredt. „Gamle Hans skal hvile med Fred i sin Grav. Lad ham have havt sine Feil — det have vi Alle — jeg har ogsaa mine."

„Jeg vilde ikke fornærme Dig," sagde han spagfærdigt.

„Saa lad det være! Lad os heller tale om Dig! Hvad forlanger Du af mig?"

„At Du vilde laane mig nogle Penge, saa jeg kunde faa mig et lille Hjem tilleie og skaffe mig en lille Smule Bohave. Jeg maa da begynde at blive Dagleier igjen. Husk paa, jeg er din Broder! Nu kan Du hjælpe mig en Smule, mens Du er Enke; men hvis Du gifter Dig igjen — —"

„Hold Mund med saadan Noget!" afbrød hun ham. „Mine Vilkaar ere anderledes, end Du troer; men alligevel kunde jeg hjælpe Dig, for jeg veed, Du er en Mand, som man kan stole paa."

Som uvilkaarligt havde hun dæmpet sin Stemme ved de sidste Ord, og nu lød Samtalen i en lavere Tone, saa de tilsidst bøiede sig hviskende mod hinanden, som om Skovens Træer havde Øren at høre med og Mund at sladre med, og Ingen maatte vide, hvad Broder og Søster sagde hinanden i den sommergrønne Skov. Imidlertid ville vi benytte Leiligheden til at tage de Samtalende nærmere i Øiesyn.

Poul var ikke meget over de fyrretyve Aar, var stor, svær og plumptbygget, var ret som skabt til voldsomt Arbeide. Søsteren lignede ham saa temmeligt, især i Ansigtets store Træk, der ingenlunde vare skjønne og bare det blandede Præg af Aabenhed og List, man ikke sjeldent træffer hos deres Standsfæller. Hovedudtrykket var dog trohjertig Djærvhed, og i Øinene fremglimtede nu og da Noget, der kunde ligne Udstraalingen fra et varmt Hjertelag. Kvinden var godt, men simpelt klædt i sin Sørgedragt, og Mandens Dragt var som en anden, fattig, ordentlig Husmands, naar han ikke er just i sit daglige Arbeide. Enken var i det Mindste ti Aar ældre end hendes Broder.

De vare Fattigfolks Børn. Om Pouls nuværende Vilkaar er allerede talt; men om hans Søsters er der Adskilligt mere at sige: Hun havde tjent for sit Brød, fra hun var et ungt Barn, til hun blev en gammel Pige, og det havde føiet sig saa, at hun og Broderen vare komne længer og længer bort fra hinanden, skjøndt de nu og da vexlede Breve og Hilsener og en enkelt sjelden Gang gjensaa hinanden. Sidst tjente Birthe hos en gammel skrøbelig Aftægtsmand, der havde Ord for at være saa vranten og urimelig, at Ingen kunde holde det ud med ham. Birthe tjente ham i fire Aar. Hun brød sig kun lidt om hans Urimelighed, men gik djærvt og trodsigt den lige Vei og opfyldte omhyggeligt sin Tjenestepligt. Da begjærede og fik han hende til Husfru. Deres Ægteskab varede en halv Snes Aar og var barnløst; men for et Aar siden havde gamle Hans i et Anfald af Barmhjertighed taget i Huset en afdød Slægtnings Barn, der hed Dortheline og nu havde fyldt sit andet Aar. Dette Barn havde gamle Hans efterladt sin Enke i Arv; men hvad han mere havde efterladt hende, var det ikke godt at sige. Aftægten ophørte ved hans Død; men det var sagt og troet, at han havde ruget over store

Dynger af Penge, som han dog aldrig gjorde noget Godt med. Det mentes derfor, at Birthe var en velhavende Enke, og i Haab om nogen Hjælp — maaske vel ogsaa for i Nødens Tid at høre et trøstende Ord af en Søster, der var barsk i sine Ord, men ikke ond i sit Hjerte, havde Poul tilskrevet hende og bedet hende komme til sig, hvis hun kunde.

De to Søskendes Samtale varede længe. Endelig reiste de sig og gik hen til Veien, hvor hun sagde sin Broder et but og kort Farvel, hvorpaa hun steg op paa Vognen, som hun lod vende og kjøre den samme Vei tilbage, som den var kommen. Poul tog sin Hjulbør og trillede ad den modsatte Kant. Hans Søster boede ni Mile borte og havde nu været hans Hjem paa en Fjerdingvei nær og gjæstede det dog ikke. Men hun havde jo tilfældigt truffet Poul, og saa havde hun vel nok faaet sit Ærinde forrettet. Ingen af Egnens Folk havde seet dem mødes.

To Dage efter bortsolgtes ved Auktion Pouls Hjem og samtlige Eiendele undtagen Brødet af de sex Skjæpper Rug, hvilket man ganske rigtigt lod ham beholde. Hans høifrugtsommelige Kone og fem Børn havde en Nabo af Medynk givet et midlertidigt Hjem; men Poul var tilstede ved Auktionen og indbød forskjellige Ting af sit uundværligste Indbo. Han kunde ikke blive det betroet, men betalte det til Alles Forundring strax med rede Penge. — Med Pengene for det Solgte dækkedes forøvrigt hans Gjæld saa nær som en mindre Sum — ikke over 100 Rd.

Nu var der baade En og Anden, som tilbød ham Arbeide; thi han var kjendt som en flittig og skikkelig Mand. Stundom tog han mod Tilbudet, men ellers gik han omkring i Egnen for, som han sagde, at opspore sig et nyt Hjem. Hverken han eller Konen saa ud til at være saa forknytte, som det kunde ventes af Folk, der havde mistet Alt. De vare alvorlige og stilfærdige, men det havde de altid været.

Pludseligt rygtedes det, at han havde kjøbt Baunsbjerggaarden i Nabosognet; men i Førstningen troede Ingen dette Rygte; thi det var en stor Bondegaard, der vel var forsømt baade paa Avl og Bygning, men var alligevel meget værdifuld efter Tidsforholdene. Det viste sig dog at være Sandhed, og at han havde betalt en klækkelig Pengesum paa Haanden og skulde betale en endnu langt større i en nær Fremtid. Man begyndte da at gjætte, at hans Søster stod i Baghaanden, og denne Gjætning stadfæstedes, da Poul efterat have tiltraadt

Eiendommen, opførte i Gaardens Nærhed et Hus, hvor Birthe flyttede ind med sit lille Pleiebarn.

Baunsbjerggaarden havde gode Agerjorder samt nogen Krat og Hede, men havde hidtil været i maadelige Hænder. Poul tog med Kraft fat paa de forfaldne Sager: thi han var virkelig en dygtig Mand, og nu, efterat han havde udbetalt næsten hele Gaardens Kjøbesum, havde han endda Penge mellem Hænder til at sætte Avlsbruget i Skik. Derhos holdt Lykken og Tidsforholdene med ham. Baunsbjerg blev med Tiden en ypperlig Gaard; men om han eller Søsteren eller Begge i Fællesskab eiede den, det blev en Hemmelighed. Birthe levede stille i sit Hus og nærede sig og den lille Pige med sin Haandgjerning. Manglede hun Noget, gik hun uden videre ind i Gaarden og hentede det. Hun og Broderen enedes godt, skjøndt de ikke talte meget kjærligt sammen. Pous Kone hed Trine, og hende var det let at enes med; thi hun var en blid og kjærlig Sjæl, der i Nødens Tid havde lært Fromhed og Ydmyghed, og hun glemte ikke Lærdommen i de bedre Dage. Dette kunde desværre ikke siges om Poul. Der var i hans Natur en Brøstighed og Pirrelighed, som før var holdt nede af de trange Kaar, men nu dukkede frem. Han følte sig en Smule og blev let opfarende, naar hans Værdighed ikke anerkjendtes. Han var god og hjælpsom mod Fattigfolk, naar disse viste sig myge og ærbødige; i andet Fald kunde han være temmelig ubehagelig. Ogsaa i sit Hjem kunde han være myndig og raa; men her færdedes Trine som en mildnende og forsonende Aand, saa Huslivet i det Hele var godt og tækkeligt. De sex Sønner lignede ham meget, dog især i en vis Alder; thi som ganske smaa og som voxne Karle bøiede de sig en Del under Moderens Indflydelse.

Dortheline voxte op og blev en yndig lille Pige, der kunde være munter og vild, men havde et blødt og lyst Barnesind og et blidt og lyst Ansigt. Hendes fine Bygning og smukke Træk viste klart, at hun tilhørte en anden Slægt end Baunsbjergfolkene. Pleiemoderen mente hende det vist kjærligt og godt; men hun havde ikke selv været Moder, og hendes haarde og frastødende Væsen var maaske neppe skikket til ret at virke paa Barnehjertet. Det faldt af sig selv, at Barnet fattede Tillid til den blide Trine, og at denne, der ingen Døttre havde, tog sig moderligt af den lille Pige. Birthe, der agtede sin Svigerinde, lod det gaa, som det kunde. Følte hun Skinsyge, saa dulgte hun den, thi der gaves Forhold og Hensigter, som kun hun og Broderen kjendte, og som muligen kunde frem-

mes ved, at Trine paa en Maade blev det fremmede Barns anden Pleiemoder. — Trine var ikke den, der skulde lade Pigen føle, at hun var et fattigt, frændeløst Barn, og det gjorde Poul og Birthe heller ikke; men de sex Sønner fortalte hende det saa tidt med rene Ord, at hun vel maatte huske det. Om det var derfor, eller fordi der ingen Pigebørn var i Gaarden, at Dortheline, skjøndt hun ingen Nød led i Baunsbjerg, dog fandt sig bedre tilrette blandt fattige Børn af hendes eget Kjøn, skal lades usagt.

Og af Pigebørn paa hendes Alder samt baade ældre og yngre var der en hel Flok i Hesselhus, og saa kom der ovenikjøbet en lille Dreng i Vuggen og der var en lang Dreng, der var fire Aar ældre end hun selv, og som ikke drillede hende saadan som Pouls Drenge, men kjælede for hende og tegnede Billeder til hende og sine Søstre. Saa tidt, hun kunde faa Lov til det, løb hun derfor tværs over Agermarken og fulgte derfor en sandet Sti, som snoede sig over en smal Hedestrimmel og igjennem det Hjørne af Krattet, bag hvilket Huset laa. Mikkel Hesselhus og Poul Baunsbjerg havde tidligere havt Kaar tilfælles; men medens Poul blev en rig Mand, drev Mikkel det ikke videre end lige netop at kunne tjene det daglige Brød til sig og Sine. Men han og hans Hustru vare af en Tænkemaade, der ikke er sjelden, skjøndt den ikke nær er saa almindelig, som det var at ønske: De kunde ikke give deres Børn en Arvelod i Gods og Guld, men saa vilde de give dem en saa god Opdragelse og Oplærelse, som de formaaede, for at Børnene, naar de tidligt sendtes ud i Verden, kunde være taaleligt vel rustede til at modstaa dens onde Væsen. Nu er det ganske vist, at Lærdom koster Penge, og af dem havde Mikkel ingen at undvære. Men Forældres alvorlige og virksomme Ønske om at skaffe deres Børn Oplysning er allerede et Kæmpeskridt mod Maalet, og derfor vare Mikkels Børn sædelige, taaleligt veloplærte Børn med tidlig udviklet Sands for, hvad der er elskeligt og sømmeligt for Gud og Mennesker. Birthe i Baunsbjerg, der paa sin Vis havde sin Pleiedatter kjær, var ingen Tosse, og da hun skjønnede, at Børnene i Hesselhuset havde en bedre Indflydelse paa Barnet end Pouls uvorne Drenge, tillod hun hende gjerne at holde Omgang med hine Børn.

Den forømtalte lange Dreng hed Karl, og en Pokkers Karl var han til at tegne Billeder og skrive; han kunde endogsaa skrive Vers, der vare „næsten saa gode som nye". Da traf det en Dag, at Dortheline — hun var dengang en elleve-

aars Tøs — var der, at han havde travlt med et Bindebrev, som en Pige i Hølmose vilde overraske sin Kjæreste med. — Ja, Læseren veed vel, hvad et Bindebrev er? — Det er et Brev i bunden Stil, hvori det forsikres Vedkommende, at han eller hun skal være bunden til evig Tid, hvis han ikke løser den Knude paa en Silketraad, der er lagt under et Segl, eller ogsaa — da dette jo er ugjørligt — til han løser sig ved at gjøre et Gilde for Bindebrevets Udsteder samt andre gode Venner. Det Fine bestaaer i, at den, der skal bindes, maa frivilligt og uden at ane Uraad, modtage Brevet paa sin Navnedag. Det Hele er en Spøg, som ikke er synderlig aandrig, men til Gjengjæld er temmelig uskyldig. Nu er Skikken noget nær ved at gaa af Brug, og er paa sine Steder helt ukjendt.

Nu da! Dortheline fandt saa stort Behag i denne Sag, at hun øieblikkelig fik Lyst til at „binde" En eller Anden. Man fik da Almanakken frem, og det opdagedes, at der var en Poulsdag den 22de Marts, som just var forhaanden, saa fattede hun den Tanke at binde ikke nogen ringere Person end Poul Baunsbjerg. Saa skulde Karl skrive hende et Bindebrev og gjøre det saa smukt som muligt, hvilket han ogsaa lovede.

Saa brød han sit Hoved med at vende og skabe nogle

gamle Vers, saa de kunde komme til at se ud som nye. Den i Bindebrevet ofte forekommende Sætning:

„Jeg binder Dig ikke med Baand eller Bast,
men med en Silketraad saa fast,"

manglede selvfølgelig ikke. Brevet skrev han paa et helt Ark Papir, satte Dorthelines Navn derunder og malede omkring det Hele en Krands af Blomster, som der aldrig er set Mage til i Naturen. Da saa den 22de Marts kom, løb han tidlig om Morgenen op for at give Dortheline Brevet. Underveis holdt han det sammenrullet i Haanden for ikke at krølle det. Det var en klar Frostmorgen, og der laa et tykt Lag Rim paa Jorden. For at komme til Birthes Hus, skulde han forbi Pouls Gaard, og han listede sig saa lumskelig bag om Laden, da han med Et saa Poul komme ud af Porten henimod sig.

„Godmorgen!" sagde Drengen, der blev saa rød som et dryppende Blod og blev raadvild staaende.

„Hvad er det, Du har der?" spurgte Poul og snappede Papirsrullen ud af Drengens Haand.

Han fik intet Svar; thi før et saadant kunde gives, havde han aabnet Papiret og stod nu og kiggede i det. Han var ingen Hexemester i Bogstavtydningen; men Meningen fandt han dog ud og blev derved baade rød og bleg. Karl kunde ikke blive enig med sig selv om, enten Sagen var lykkedes godt eller ikke. Han stod og var ked af, at Dortheline ikke havde faaet Brevet; men alligevel var dog nu Poul en bunden Mand efter alle Kunstens Regler, og det var jo Hovedsagen. Han fik dog ikke lang Tid til at tænke derover; thi Manden greb ham i Kraven og med de Ord: „Kom med! saa skal Du faa dit Gilde!" trak han ham med sig ind ad Porten og hen til Brønden. Han kaldte paa sin Tjenestekarl og lod ham pumpe Vandtruget fuldt af Vand, saa lagde han Drengen deri og dykkede ham gjentagne Gange. Imidlertid vare alle Gaardens Folk stimlede til Døre og Vinduer for at se, hvad der var paafærde. Da Poul syntes, det kunde være nok af det Vaade, trak han Drengen op, gav ham et Spark og sagde: „Se saa! Nu har Du faaet Suppe; omme i Digegrøften ligger et dødt Faar; der kan Du spise Steg. Men sig saa ikke, at Du fik

intet Bindegilde!" Karl svarede ikke, men luskede slukøret ud af Gaarden.

Det skulde Poul ikke have gjort! vilde han endelig hævnet sin krænkede Værdighed, kunde han givet Knøsen et Drefigen, mens de vare ene To omme bag Laden, og ikke for Alles Øine straffet ham for en Spøg paa den Maade. En Femtenaarsdreng har ogsaa Ære i Livet, og man kan ikke undres over, at Karl, mens han bævrende af Kulde og Harme løb hjemad, hviskede: „Bi kun! Jeg lever kanske den Dag, jeg binder Dig en Knude, Du ikke skal have let ved at løse." — Da Drengen kom hjem, maatte han tilstaa, hvordan han var kommen i den Tilstand, og hans Forældre bleve meget forbitrede paa Poul; thi de havde ogsaa deres Pirrelighed, der særligen ytrede sig paa Børnenes Vegne. — Dog, hvad brød Gaardmanden sig om den fattige Drengs og hans Forældres Vrede! Han vidste jo med sig selv, at han var en billigttænkende og godgjørende Mand. Men man skulde bare ikke drive Gjæk med ham.

Hin Begivenhed, der havde havt saa mange Vidner, blev ogsaa fortalt i Birthes Hus, og det inden Solen var kommen ret høit paa Himlen. Dortheline skælvede af Angst; thi hun tænkte, at nu var det vel snart til hende at lide sin Straf, eftersom Brevet jo var fra hende. Da Pleiemoderen strax efter gav hende et Ærinde at forrette i Gaarden, listede hun sig derfor saa lønligt som muligt ind ad Bagdøren for i Køkkenet at træffe eller afvente Trine, som hun skulde forrette Ærindet til. Men Poul havde fra Stalden af set hende komme, og han gik ind bag efter hende. Dog fik hun ingen Skjænd. Ak nei! Han klappede hende paa Kinden, nævnede ikke hint Brev med et Ord, men talte med hende spøgefuldt og venligt, — venligere næsten, end nogensinde før. Enten var altsaa nu hans Vrede gaaet over, eller han havde sine Grunde til ikke at gjøre hende Fortræd. Dog, det tænkte Barnet ikke over, men glædede sig ved at være sluppen saa let fra det.

Desmere udelt kunde og maatte hendes Tanke sysle med Karl, da hun syntes at være Skyld i den Medfart, han havde lidt. Hun satte sig i Hovedet, at han og Alle i hans Hjem maatte være vrede paa hende, og det kunde hun ikke taale. Hun bad om at maatte løbe derned. Birthe gjættede maaske hendes Ærinde og billigede neppe sin Broders Handling, og hun gav hende Lov at gaa. Hun mødte just ikke de venligste Ansigter i Hesselhuset, hvor man for Øieblikket var fjendtligt stemt mod Alt, hvad der havde hjemme i Baunsbjerg. Dog,

hun ødslede saaledes med Kjærtegn paa den Lille i Vuggen og havde saa bønlige Blikke for Alle, at man maatte mindes, hun var uskyldig i det Skete, og vise det i Gjerning. Selve Sagen blev forøvrigt ikke omtalt. Karl var mørk og sky; men hun var indsmigrende imod ham, og det blev hun ved at være, naar de siden kom sammen. Pouls Drenge og deres Jævnlige undlode sjeldent, naar de siden mødtes med Karl, at minde ham om Bindegildet i Vandtruget. Hun hørte det ofte, og det var som hun med sine beklagende Diekast, sine indsmigrende Ord og sin inderlige Hengivenhed vilde trøste ham over den Spot, hvis uskyldige Aarsag hun var.

Dette vedblev, efterat han kom ud at tjene, men dog ikke kom ud af sin bekjendte Kreds. Det fattige, men trofaste Hjem beholdt han kjært og vendte ofte tilbage dertil, medens han voxede op og blev en kraftig og dygtig Svend, hvem Ingen holdt af at spotte, der havde kastet et Blik paa hans stærke Hænder og smidige Arme. Hvor tidligt det gik op for ham, at det yndige Barns Hengivenhed for ham gjemte Spiren til Livets Blomst og Lykke, og hvor snart Pigens barnlige Vedhængen ombyttedes med den blomstrende Ungmøes bly Elskov, — det er ikke godt at sige, og de vidste det maaske ikke selv. Men det kom saaledes, og i en bevæget Stund kom de til at forstaa hinanden. Indtil den Tid havde det ulykkelige Vindebrev ikke været omtalt imellem dem; men siden talte de oftere spøgende derom, maaske Begge anende, at det havde faaet større Betydning for dem, end Nogen dengang havde tænkt paa. Karl omtalte ogsaa den Haardeknude, han hin Dag havde lovet, han engang vilde binde Poul Baunsbjerg med. Han havde ikke dengang havt nogen bestemt Form for Die med sine Hævntanker, og nu agtede han slet ikke at holde Løftet, bar intet Had til Poul, skjøndt han ikke kunde lide ham. Det kunde Dortheline heller ikke, skjøndt han aldrig havde gjort hende Andet end godt. Maaske var det for hendes Vens Skyld, at hun nærede et Slags Uvillie mod Manden; hun vidste det ikke. Derimod elskede hun de to gamle Kvinder, maaske mindst Birthe, hvem hun dog var en glad og øm Pleierinde i hendes Alderdoms og Skrøbelighedens Dage.

Da hun blev voxen, var hun en slank og deilig lyslokket Pige med et velsignet Smil paa det trinde glade Ansigt, og med et varmt og blødt Hjerte, saa hun altid var rede til at glæde sig med de Glade og græde med de Sørgende. Karl Hesselhus var glad og nidkjær over den Skat, han havde vundet, og Begge kom ogsaa snart til at skjønne, at der var dem,

som havde Lyst til at fravriste ham den. Hendes Stilling i Samfundet blev umærkelig forandret. Hun havde altid havt det bedre, end det kan ventes for et Barn, der bliver opfostret ved Barmhjertighedens Brød, idet den stolte Husfader altid havde havt milde Ord og Blikke for hende, medens hans Søster havde optugtet hende med besindigt Alvor, og hans Hustru havde givet hende en Moders Kjærlighed. Men i sin Opvæxt havde hun lidt en Del af de kaade Drenge. Nu vare flere af dem voxne og havde artet sig vel, og de vare rede til at bære hende paa Hænderne. Hun var jo glad ved deres Velvillie, men var ikke stolt deraf; thi Trine havde lært hende, at hun skulde give Gud og ikke sin Skjønhed eller sine andre Egenskaber Æren for den Udmærkelse og de Glæder, der bleve hende til Del. Og Dortheline havde altid villigt lyttet til Trines Lærdomme og villigt fulgt dem, saavidt hun som et svagt og syndigt Menneske formaaede.

Men hendes Omgivelsers Velvillie antog omsider en Form, der begyndte at ængste hende, og der faldt stedse tydeligere Vink, som bragte hende til at blegne. Hun spurgte sig selv, om hun ikke drømte, og om det ogsaa laa indenfor Mulighedens Grændser, at den rige Mands Søn vilde og maatte faa Lov til at tage hende til Hustru, der var fattig og frændeløs og opdragen af de Fremmedes Naade. Nei, det var ikke Drøm, men Virkelighed; thi den unge Mand sagde det selv til hende med rene Ord, og da hun gav ham et bestemt Afslag, var der ingen Ende paa de tre Gamles Overtalelser og Kjælerier for at faa hende til at tage Afslaget tilbage. Tilsidst blev det endog sagt hende, at hun og Sønnen maatte blive bosatte i den stolte og velbyggede Gaard og faa den til Arv og Eie.

Da man vedblev at trænge ind paa hende, kunde hun ikke længer beholde Sagen for sig selv, men maatte betro den til Karl. Han fandt den meget naturlig og vilde ikke bleven forundret, om en Kongeson havde villet kaare hende til Brud, og om Kongen og Dronningen, efterat have lært hende at kjende, gave deres Samtykke. Men han sukkede over de fattige Vilkaar, han havde at byde hende, og spurgte hende bedrøvet, om hun ogsaa følte sig stærk nok til at modstaa Rigdommens Fristelser, og om hun ikke siden, naar Fattigdom blev hendes Lod, vilde angre, at hun havde modstaaet dem. Hun svarede ham, som en ædel Pige maatte svare sin Barndoms Ven og sin Ungdoms Elskede paa et sligt Spørgsmaal, og hun græd i hans Arme over, at han kunde have Mistillid til

hende, og de lovede hinanden paany ubrødelig Trofasthed indtil Døden.

Troede han hende ikke? Jovist gjorde han! I dette Øieblik troede han saa fast paa hende, som paa Gud. Men da hun havde forladt ham, rørte der sig Noget i hans Bryst, som hviskede: „Ude af Øie, ude af Sind!“ — „Kvindehjertet er svagt.“ — „Idelig Dryp udhuler Stenen“, og hvorledes forøvrigt alle disse Erfaringsfætninger lyde, der minde om, at Menneskefroskab er en skrøbelig Bund at bygge paa. Nu tog han sig for at gjøre en Forandring i sit Forhold til Pigen. Forhen havde de mødtes lønligt og sjeldent og havde dulgt deres Kjærlighed; nu søgte han hende oftere og saa aabenlyst som muligt, for at deres Forhold skulde blive kundbart for Alle. Han sagde hende sin Beslutning, og da hun havde kæmpet lidt med sin Undseelse, billigede hun den; thi hvorfor skulde Alverden ikke maatte vide, at de to fattige Mennesker i Tugt og Ære elskede hinanden. De stode jo Ingen til Ansvar, og havde Ingen at vente nogen Støtte af til at grunde en Fremtid.

Nu opsøgte han hende stundom i hendes Hjem, skjønt han i de mange Aar havde skyet at komme til Baunsbjerg, og han godt mærkede, at han nu der var saa lidt velkommen, at Poul, om han havde turdet, gjerne havde dykket ham i Vandtruget igjen. Nu blev Dorthelines Trofasthed udsat for nye og stærkere Storme af Bønner og Overtalelser og endog Trusler. Men hun modstod dem alle, beraabte sig paa sine tidligere Baand og lod tilsidst Ord falde om, at hun ikke var bunden fastere til Baunsbjerg, end at hun kunde drage derfra, hvis hun ikke kunde leve der i Fred. Da tabte de Sammensvorne Modet, og en mørk Stemning syntes at komme over dem Alle.

Det var en Efteraarsdag, at Poul gik og pløiede Grønjord i Nærheden af Gaarden; men det var som Alderen var falden paa ham i den sidste Tid, thi han gik med bøiet Hoved, og naar han talte til Hestene, var der ikke den Malm i hans Røst som fordum. Da han havde pløiet nogle Omgange, saaes gamle Birthe at liste sig ud af sin Dør ved en Stok. Hun var nu sengeliggende den meste Tid; men idag var hun oppe og ude, og da Broderen saa, at hun stilede sin Gang efter ham, holdt han stille.

„Er Jorden ikke for haard at pløie?“ sagde hun, idet hun satte sig paa Grønsværet.

„Nei, det gaaer nogenlunde an, skjønt lidt mere Regnveir

ikke vilde gjøre Skade," svarede han og tog Sæde paa Plov-aasen.

De sadde omtrent i samme Stilling som hin Sommerdag for atten Aar siden, da de sadde og hviskede i Tusholt Skov; men idag hviskede de ikke, enten det saa var, fordi Ingen kunde belure dem her paa den fri Mark, eller det var, fordi de hin Dag oplagde et Anslag og idag blot havde at bekjende for hinanden, at Anslaget var mislykket.

„Det gaaer daarligt med vore Sager," sagde hun.

„Det gjør nok saa," svarede han.

De sadde en Stund i Tavshed og saa hver til sin Side. Endelig udbrød han: „Kan Du ikke gjøre Noget? Kan Du ikke sige: Hun skal! Du har jo dog været hende i Moders Sted, fra hun var lille, og ellers lært hende godt at være lydig!"

„Det vil jeg ikke gjøre. I den Sag vil jeg ikke tvinge hende, og hun vilde nok heller ikke adlyde."

„Saa ere vi fortabte! Gud forbarme sig! At skulle gaa

bort som Tiggere fra en saadan Gaard, som dengang kostede saa Lidt og nu er det Mangedobbelte værd. Men veed Du hvad, Søster! Det er Himmelraabende! — Giv hende de Penge, som jeg fik, og lad mig beholde Resten!"

„Det kan jeg ikke."

„Jo. — Du lovede mig dengang, at naar jeg kunde bringe Pengene til at yngle, saa skulde jeg faa det Overskydende, naar hun blev gift med en af mine Sønner."

„Du husker feil, Poul! Jeg sagde, at hvis hun i Tiden blev gift med en af dine Sønner, saa var han Herre over hendes hele Formue, og saa var det rimeligt — og vi kunde ogsaa gjøre Noget til det — at han overlod Dig det Overskydende til Deling imellem dine andre Børn."

„Det er forfærdeligt! Saa mange Aars Flid og Forsigtighed og Lykke! Hør, Søster! Har jeg ikke bestyret din Formue godt?"

„Jo, Du har. Ellers skulde Du blevet fri for at bestyre den."

Han bøiede Hovedet og taug.

„Det er din egen Skyld!" raabte hun og slog med Kjæppen i Plovaasen. „Det var Dig, der vilde have hende til at voxe op i den Tro, at hun var en fattig Pige."

„Det er hun ogsaa, saasandt som Du sidder her lyslevende for mig."

„Lad os blive fri for dine Ordkløverier! — Hvis hun havde vidst, hvordan Sagerne stode, — hvis Alle havde vidst det, — saa vilde hun ikke søgt Selskab med Fattigfolk, og de vilde ikke have kjælet for hende som for et fattigt og forældreløst Barn. Og dine egne Drenge! Der er Hovmodsblod i dem. De vare rige, og hun var fattig, det have de sagt hende tusinde Gange. Barnemindet er langt. Nu vil hun ikke have din Søn for nogen Pris, og jeg tror — vidste han ikke, hvad der staar paa Spil — han vilde ligesaalidt have hende. — Du har gjort flere Dumheder: Da Du dyppede Drengen i Vandtruget, fordi hun havde faaet ham til at skrive Bindebrevet, da var hun færdig at gaa ud af sit lille Skind af Medynk, og fra den Tid hængte hun efter ham. Og da saa hun blev en kjøn og rar Pige, og han blev en skikkelig og dygtig Karl, og de troede sig fattige Begge to, hvem tør saa dadle dem for, hvad der er sket.

„Jeg dadler dem jo ikke; men Du skulde heller ikke dadle mig for mine Smaasynder, naar jeg bliver straffet saa haardt for dem. — Havde jeg bare tænkt det! Jeg kunde stukket Penge

til mig i tusindvis. Jeg kan gjøre det endnu, og jeg kan ødelægge den gode Gaard i Bund og Grund."

„Ja, Du kan gjøre det; men Du vil ikke. Du har dine Feil; men Du har altid været en ærlig Mand, og Du vil ikke blive en Kjæltring paa dine gamle Dage."

„Men Du, da! Er det billigt og kristeligt, hvad Du gjør?"

„Jeg gjør, hvad der er Ret. Lad mig endnu engang fortælle Dig, hvordan det staaer! Jeg fortalte Dig det for atten Aar siden; men det var kanske formeget i Korthed. Vi saa det jo ogsaa dengang fra en anden Side end idag: Da gamle Hans laa paa sit Dødsleie — det staaer saa tydeligt for mig, som det var igaar — da gav han mig Haanden og sagde: Jeg er bange for, jeg ikke har været Dig en god Mand, for jeg er haard og vanskelig at omgaaes. Det er mit Sind og min Sygdom Skyld i. Du har altid været taalmodig og omhyggelig, og jeg stoler trygt paa Dig. Da min Søsterdatter grædende kom og bad om en lille Hjælp i sin Nød, og Du græd og bad med hende, da var jeg haardhjertet og sagde Nei. Da hun saa gik bort og underveis satte Livet til i det haarde Veir, sagde Du: Vi kunne ikke gjøre hende levende igjen; men lad os tage hendes Barn; jeg vil være en Moder for det, saa godt jeg kan. Det sagde jeg Ja til, for min Haardhed imod min Søsterdatter pinte mig, og den piner mig endnu. Nu beder jeg Dig om at være en Moder for den lille Pige fremdeles! Saa og saa mange Penge har jeg. De ere til Dig og hende; men jeg vil ikke skille dem ad, naar Du vil love mig at forvalte dem saa godt, Du formaaer, bruge, hvad Du behøver, og gjøre dem frugtbringende efter Evne. — Det lovede jeg da med Haand og Mund, at jeg ikke vilde klatte Pengene bort til Unytte eller give dem bort til Andre, men at hun skulde have Alt, hvad jeg efterlader mig, naar jeg dør.

Det var nu det. Dagen efter at Hans var begraven, fik jeg Brev, at Du var i Nød og bad mig om Hjælp. Jeg reiste strax, og vi traf til at mødes i Tusholt Skov. Jeg sagde Dig, hvordan Sagerne stode; men jeg vidste, at Du var en dygtig Mend, naar Du havde Noget at virke med. Derfor foreslog jeg, at der skulde kjøbes en Gaard for mine Penge, og Du skulde styre den for mig og have fri Hænder, medens jeg bare boede hos Dig og saa, hvordan Tingene gik. Dengang var Du saa meget glad ved den Næringsvei, jeg bød Dig. Det Andet med den lille Piges Giftermaal omtalte vi ogsaa; men det satte vi i Guds og Fremtidens Haand. Jeg ønskede og har hele Tiden ønsket det, for jeg vilde gjerne

unde min egen Slægt Gavn af Pengene, naar det kunde ske paa en ærlig og skikkelig Maade. Det kan det ikke. Jeg har givet Pigen baade onde og gode Ord; hun har ligget paa Knæ ved min Seng og grædt i hele Timer; men hendes første og sidste Ord har været, at hun ikke for al Verdens Rigdom kunde forlade Karl. — Jeg kan ikke gjøre ved det. Mit Løfte maa jeg holde, og naar jeg nu snart mødes med Hans paa hin Side af Graven, saa kan jeg sige til ham: Jeg var tro over den Umyndiges Gods, og jeg var hende en Moder, saa godt jeg formaaede."

„Ja, og han vil glæde sig over, at Du gjorde din Broder og hans Børn til Tiggere! Det kunde ligne den haardhjertede Knark, der jog sin fattige Søsterdatter ud at dø i Nat og Snefog.

„Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes!" sagde hun og hævede Kjæppen truende. „Han jog hende ikke ud; hun havde selv Hastværk for at komme hjem til sit lille Barn. — Men sig mig, hvad Du vil, at jeg skal gjøre! Skal jeg tage en Broderlod af det Gods, der er eller snart bliver Pigens, og give Dig til Foræring, skjønt det er forbudt mig i det Testamente, jeg selv har været med at underskrive?"

Poul taug, og hun vedblev: „Forresten gjør jeg Ingen til Tigger. Dine Børn kunne arbeide, og de have Verden for sig, som Du og jeg have havt. For Dig og din Kone veed jeg en Udvei, om Du tykkes om den."

„Hvad er det for en Udvei?"

„Nu gaaer jeg hjem og fortæller Dortheline Alt, og saa siger jeg: Nu maa Du gifte Dig med Karl, og I maa tiltræde Gaarden strax, imod at I tilsikre os tre Gamle en livsvarig Aftægt. Ville I ikke gjøre det, saa faa I Intet, mens jeg lever, og rigtignok er jeg syg; men jeg kan maaske dog leve længe."

Poul reiste sig stiltiende og gav sig til at spænde Hestene fra Ploven.

„Hvad siger Du saa til det?" spurgte hun.

„Jeg siger, at det sikkert er det bedste Raad, der kan paafindes; men nu vil jeg gaa hjem og lægge mig, for nu har jeg vist ploiet min sidste Fure paa denne Gaards Mark."

En Fjerdingvei Østen for Baunsbjerg ligger en af Tostrupgaardene paa Skrænten af en dyb og snæver Dal, hvor et lille Vandløb snoer sig hen mellem tvende Rækker Elletræer. I denne Gaard tjente Karl Hesselhus, og den omskrevne Dag træffe vi ham og Dortheline i Samtale nede ved Bækken.

Hun havde opsøgt ham og kaldt ham med sig i Enrum, og han havde fulgt hende angstfuld; thi hun var saa forunderlig bleg og bevæget. Ja, da de stode ved Bækken, var det, som hun havde Møie med at holde sig opreist; thi hun havde slynget Armen om et Træ og lænede sig til det. Barmens stærke Bølgegang vidnede om, at det var uroligt derinde, medens hun, nøie iagttagende hans Øines Blik og hans Ansigts Minespil, fortalte ham, hvilken Forandring, der var foregaaet i hendes Forhold. Birthe havde Intet fordulgt hende, og nu sagde hun sin Ven Alt. Ogsaa han var betagen af Forundring, og man kan vel sige af Glæde; thi han maatte jo agte det for en Lykke, at hans Veninde, som han troede fattig, havde opdaget, at hun var rig, og dog var hun nu som før hans kjærlige, trofaste Pige. Imidlertid udspurgte han hende efterhaanden om de nærmere Omstændigheder, som hun i sit Hastværk ikke fik omtalt. „Hvormange Penge var det fra Først af?“ spurgte han.

„Henved fire Tusinde Rigsdaler."

„Og nu er Gaarden tre eller fire Gange saameget værd."

„Ja. Det veed jo ogsaa Alle, at Poul har dyrket den udmærket godt."

„Jeg synes næsten, det er Synd nu at jage ham bort og tage Frugten af hans Arbeide fra ham."

„Det synes jeg med," svarede Pigen, og hendes Øine lyste stærkere derved.

„Veed Du hvad!" udbrød han. „Jeg har nu aldrig troet, at Rigdom var den største Lykke i Verden, skjønt jeg nok syntes, den var værd at have. Jeg er saa glad, og jeg vil takke Gud mindelig, at vi kunne bosætte os uden at være bundfattige. Men synbigt Gods er der ingen Lykke ved. Hvad om vi nøiedes med, at Poul betalte os de Penge, han har modtaget, og vi saa i Guds Navn lod ham beholde det, han har slidt og slæbt for?"

„Hvad jeg synes derom, Hjertensven! Jeg synes, at saadan skal det være, og Gud ske Lov og Tak for, at Du tænker saa billigt. — For det var da vel din Mening, og Du vil ikke fortryde det? — Godt! — Men Du kan tro, de sørge der hjemme i Baunsbjerg. Lad os gaa Begge og sige dem strax, hvordan vi ville handle!"

„Det ville vi; men gaa Du sagtelig i Forveien! Jeg skal nok indhente Dig, naar jeg har faaet opsøgt min Husbond og faaet Lov til at gaa hjemmefra!"

Snart fulgtes de ad paa Veien til Baunsbjerg, og mens de gik og samtalede, kom han til at berøre den synlige Angst, der havde været over hende, mens hun fortalte ham sin Lykke, hvilken Angst nu syntes at være forsvunden og at have givet Plads for rolig Glæde.

„Jeg var ogsaa bange," sagde hun, „for der stod Meget paa Spil. Nu kan jeg sige Dig det: Havde Du ikke tænkt saa billigt og foreslaaet det, Du gjorde, eller paa anden Maade ytret den Mening, at vi skulde give Afkald paa Noget — Meget —, saa var jeg aldrig bleven din Kone, om jeg ogsaa skulde taget min Død af Sorg derover."

Han skottede lidt sky til hende, og hun gav ham et Kys for at trøste ham og sig selv over de Tanker, hun havde omgaaedes med. — Lige da Aftenen faldt paa, naaede de Baunsbjerg, og Pigen gik ind til Pouls og fik ham og Trine til at følge med ind i gamle Birthes Stue. Ved Døren ventede Karl og smuttede med dem ind. Det unge Par meddelte nu, hvad det var kommet overens om. Uden at mæle et Ord sank

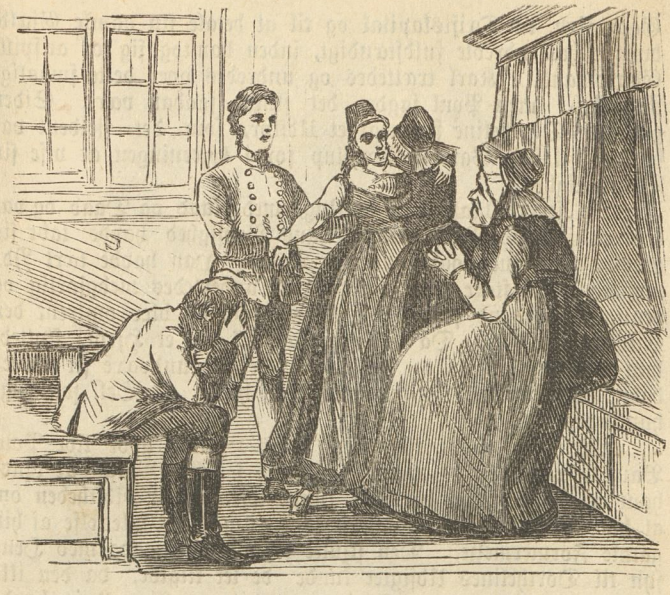

Poul ned paa Bænken; Trine trykkede med Glædestaarer Pigen til sit Hjerte; men Birthe satte sig op i Sengen og sagde: „Børn! Min Velsignelse formaaer kun Lidt; men det vil jeg bede Gud om alle mine Levedage, at han vil lægge sin Velsignelse til den Del af Godset, som I beholde. Det troer jeg, han vil; thi det I nøies med, kunne I tage og bruge med en god Samvittighed."

Lidt efter lidt kom en roligere Stemning tilstede, og der blev talt om det unge Pars Fremtid og saadant Mere, indtil gamle Birthe sagde: „Nu vil jeg helst være ene, for i Nat kan jeg sove roligt." Poul og Trine beredte sig da til ogsaa at søge Hvile; men de Unge, der neppe følte Drift til at sove for det Første, trak sig tilbage til et andet Værelse. Da Poul sagde Farvel til Karl, maatte denne dog tillade sig den lille Hævn at spørge med et Smil: „Nu smider I mig vel ikke i Vandtruget en anden Gang?" — „Nei," svarede Manden; „men den Historie vil jeg bede Dig om at glemme!"

Poul og Birthe vare ikke rolige, før Sagen blev ordnet. Han udregnede nøie, hvad han havde faaet af Søsteren til

Gaardkjøb, til Driftskapital og til at betale sin gamle Gjæld, hvilken han udredte fuldstændigt, inden han tog sig for at spille Gaardmand. Karl trættedes og undredes over dette smaalige Regnskab; men Poul sagde, det skulde saadan være. Siden gav han Dortheline saa rigt et Udstyr, som det sjeldent var set, og bekostede Parrets Bryllup for i Gjerningen at vise sin Taknemlighed.

Og senere hjalp han de Unge med Raad og Daad og var dem en faderlig Ven, medens hans Brøstighed havde tabt sig overfor dem, men ogsaa overfor Andre. Han havde lært Ydmyghed i den store Fare og var en anderledes medgjørlig og venlig Mand end forhen. — Gamle Birthe blev omtrent den Samme som før. Da de unge Folk fik sig et Hjem, flyttede hun med dem til dette; thi hun kunde ikke undvære sit Pleiebarn, hvis kjærlige Omhu ogsaa blev hende til Del, saalænge hun levede.

Men nu kunde Karl og hans Hustru godt lide Poul Baunsbjerg; thi de havde havt det i deres Magt at binde ham en Knude, som han ikke kunde løse. I Bevidstheden om at have handlet godt og billigt mod ham laa Udslettelse af hin gamle Fornærmelse. Den skjulte Fremgangsmaade med Hensyn til Dortheline Udsigter kunde de let tilgive, da den ikke havde gjort dem nogen Skade, og det egentlig aldrig havde været hans Hensigt at bedrage hende.

— „Hent mig et Pund Tobak," sagde Lieutenant H. til en Gefreider ved Vagten." — „Umuligt, Hr. Lieutenant, om to Minuter slaar Klokken, og saa maa jeg afløse Vagten. — „Nu, saa hent mig da et Fjerdingspund; det er der da vel Tid til!"

— Da Kosakkerne under Krigen mod Napoleon I. kom til Byen D. i Tyskland, meldte Stedets Avis pligtskyldigst: „Kosakkerne ere ankomne hertil Byen; de ride paa smaa og uanseelige Heste"; men Censuren strøg de Ord: „smaa og uanseelige", saa der kom til at staa: „de ride paa Heste".

Glemte Grave.

landt sunkne Kors
og Stene sig dølger
her en Grav —
Var det i den, de
sænked Invaliden?
Da sagde Præsten:
„Lemmer og Liv
for os han gav,
Derfor skal Mindet
overleve Striden!"

Og En og Anden
græd vel i Følgets
Sørgerad,
Som tænkte paa hvad
Mod her nylig
svulmed;
Men knapt dog næste
Høstvind fløi bort
med Træets Blad,
Før han var glemt
— som Lyset slukt
i Mulmet! —

Nu smykkes dog hans Gravhøi: en Rosenbusk sin Knop
Blidt aabner, som et kærligt Barneøie,
Mens Vaarens Sanger langsomt neddaler paa dens Top
Og sender derfra Tonen mod det Høie.

Som mente Knoppen dette: Jeg ser ham over Sky,
Hvor Livets Rose gror i Morgenrøden!
Som vilde Droslen sige: Jeg bærer did hans Ry,
Hvor Heltens Navn først hilses efter Døden!

Carl Andersen.

Fremtidens Militærkultur.

Fremstillet af en Socialist.

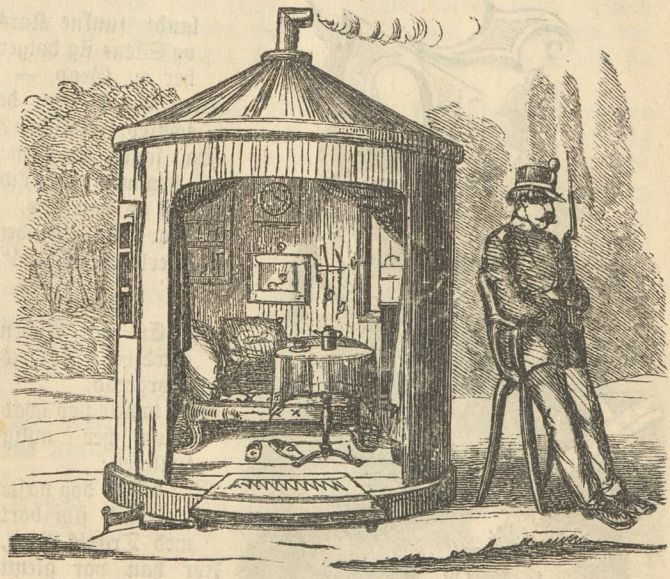

Forsaavidt Militairvæsenet skal bibeholdes i en ringe Udstrækning, vil Fremtidens sociale Regering sørge for, at de lydende Individer nyde de samme Bekvemmeligheder og den samme Luxus, som de Bydende.

— „Hvem Gud giver et Embede, den giver han ogsaa Forstand", siger Ordsproget; derfor blive af Menneskekjærlighed saa mange Tosseshoveder ansatte, for at de skulle blive forstandige.

— Den lærde Doktor B. blev engang kaldt til Kabinetsministeren. „Kjære Doktor," sagde denne, „De maa dog ikke behandle mig som Deres stakkels Djævle i Lazarethet." — „Deres Excellence," svarede Lægen: enhver af disse stakkels Djævle er i mine Øine en Premierminister."

Et Lystspil.

Fortælling fra Frederik den Femtes Tid af Beatus Dodt.

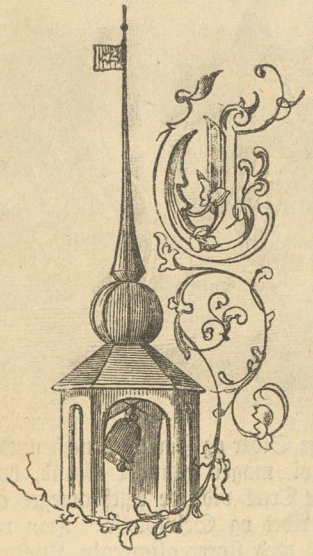

Christian den Sjette var død. Men medens alle Landets Kirkeklokker forkyndte, at en af Jordens Mægtige var gaaet ind for den Herres Domstol for hvilken vi Alle ere lige, ringedes tillige en lykkeligere, friere og gladere Tid ind. Det aandsfortærende, trykkende Præstevælde, hvorunder Folket i saa mange Aar havde sukket, var nu forbi, og med dette ogsaa Hykleriets og Skinhelligheden's. Folket kunde ikke mere, som hidtil, under Straf af Mulkt eller Gabestokken tvinges til at gaa i Kirke, og en andægtig Mine, foldede Hænder og himmelvendte Øine var ikke mere absolut nødvendig, naar man ikke vilde udsætte sig for Forfølgelse og Overlast. Dans, Komedie og anden Lystighed blev atter tilladt, og de fast uoverstigelige Skranker, der hidtil havde skilt Kongen fra Folket, faldt som ved et Slag, da den unge, livsglade Kronprins nu, som Frederik den Femte havde besteget Tronen.

Paa en solvarm, klar Dag i Begyndelsen af Sommeren kom en, som vi nu ville kalde det, gammeldags Ekvipage, forspændt med fire Heste, kjørende hen ad Landeveien, der fra det nordlige Sjælland fører til Kjøbenhavn. Den brede, høie og rummelige Vogn, Hestenes Seletøi og Topperne paa samme, som tilkjendegav Herskabets høie Rang, Alt skinnede saa blank og nyt, som var det lige kommen fra Haandværkernes Haand. Kudsken, som fra den høie, aabne Buk, der var beklædt med drapiarvet Klæde og smykket med lange, tykke Silkefrynser, styrede de fire prægtige Heste, saavelsom begge Tjenerne, der stode bagpaa, holdende sig i de brede, massive Remme af Silke, vare Alle iførte brogede Livreer, hvis rige Sølvbesætning skinnede og flimrede i Solen.

Inde i Vognen, hvis begge Sider og Forstykke næsten udelukkende var af Glas, sad en høi, mager gammel Mand, hvis smukke, velformede Ansigt og fine Træk vidnede ligesaameget om Godmodighed og Lune, som om Adel og Selvfølelse. Han var iført en blaa Fløils Kjole besat med store, glimrende Knapper og rigt Guldbroderi, en langskjødet, hvid Silkevest, halvskjult af det brede Kalvekryds, sorte Pantalons, hvide Silkestrømper og Sko med store Guldspænder. Paa Brystet skinnede den store Ordensstjerne, og over den hvide Vest laa det brede blaa Baand, der, selv om det ikke havde været at erkjende af Andet, dog tilstrækkeligt vidnede om den Reisendes høie Rang.

Selv sad han rank og stiv paa det brede Bagsæde, og idet han støttede sin ene Haand paa en høi, guldknappet Stok, gjengjældte han med den anden de ærbødige Hilsener, som han modtog fra enhver Forbigaaende.

I jævnt, langsomt Trav kjørte Ekvipagen op gjennem Lyngby Gade; thi som paa hin Tid et sat og adstadigt Væsen hørte med til den gode Tone, saaledes vilde det ogsaa kun daarlig passe til en fornem Mands Værdighed, i stundesløs Hast at fare henad Landeveien.

Da den var kommen igjennem Lyngby, bøiede den ind ad Veien til Jægersborg, og snart efter holdt den i den store Gaard

foran Slottet, i hvilket den unge Kong Frederik den Femte for Øieblikket residerede.

Idet Vognen holdt foran Slotstrapperne, steg begge Tjenerne ned, og medens den ene blev staaende ved Vogndøren, gik den anden opad Trappen og ind i Vestibulen.

Et Øieblik efter kom han tilbage, ledsaget af en Lakai, der ærbødigt bukkende meldte, at Hans Majestæt ønskede at modtage Hans Excellence i Havesalen. Synlig smigret over denne Indbydelse til Kongens Kreds, idet han kun havde gjort Regning paa at erholde sædvanlig Audients, steg denne nu ud af Vognen, hvorpaa han, idet han støttede sig til Lakaiens Skulder, lod en Dukat glide ned i dennes Haand.

Et Øieblik efter blev Dørene til Havesalen aabnede af Kammerlakaien, som derpaa med høi Røst meldte: Hans Excellence Hr. Overjægermester Greve af Mørner.

Foran de store dobbelte Havedøre, der kun vare adskilte ved en Pille, og hvis Fløie vare aabnede ud imod Haven, havde Kongen tilligemed et lille Selskab af Herrer taget Plads, hvorfra en munter Samtale lød Greven imøde, idet han traadte ind.

„Velkommen min kjære Hr. Greve," udbrød Kongen, idet han reiste sig og gik den Ankommende et Par Skridt imøde. „Det glæder mig hjerteligt, at De dog engang har tænkt paa os. Sandelig," vedblev han med et muntert Smil, „jeg troede, at De saa aldeles var gaaet op i deres Landvæsen derude, paa Deres store Godser, og saa fuldstændig hensunken i Beskuelsen af Hefte og Køer, at De rent havde glemt den øvrige Verden."

„Jeg havde ikke glemt den, Deres Majestæt, tvertimod jeg længtes inderlig derefter. Som en Parias og falden Engel blev jeg nødsaget til at trække mig tilbage til Mørket og har først nu, ligesom Myggen, lokket af Lyset og Varmen, forladt det."

„Men tag Dem saa iagt, Deres Excellence, at De ikke svider Deres Vinger paa den første Udflugt, der sidder en Mand, hvis Nærhed i saa Henseende kunde blive farlig nok." Ved disse Ord tydede Kongen paa en høi, gammel Mand, som, iført en mørk Dragt uden nogensomhelst Prydelse, sad i en Lænestol.

„Ah, Hr. Baron Holberg," udbrød Greven, idet han med et glad Smil rakte denne Haanden. „Jeg maa dog tillade mig, allerunderdanigst at gjøre Deres Majestæt opmærksom paa," vedblev han derpaa, „at han allerede saa tilbørligt har stækket vore Vinger, at vi vel egentlig ikke have mere at befrygte."

„Siig ikke det, Hr. Greve, og føl Dem ikke altfor tryg. Netop de Feil, vi ikke selv se eller vedkjende os, er dem, han er værst efter," svarede Kongen munter.

„Med Deres Majestæts Tilladelse," indvendte Holberg,

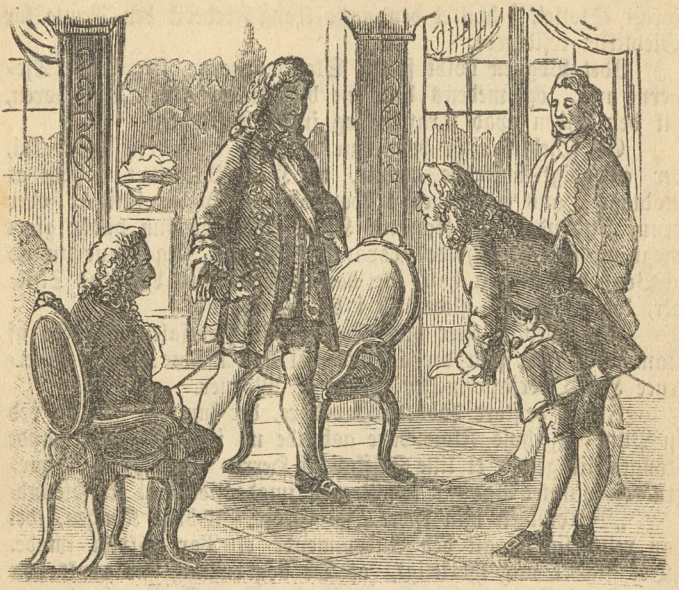

„saa er Grev Mørner i Besiddelse af et godt Værn mod den Slags Angreb og saarende Pile."

„Og det er?" spurgte Kongen.

„Han morer sig derover og leer deraf."

„Hvilket er et ufeilbarligt Bevis for, at jeg ikke er i Besiddelse af de Skrøbeligheder og Udyder, som min Ven har paataget sig at revse; thi traf hans Snert det mindste aabne Saar, da skulde jeg sikkert jamre mig," udbrød Greven.

„Jeg tvivler ikke om, at det er Sandhed, Hr. Greve," svarede Kongen med et Sideblik til Holberg, „men jeg troer ogsaa paa den anden Side, at De er en saa kraftig og nervestærk Mand, at De formaaede at fluge den bittre Pille uden at fortrække en Mine."

„Ja, Deres Majestæt," tilfoiede Holberg, „og det endda med den freidige Forsikkring, at den var i hoieste Grad delikat og behagelig."

„Ja, ja," udbrød Kongen, „og saaledes bør det vel ogsaa være, om man saa ogsaa i sit stille Sind tager sig det lidt ad notam. Det vilde jo vel ogsaa være for meget forlangt, om man ovenikjøbet ved Jammer og Skrig skulde bidrage til at forhøie sin Tugtemesters Triumf. Men sig mig nu, Grev

Mørner," vedblev han. „Vi diskuterede netop, da De kom, Spørgsmaalet om, hvilke Midler der mest egne sig til at gjøre et Folk lykkeligt. Baron Holberg mente, da Touren kom til ham at afgive sin Stemme, at det mest egnede vilde være Børnepulver eller Rhabarber. Hvad siger De derom."

„Jeg kan ikke andet end give det mit Bifald, Deres Majestæt," svarede hin „Man kan ikke engang mistænke Baronen for, at han tilligemed har havt sin egen Nærings Interesse for Øie, da han jo ikke er Apotheker."

„I Sandhed," raabte Kongen leende, „jeg har vel hørt Exempler paa de mærkværdigste Anskuelser, som kan fremkomme i et Statsraad! men aldrig har jeg hørt noget Lignende, og jeg længes nu efter at høre Motiverne."

„Jeg tør vel haabe," svarede Holberg, „at Deres Majestæt vil indrømme mig, at de af mig angivne Midler speciel ere gode for Maven."

„Ganske vist," udbrød hin, saavel for barnlige som for voxne Maver."

„Nu vel, Deres Majestæt, og da det nu er anerkjendt, at Intet bidrager mere til at gjøre Menneskene misfornøiede, ufordragelige og rebelske end en fordærvet Mave, saa tør jeg vel underdanigst formene, at mit Raad kan være ligesaa godt, som mangt andet."

„Ihvorvel det vel ikke staaer angivet i den saa meget omtalte „politiske Stokfisk", udbrød Kongen leende; „der er kun det derimod at indvende, at det er temmelig ensidig, da det dog umulig kan være alle Folkeslag, der lide af hint Onde."

„Jeg gav Baron Holberg Ret," sagde Greven, „fordi jeg virkelig formener, at en god Appetit, hvortil jo hin Medicin skal kunne forhjælpe, i Forbindelse med et godt materielt Velvære, idetmindste vil gjøre den store Mængde lykkelig."

„Nu ja," svarede Kongen, „men ihvorvel det materielle Velvære sikkerlig er af stor Betydning, saa kan De dog være forsikkret om, at naar man først har opnaaet dette i fuldt Maal, saa vil man snart finde paa noget Andet, for hvilket hverken Børnepulver eller Rhabarber hjælper."

„I Sandhed, Baron Holberg," sagde Greven til denne, da de senere spadserede sammen i Haven, der omgav Slottet, „jeg er aldeles konsterneret og ude af mig selv af Forbauselse over den Forandring, der er foregaaet ved Hoffet, over den frie, lette Tone, som hersker her og mest af Alt over at træffe Dem."

„Jeg kan tænke mig det," svarede hin smilende, „Deres Forundring kunde vel neppe blive større, naar De engang skulde møde Mefistofeles i Himmerige."

„Saamænd, jeg indrømmer det," svarede hin. „Som De veed, forlod jeg Hoffet for en Del Aar siden, fordreven af Pietismen og alt det skinhellige Hykleri, og trak mig tilbage fra Verden. Ved den indtraadte Forandring lystede det mig imidlertid med egne Øine at se, hvor stor den var."

„Og som jeg mærker, overtraf den Deres Forventning," faldt Baronen ind.

„Ja saa overordentlig, at jeg endnu gaaer omkring som en Drømmende. Jeg føler mig imidlertid overordentlig lykkelig derved, saa meget mere som min Reise har en dobbelt Hensigt, idet jeg vilde se, forsaavidt det er muligt, at faa min Søn anbragt her ved Hoffet."

„Deres Søn," udbrød hin med et forundret Blik; „jeg troede, at det var et dygtigt og kundskabsrigt ungt Menneske, som nok kunde gjøre Fordring paa noget Bedre."

„Min Gud," udbrød Greven, idet han blev staaende og som i Extase stødte sin Stok haardt i Jorden, „og det siger De her i disse Omgivelser. Siig mig, hvorlænge troer De, at deres Adam vil forblive i Paradis? Det være sig nu imidlertid som det vil, de gamle medfødte Anskuelser er det ikke let at frigjøre sig for, og man antager dog almindeligt, at for en ung Adelig gives der intet mere passende Sted end Hoffet til at begynde sin Karriere."

„Ja, „man" antager det," svarede hin, „men jeg troede ikke, at De, Hr. Greve, kunde henregnes til denne Kategori."

„Af „Almindeligheder," mener De," afbrød Greven ham. „Men seer De, min Herre, man børster sig aldrig saa godt, at der jo dog hænger lidt ved. Ja, nu seer De, at De har dog ikke formaaet at pille Alt ud af os. Iøvrigt har jeg ogsaa endnu en dobbelt Grund til at faa min Søn fjernet fra sine Omgivelser. Han har nemlig forelsket sig i en ung Pige derude, der, som jeg maa tilstaa, gjør hans Smag Ære, hvilket derimod ikke kan siges, hvad hans Stand og Rang angaaer. For nu at bringe ham paa andre Tanker er det isærdeleshed, at jeg vil se at faa ham anbragt her."

„Denne ene Grund synes just ikke at være aldeles unangribelig, og mindst vil vel Deres Søn billige den," svarede hin, „men De havde jo endnu een; maaskee er den bedre."

„Jeg vil af ganske Hjerte haabe, at idetmindste min Søn vil indrømme det. Som De imidlertid veed," vedblev Greven, „bedre end alle Andre, er i Komedierne Knudens Løsning Forfatterens Hemmelighed, indtil sidste Akt bringer den til Tilskuernes Glæde og Forbauselse."

„Ganske rigtig, min kjære Hr. Greve, ganske rigtig; men

det bør sig da ogsaa, at Elskeren eller Elskerinden har taget deres Tilflugt til en List, hvorved den strenge Fader eller Onkel dog tilsidst kommer til at indvillige i det, han netop stred haardest imod. Da det nu, som jeg kan forsikkre Dem, vilde glæde mig ganske særdeles, naar Deres Stykke maatte komme til at gjøre Lykke, og dette dernæst tildels er afhængigt af, hvor eftertrykkeligt de Elskende forstaa at narre deres Modstander, saa kan jeg jo ikke ønske andet, end at dette maa blive Tilfældet."

Samtalen blev her afbrudt ved, at Kongen kom dem imøde, og da Greven vilde benytte denne Leilighed til at faa sit Andragende anbragt, forlod han Baronen og nærmede sig denne.

„Foruden at ville gjøre Deres Majestæt min allerunderdanigste Opvartning," begyndte han, har jeg tillige et længe næret Ønske at forebringe, ved hvis Opfyldelse Deres Majestæt vilde gjøre mig overordentlig lykkelig."

„Da er Deres Ønske saa godt som opfyldt, Hr. Greve," svarede denne, „thi jeg kan forsikkre Dem, at jeg vil gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt for at være Dem til Tjeneste."

„Jeg beder Deres Majestæt modtage min dybtfølte Tak

for den Naade, De beviser mig," udbrød Greven synlig glad. „Hvad der først og fremmest ligger mig paa Hjerte er at faa min Søn anbragt i Deres Majestæts Hofetat, for at han der ved det lysende og smukke Exempel, som han daglig har for Øie, kan faa Leilighed til at uddanne sig til det, enhver Adelsmand bør være, nemlig en sand Kavaleer.

„Det Ønske er saa billigt og stemmer saa fuldkomment overens med mit eget, at jeg endnu idag skal lade hans Bestalling som Kammerjunker udfærdige."

„Deres Majestæt gjør mig usigelig lykkelig, saa meget mere, som jeg derved tør haabe at se et andet Ønske, som jeg nærer, opfyldt."

„Nu," udbrød Kongen, „og hvorhen sigter det?"

„Til Komtesse Bærenfeldt, der er ansat som Kammerfrøken hos Hendes Majestæt Dronningen. Komtesens Fader og jeg ere enige om, ved vore Børns Forening at besegle vort gamle Venskab; men da vi i ingen Henseende ville anvende nogensomhelst Tvang eller Overtalelse, saa ville vi overlade det til Lykken og deres Samliv her ved Hoffet, at deres Hjerter finde hinanden."

„Ah!" udbrød Kongen munter, „det er jo interessant. Som jeg haaber, min kjære Greve, har De nok Intet imod, at jeg og min Gemalinde ved given Leilighed bidrage vort til at lede de unge Menneskers Tanker og Sind i det forønskede Spor."

„Jeg beder Deres Majestæt at være forsikret om, at saavel Grev Bærenfeldt som jeg med sand Fortrøstning og dyb Erkjendtlighed lægge vore Børns Lykke i Deres Hænder."

„Nu vel, Hr. Greve, saa er Sagen afgjort. Vor Hemmelighed skal jeg bevare, og jeg kan forsikre Dem, at jeg baade er stolt og glad ved det Hverv, De har lagt i mine og min Gemalindes Hænder."

Noget efter at Greven havde modtaget dette Løfte af Kongen, sad han atter i sin stadselige Ekvipage, der nu langsomt rullede tilbage ad Veien til hans Herresæde, som laa i det nordlige Sjælland.

Hensigten med sin Reise havde han opnaaet, og han glædede sig nu ved Tanken om, at den forønskede Virkning ikke skulde udeblive.

Med Hensyn til den Kjærlighed, hans Søn havde fattet til en ung Pige i Nærheden af deres Hjem, og hvorom han havde talt til Baron Holberg, da var han derved just ikke kommen i nogen ganske ringe Kollision med sine egne Følelser. Den unge Pige var nemlig saa smuk, saa god og saa from, at ingen Fader kunde ønske sig en bedre Svigerdatter. Han

havde kjendt hende fra lille af, og den Kjærlighed, han havde fattet til hende, medens hun var et Barn, var ikke aftaget, men voxet og tiltaget, Alt efterſom Aarene ſkred frem og Barnet var bleven til en ung Pige ikke mindre ſkjøn og livſalig end hint havde været det.

Hun havde været en daglig Gjæſt paa Herregaarden, og hin og den lille Greve vare ſaa trofaſte og enige Legekammerater, at de næſten vare uadſkillelige. Som det imidlertid ſaa ofte gaaer, ſaaledes gik det ogſaa her. Hvad der før havde været Leg og Spøg blev lidt efter lidt, og næſten umærkelig for de Unge ſelv til Alvor. Deres Hjerter havde fundet hinanden, og ſom de hidtil aldrig havde havt nogen Hemmelighed for hinanden, ſaaledes udvexlede de ogſaa nu deres gjenſidige Følelſer, og idet de havde tilſvoret hinanden Kjærlighed og Troſkab, levede de nu i den ſtraalende Himmel, hvormed Kjærligheden omgiver de Unge, uden at tænke paa, at den kunde formørkes og den klare Dag forvandles til Dæmring og Nat.

Til den gamle Greve havde Sønnen Intet talt om det, hvoraf hans Hjerte var ſaa fuldt. Ikke juſt fordi han der frygtede nogen Modſtand, men mere maaſke af ungdommelig Undſeelſe, eller fordi han var ſaa fuldſtændig optaget af ſin unge Kjærlighed, at han ikke tænkte paa Andet.

Hvad den Unge nu ſaaledes ikke havde tilſtaaet, det havde den Gamles Øine ikke havt Vanſkelighed ved at opdage, og her var det, ſom fortalt, at hans Følelſer vare komne i en ſaadan Kolliſion med hinanden, at det forſkaffede ham mange Timers Uro og Sorg ſamt afpreſſede ham mangt et Suk.

Den unge Piges Fader, Skovrider Steen i Gurre, var en ſaa hæderlig og agtet Mand ſom Nogen, og paa hans Navn eller Familie hvilede ikke den mindſte Plet. Dernæſt var den unge Pige ſaa velopdragen og ſaa kundſkabsrig, at hun i ſaa Henſeende ikke ſtod tilbage for hans Søn. Alt dette maatte han tilſtaa ſig ſelv, og kom nu dertil den Kjærlighed, han nærede for hende, ſamt Overbevisningen om, at de i Et og Alt paſſede for hinanden, ſaa var det intet Under, at han maatte udſtaa en alvorlig Kamp i ſit Indre, da Tanken om hendes borgerlige Herkomſt med Magt paatrængte ſig ham, da de gamle, medfødte Anſkuelſer og Fordomme begyndte at røre ſig i hans Bryſt, der da tilhviſkede ham, at der ved denne Forbindelſe vilde blive ſat en Plet paa hans blanke og ſtolte Vaabenſkjold, ſom ingen Tid vilde kunne afviſke, og at hans Søn vilde komme til, ligeſom at træde et Skridt tilbage fra den Kreds, hvortil han hørte. Længe kæmpede han med ſig ſelv; men endelig blev Følelſen af hans Stands berettigede og

uantaftelige Fortrin den herskende hos ham, og efterat han derfor først havde indledet en Underhandling med sin Ungdomsven, Grev Bærenfeldt, hvis Datter han havde seet og fattet Godhed for, saa var det, at han henvendte sig til Kongen. Det var nu hans Haab, at Sønnen i de ny, glimrende Forhold og i Hoflivets Adspredelser skulde glemme, hvad han havde efterladt herhjemme og fæste sit Blik paa den, han havde udvalgt ham. Sagen var nu i den bedste Gang, og det kom kun an paa at forebygge, at Sønnen ikke endnu forinden sin Afreise aabenbarede ham sin Kjærlighed, hvilket, som han følte, vilde berede ham store Vanskeligheder og sætte hans Hjerte paa en Prøve, det maaske ikke kunde bestaa.

Den samme Dag, den gamle Greve saaledes havde gjort det første Skridt til sin Plans Udførelse, havde Sønnen tilbragt i Skovrider-Boligen. I Skov og Mark og ude paa den stille Sø havde de Elskende færdedes med hinanden, og de sade nu tilligemed den gamle Skovrider, da Aftenen var kommen, ved Thebordet, der var dækket under en stor Bøg i Udkanten af Haven, tæt ved Landeveien.

Foran dem laa en frodig, grøn Eng, paa hvilken Gaardens Kreaturer græssede, og paa den anden Side af denne

bredte sig Søen, der omgiven af den tætte Skov, blandt hvis Træer enkelte hvide Bønderhuse tittede frem, nu blinkede og flimrede i den nedgaaende Sols Straaler. Aftenen var lun og stille, og kun af og til susede en mild, forfriskende Vind gjennem Træernes Løv, og idet den derefter foer hen over Søen, frembragte den hist og her en mørkere Schattering paa samme.

„Jeg har ofte tænkt paa, Otto," sagde den unge Pige, idet hun vendte sig mod Greven, efterat alle Tre i nogen Tid havde siddet tause og hensunkne i Beskuelsen af det smukke Landskab, „jeg har ofte tænkt paa, hvem der kunde have siddet her og seet den unge kjække Kong Valdemar med sit Følge af Riddere og Damer drage forbi, naar de vendte hjem fra Jagten, medens Skoven gjenlød af Hornenes Klang og Jægernes Hallo."

„Det var en frist og daadkraftig Tid," svarede hin, idet en let Rødme farvede hans Kinder, og jeg kunde som Du, Inger, ønske at have levet i den eller at vi havde den nu."

„Uden at tænke paa," faldt Skovrideren ind, „at netop det høieste Gode, nemlig Freden, manglede. Sværdenes Raslen, de vaiende Fjerbuske, de flyvende Faner og Paukernes Lyd: Alt det lyder helt lifligt og kan vel bringe den Unges Bryst til at hæve sig og hans Hjerte til at slaa raskere; men hvor fandtes der i al den Tummel Plads til en saadan Aftens Fred og Velsignelse, som denne?"

„I de korte Mellemakter," udbrød Greven, „naar Ridderen med sine Svende vendte tilbage fra Leding efter under den seierrige Konge at have tugtet Landets Fjender og udvidet dets Grændser."

„Men i den lange Ventetid sad Ridderens Hustru alene paa Borgen i Sorg og Angst," sagde Inger.

„Ja," afbrød Skovrideren hende, „og naar han saa endelig kom, da var det vel som oftest som lemlæstet Krøbling, eller det var hans Svende, som bragte hans Lig."

„Nei, nei," udbrød Inger, idet hun med sin Haand ligesom bortskjød et smerteligt Syn, der dukkede op for hende, medens hendes Blik med et Udtryk af Sjæleangst og Kjærlighed heftede sig paa den unge Greve, „saa lad os ikke ønske os hin Tid tilbage. Jeg ved det desuden nok, hin saakaldte romantiske Tidsalder var langtfra saa romantisk, som man senere har gjort den."

„Men den var sikkerlig langt rigere paa Begivenheder og Eventyr, og den stillede langt større Fordringer til Mandens Mod, Snildhed og Kraft end den nuværende," indvendte Greven, og idet han lykkelig over den Angst, Inger havde robet, fandt en Tilfredsstillelse i at forhøie den, vedblev han: „Lad

nu end være, at Ridderen ofte ikke kom uskadt derfra, saa havde han dog havt Leilighed til at vise, at han var i Besiddelse af Manddom og Hjerte, hvorimod den største Heltegjerning, vor Tid kan opdrive, er maaske at skyde en frygtsom, værgeløs Hare. Men," vedblev han: „ihvorvel jeg ingen Ynder er af den nuværende Maade at føre Krig paa, hvor Krudt og Kugler er en større og mere virkende Faktor end Mands Mod og Styrke, saa er dens Gjerning dog saa ærefuld og rig paa Leilighed til at vinde Livets høieste Gode, nemlig Agtelse for sig selv, at jeg troer, jeg kunde bortgive mange saadanne Aftener som denne for en eneste Gang at kunne være med."

„Hvis dette virkelig er dit Hjertes Mening, Otto," udbrød den unge Pige rødmende i saaret Følelse, og idet hun kastede et sørgmodigt Blik paa Omgivelserne, „saa veed Du hverken at paaskjønne, ligesaalidt som Du fortjener en saadan Nydelse, som denne Aften skjænker os."

„Saa erklærer jeg det for en vild Opblussen af Ungdoms Modet, for et uvilkaarligt, smerteligt Udbrud af Følelsen af endnu Intet at have udrettet i Livet, og tillige for et Forræderi mod Dig, den stille Skov, den blanke Sø og mod Alt, hvad der er skjønt og ophøiet, hvilket jeg angerfuld fortryder. Tilgiver Du mig saa?"

Den unge Pige svarede ikke, men idet hun rakte ham Haanden med et kjærligt Smil, glindsede en Taare i hendes Øine.

„Der kommer bestemt din Fader," udbrød hin nu, idet hun betvang sig, „saa faa vi at høre Nyt fra Hoffet."

Rumlet af den svære Vogn og Hestetrampen lod sig nu høre, og snart efter bøiede Ekvipagen udfra Skoven og holdt stille udfor det Sted, hvor det lille Selskab sad.

„God Aften, mine Venner," raabte den gamle Greve. „Naa I sidde og nyde den skjønne Aften, medens jeg maa pløie den lange, møisommelige Landevei."

„Men saa har Deres Excellence ogsaa havt det Fortrin fremfor os, at kunne se og tale med Kongen og vor unge, smukke Dronning, svarede Skovrideren.

„Hende saa jeg desværre ikke, da hun var fraværende; men Hans Majestæts Elskværdighed, hans nedladende, milde Væsen og hjertelige Munterhed kan jeg ikke nokſom berømme. Naa og saa saa og talte jeg dernæst med en Mand, som alene for sig var Reisen værd, nemlig Baron Holberg."

„Saa var det godt, at jeg ikke var med; thi ham er jeg bange for," udbrød Inger.

„Men denne Frygt er, som jeg kan forsikre Dig, min

lille Inger, uden Grund; thi det er kun Jeronimusser, Magdeloner og Slige, han er efter."

„Ja, Deres Excellence, men det er ikke godt at vide, hvor meget af en Magdelone man kan have i hans Øine."

„Nei, nei, min Pige," udbrød hin leende, „saa maatte det da hellere være den gode og skjelmske Side af en Pernille. Men nu, min Hr. Søn," vedblev han til denne, „dersom Du Intet har derimod, saa vilde jeg gjerne profitere af dit Selskab hjem."

„Den Lykke undte jeg Dig hjertens gjerne," svarede denne, „men jeg er ridende herned."

„Ogsaa for den Kvide, gives der Raad, min Søn, som for saa mangen anden i denne Verden. Niels kan stige af og ride din Hest hjem. Nu vel, er der saa mere at overvinde?"

„Det er der nok Fader," svarede hin, „men da jeg ved, at selv de Grunde, der af vort eget Hjerte og Følelse ansees for at være de driftigste og uomstødeligste ofte af Verden ansees for at være grumme smaa og ubetydelige, saa vil jeg tie dermed og kjøre hjem med Dig."

„Du veed, Otto," begyndte Greven, efterat de vare komne hjem og nu sade sammen i Dagligstuen paa Herregaarden, „at jeg altid har været Dig i høi Grad taknemlig, fordi Du, ifølge din salig Moders og mit inderlige Ønske, opgav Tanken om at blive Officer, som jo fra Barn af har været din kjæreste. Du er vor eneste Søn og dertil det sidste Skud paa vor gamle Stamme, og det vilde derfor være dobbelt tungt, om vi skulde se Dig blive et Offer for en af Krigens Tilfældigheder. Jeg anerkjender imidlertid, at hvor behageligt, smukt og tillokkende end Livet her paa Godset kan være i mange Henseender for et ungt Menneske, saa er det dog ikke nok, og jeg er overbevist om, at der vil komme en Tid, hvor man vil beklage kun at have faa og smaa Erindringer, idet man aldrig har taget Del i en større Verdens Liv og Færden. Som en Følge af disse Tanker overvandt jeg min Utilbøielighed til at vise mig i Selskabet og drog til Hoffet, og med hjertelig Glæde kan jeg meddele Dig, at jeg ved Hans Majestæts store Bevaagenhed og Naade opnaaede en Plads for Dig som opvartende Kammerjunker."

„For mig, Fader," udbrød det unge Menneske blussende rød, „jeg skal til Hoffet!"

„Din Glæde og Overraskelse er den bedste Belønning for min Smule Umage, min kjære Søn," begyndte Greven atter. „At det i Virkeligheden er en stor Lykke, det maa Enhver indrømme; thi for det Første er det det første Trin paa Stigen

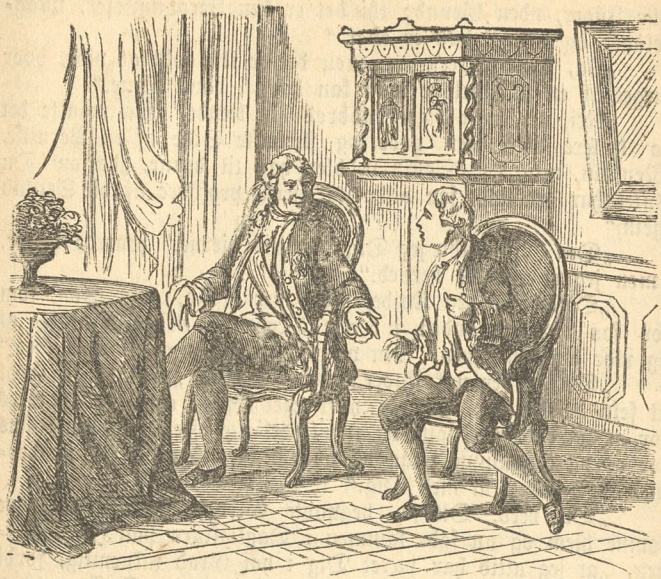

til Ære og Udmærkelse, og dernæst er Livet ved Hoffet, som det nu har udviklet sig, saa muntert, saa tiltrækkende og saa aandsdannende, at det i høi Grad maa tiltale Alle og navnlig unge Mennesker."

„Jeg takker Dig hjerteligt Fader og skal bestræbe mig for at gjøre vort Navn Ære," svarede hin, efterat han først havde bestaaet en Kamp i sit Indre. „Kjøbenhavn og Jægersborg," tilføiede han derpaa, som en Fortsættelse af sine Tanker, „er jo heller ikke altfor langt borte herfra."

„Aa nei, min Søn," svarede hin med et lille Smil, „Kolumbus gjorde en længere Reise og Niels Klim en vidunderligere og farefuldere. — Hvad nu Livet ved Hoffet angaar, din Tjeneste og dine Pligter, saa skal jeg ikke udbrede mig derover. Det første vil Du let ved dit aabne Blik, din Takt og din Dannelse sætte Dig ind i, og det Andet vil Overceremonimesteren og Marskallen ikke undlade at instruere Dig om. Hvad jeg derimod ifærdeleshed vil lægge dig paa Hjerte, er at Du, saasnart Leilighed gives, adresserer Dig til Komtesse Bærenfeldt, der er Kammerfrøken hos Dronningen. Jeg har oftere talt til Dig om hende. Det er en vakker og sjelden

smuk Dame, hvis Venskab og Deltagelse vil gjøre enhver ung Mands Lod misundelsesværdig."

Hvor bitter nu end Tanken om Adskillelsen var for den unge Greve, saa var dog Tanken om de Udsigter, der aabnede sig for ham, altfor fristende til at han kunde modstaa, saa meget mindre, som Afstanden jo kun var kort, og det vel ikke kunde være forbunden med store Vanskeligheder hyppigt at komme hjem.

Trods Alt, hvormed han saaledes kunde trøste sig selv og trods den uimodstaaelige Tillokkelse, der for ham laa i at indtage en saa ærefuld Stilling, som den ham tilbudte, saa blev dog Afskeden fra Inger ham tung og bitter, og kun med den største Overvindelse formaaede han at losrive sig. Det maatte nu imidlertid ske; men endnu i lang Tid efter stod hendes taarefulde Øine og den bittre Sorg, der udtrykte sig i hendes Aasyn, saa levende for ham, at han i den første Tid kun lidet harmonerede med det Liv og den Munterhed, som omgav ham ved Hoffet.

En Dag, nogen Tid efter at han havde tiltraadt sin Tjeneste, som han i Haven ved Jægersborg gik hensunken i sine vemodige Tanker, nærmede Komtesse Bærenfeldt sig til ham. Han havde efter sin Faders Ønske gjort hende sin Opvartning, og idet han maatte sande, hvad hin havde sagt om hendes Skjønhed, saa var han dog langt mere bleven indtagen af hendes livsglade, muntre Væsen, Ligefremhed og det Skjælmeri, som hvert Øieblik brød frem i hendes Tale.

„Dersom man, Hr. Greve," begyndte hun efter at de sædvanlige Hilsener vare udvexlede, „ved Ansættelsen af Kammer- og Hofjunkere især tog Hensyn til dybsindige Theologer, Filosofer eller andre malkontente Lærde, saa vilde jeg antage, at de henhørte til en af disse Kategorier, saa granskende og dyb alvorlig seer De ud."

„Saa har mit Ydre bedraget Dem," svarede han; „thi jeg kan forsikre Deres Naade, at hvor stor en Agtelse jeg end har for Videnskaberne, saa er jeg dog i Besiddelse af altfor liden Alvor til at dyrke dem."

„Men hvad er det da," udbrød hun, „der kan lægge Deres Ansigt i Folder, der passe ligesaalidet til en Kammerjunker-Uniform, som en Præstekjole til en...."

„Deres Naade mener da ikke, som til en Harlekin," afbrød Greven hende med komisk Forskrækkelse.

„Nei, Gudbevares," raabte hun, „lidt Ondskab holder jeg nok af; men altfor megen er mig imod, især paa en saa smuk Dag. Den Lignelse, jeg vilde bruge, har jeg imidlertid nu forglemt, og som det lader, har De ogsaa forglemt at svare paa mit Spørgsmaal."

„Med Hensyn til Folderne i mit Ansigt, mener Deres Naade; maaske ere de en Følge af, at Solen skinnede mig i Øinene eller af, at jeg er vaagnet op fra en deilig Drøm til en mindre deilig Virkelighed."

„Ja," supplerede hun, „eller maaske som en Følge af, at Jægersborg ikke er Gurre eller Amalie Bærenfeldt ikke er Inger Steen?

Ved disse Ord stod den unge Greve som himmelfalden, og idet han forbauset stirrede paa hende, formaaede han næppe at frembringe et Ord.

„Dersom alle Filosofers og Theologers Ansigter antage et saa himmelraabende Udtryk af Forbauselse, hver Gang der afsløres en Hemmelighed i deres Videnskab, som det Deres har antaget i dette Øieblik, da maa de sandelig være morsommere end jeg havde tænkt mig," udbrød hun derpaa leende.

„Jeg forstaaer nok, at min Forbauselse maa tage sig meget komisk ud," svarede han endelig, „men De maa vistnok indrømme mig, at den er begrundet hos et Menneske, der paa engang seer sin helligste Hemmelighed røbet."

„Ja, der seer De, Hr. Greve," svarede hun med et mun-

tert Smil, „at ere vi end just ikke store Videnskabsmænd her ved Hoffet, saa ere vi dog temmelig vidende. At De er forelsket over al Maade, og at De her bittert savner Gjenstanden for deres Kjærlighed, det troer jeg nu vi kunne være enige om. Men det Fatale ved Sagen, den Omstændighed, som ganske sikkert vil bevirke, at Deres Hr. Fader ikke vil møde dem med sit blideste Smil ved Gjensynet, er, at det ikke er i mig, De er forelsket."

„I Dem, Deres Naade," udbrød han med en Forbauselse, som nu var steget til det Høieste. „Jeg kan dog forsikkre Dem, at havde jeg ikke seet hin Dame, før jeg lærte Dem at kjende da . . ."

„Godt, godt," afbrød hun ham, „jeg veed, hvad De vil sige; men jeg beder Dem dog endelig ikke at gjøre Situationen endnu mere fornøielig ved at deklamere en Første-Elsker Replik fra Theatret. Vi ville hellere tale alvorligt med hinanden. Siig mig, veed De, af hvilken Grund, De befinder Dem her ved Hoffet."

„Jeg troer neppe jeg tager feil i min Mening derom," svarede han, „naar jeg antager, at det er for at være hans Majestæt til Tjeneste og dernæst for at bane mig selv en Vei."

„Nu ja, min Herre, men det er det Underordnede; det Overordnede derimod, Sagens Kjærne, ja, seer De, den er, at De i mit Selskab skulde glemme en anden, at De ved at se mig indfattet i en Ramme af Hoffets Glands og Herlighed skulde opgive den mindre fordringsfulde, men derfor netop maaske mere indtagende Blomst, hvortil deres Hjerte i landlig Fred og Ensomhed har fæstet sig; men som for at være konvenabel i destingverede Folks Øine mangler et adeligt Skjoldmærke. Min Gud," vedblev hun med et skjelmsk Blik, „De faaer da ikke ondt, læn Dem til Træet her eller lugt til mit Hovedvandsæg. Ja, er det nu ikke en forfærdelig Afsløring af underfundige Intriguer? Men jeg skal sige Dem, der er en Fugl, som har sunget Visen for mig, og ihvorvel den rigtignok er temmelig gammel, dertil uhyre lærd og gaaer med stor Pryk saa er den dog en Mester i at lave Komedier og altsaa ogsaa i at opdage, naar de blive lavede."

„De har maaske ret," svarede Greven eftertænksom, idet det nu for første Gang faldt ham ind, hvilken Betydning hans Faders Ord muligvis havde havt, „og dog formaaer jeg ikke at rime en saadan Plan sammen med den Kjærlighed, han stedse har vist Inger."

„Men dog maaske med det Hensyn, en Adelsmand af den gamle Skole tager til sit Stamtræ," indvendte hun, „og der-

næst til den Kjærlighed, han nærer for Dem, der har forbudt ham med haard Haand at gribe ind i et Forhold, som han maaske selv syntes var smukt, hvorvel han ikke kunde billige det, i det Haab, at De ved Hoffet skulde lade Dem bedaare og komme paa andre Tanker."

„Og har han saa ladet et Vink om sit Forehavende falde til Holberg, med hvem jeg veed, at han underholdt sig her, saa maa jeg tilstaa, at den Fugl, Deres Naade omtalte, trods Alder og Paryk, nok er istand til at nemme halvkvædet Vise."

„Nu vel, Hr. Greve," svarede hun, „De seer, vi blive mere og mere enige, uden dog nogensinde at kunne blive saa enige, som Deres Hr. Fader og, jeg kan tilføie det, ogsaa min Fader ønsker. Jeg skal nemlig sige Dem, at min Skæbne har en ikke ringe Lighed med Deres, idet jeg ogsaa er bleven sendt her til Hoffet af samme Grunde som De, dog med den Forskjel, at det ikke er paa Datteren, men derimod paa Sønnen af en Skovrider, at mit Valg er falden. Ja, jeg veed vel, at jeg maaske har talt mere frit til Dem, end det sig egner og anstaaer en ung Pige; men Faren, der truer, er fælles for os begge, og det er derfor nødvendigt, at vi først og fremmest ere oprigtige imod hinanden, for at vi dernæst kunne pleie Raad."

„Gud skal vide, Komtesse Bærenfeldt, at jeg er Dem hjertelig taknemlig for de Oplysninger, De har givet mig. Jeg var saa fast og inderlig overbeviist om, at min Fader vilde billige mit Valg, at jeg endnu ikke et Øieblik har tænkt paa at aabne mit Hjerte for ham. Det er for mig en tung og bitter Skuffelse, da jeg kun i høieste Grad nødig vil saare min Fader."

„Nei," udbrød Komtessen, „det forstaaer jeg nok, men saa kunde vi jo lade en Anden gjøre det. Ja, De seer saa forundret paa mig; men hør nu. Baron Holberg er, som sagt, min bedste Ven, og han siger, at jeg kunde være en ypperlig Pernille i hans Skuespil. Ham bad jeg nu om Raad og Hjælp, og han forsikkrede, at der ikke gaves nogen anden Maade at faa Knuden løst paa, end ved en deus ex machina, hvilket omtrent betyder det samme, som en hjælpende Gud, der meget ofte bruges i Komedier, naar det nemlig er Forfatteren umulig at faa Forviklingen løst paa en lemfældigere Maade."

„Men formaaede han da ikke tillige at give nærmere Oplysning om, hvor hin Guddom er at finde?" spurgte Greven.

„Jo, min Herre, han raadede mig, naar han først var bleven enig med Dem, da at henvende mig til Dronningen og igjennem hende søge Kongens Protektion. Han er god og vil

gjerne tage Del i en Spøg, saa jeg troer ikke, han har Noget imod at være en deus i vort Lystspil, som jeg haaber det skal blive. Indvilliger De nu, saa maa De, naar jeg har givet Dem et Vink, tale med Hans Majestæt, og vi faa da at afvente Følgerne."

„Jeg indvilliger, Komtesse Bærenfeldt!" udbrød hin glad, „og idet jeg endnu engang forsikkrer Dem om min Taknemlighed, lover jeg at skulle gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt for at vor Plan skal lykkes."

„Godt," svarede hun, idet hun neiede dybt. „De maa dog nu indrømme mig, at jeg har vist en sjelden Taalmodighed og stor Kontenance ved den Maade hvorpaa jeg har været Vidne til en Herres Glæde over ikke at blive nødsaget til at modtage min Haand."

Nogen Tid efter, at den unge Greve og Komtesse Bærenfeldt saaledes havde aabnet deres Hjerter for hinanden og vare blevne enige om det mest egnede Middel til Opnaaelsen af deres Maal, var der en stor Fest paa Jægersborg.

Den gamle Grev Morner var ved en Stafet bleven indbuden, og som i Begyndelsen af denne lille Fortælling rullede nu atter hans Ekvipage henad Landeveien og holdt snart efter i Slottets Gaard. Klædt i høieste Galla med den store Ordensstjerne paa sit Bryst og det brede blaa Baand over Skulderen traadte han derpaa ind i Slottets Havesal, hvor en ligesaa stor som glimrende Forsamling af Herrer og Damer omgave Kongen og Dronningen. Efter at have gjort begge disse sin Opvartning, vendte han sig til Grev Bærenfeldt, hvem han til sin Forundring fik Øie paa, og snart stod de i ivrig og munter Passiar med hinanden.

Denne blev imidlertid pludselig afbrudt ved at Kongen traadte et Par Skridt frem og, idet han henvendte sig til dem begge, sagde han med høi og klar Stemme: „De har, mine Herrer, begge overdraget mig og min Gemalinde et ligesaa hæderligt som for os kjært Hverv, nemlig saavidt det stod i vor Magt at sørge for deres Børns Lykke."

Begge Greverne bukkede her indrømmende, da Kongen her taug et Øieblik.

„Naar vi nu," vedblev han derpaa, „have gjort dette efter bedste Skjøn, saa nære vi ingen Tvivl om, at som det har vundet de Unges Bifald, saaledes vil det ogsaa vinde Deres."

Med disse Ord vinkede han med Haanden, hvorpaa Fløidørene til det næste Gemak sprang op, og tvende af Glæde og Haab blussende Par traadte frem.

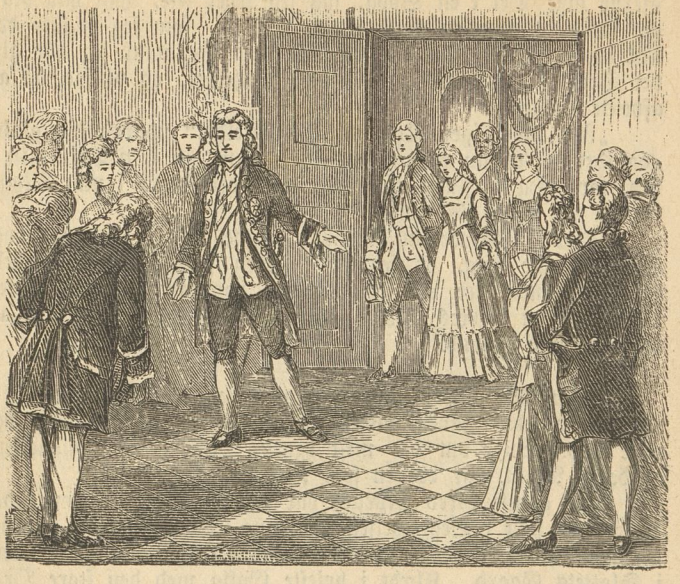

„Jeg præsenterer saaledes," vedblev Kongen, „i Henhold til Fædrenes mig overdragne Hverv, herved for mit Hof Hr. Kammerjunker Grev Otto Mørner og Jomfru Inger Steen samt Hr. Skovrider Hjelm og Komtesse Amalie Bærenfeldt som Forlovede."

Et Øieblik stode begge de gamle Grever som naglede til Pletten, et Bytte for de forskjelligste Følelser; men under den almindelige Jubel, som nu frembrød, gjorde de gode Miner til slet Spil, og idet de takkede begge Majestæterne, meddelte de deres Børn deres Velsignelse.

„Ved Gud," sagde Baron Holberg, der havde nærmet sig den gamle Grev Bærenfeldt, „Komoedien lykkedes jo fuldstændig, og De har opnaaet Alt, hvad der kan ventes af et Lystspil."

„Jeg troer det selv," svarede hin, „og modtager med mere Taknemlighed, end jeg engang havde troet skulde blive mulig, Publikums Bifald."

Aarsliderne.

1.

Sommernat.

Om Skygger i den dunkle Nat
Tæt Skovens Træer stande;
Dog blinker gjennem Løv og Krat
Et Lys fra Himlens Rande.

Hvor Bækken gaar, mens Fugl og Hind
Og Blomsterknopper drømme,
Sig spreder Himlens Stjerneskin
Henad de vaagne Strømme.

Og Stjerner hist med Bækken her
Tyst føre saadan Tale:
„Som Vagt vi sende ud vort Skjær,
Saa nyn Du dem i Dvale!“

Men Skovens Dyr og Blomster smaa
Trygt slumre, uden Fare,
Som kunde ogsaa de forstaa
Den milde Stjerneskare.

2.

Løvfald.

Trækfuglen flyver dristig op,
Den Vingens Kræfter maaler,
Hvor rødmende ses Skovens Top
I Aftensolens Straaler.
Imorgen, ak, før Skoven knapt
Faar Søvnen af sig rystet,
Er Fuglen draget bort — og tabt,
Hvad nys den sødt forlysted.

Da drysser den tyst sit gule Blad
(Saa den sit Savn udtaler),
Høstvindens vemodsfulde Kvad
Hensuser — Lyset daler.
Og Bækken rinder mørk forbi,
Nedblæste Blade sejle,
Og tause Dyr paa øde Sti
I Voverne sig spejle.

3.

Julekveld.

et flagrer mod Bondens Rude:
„Glem ikke os Smaa herude!“ —
Han husker da paa den sultne Fugl
Og henter et Neg fra Ladens Skjul.

Det lyser af Sneen fager:
„Glem ikke din gamle Ager!“ —
Han husker paa, hvor tidt den gav Brød,
Og tænker mildt paa Fattigbarns Nød.

Det tindrer blidt fra det Fjerne:
„Glem ikke din Julestjerne!“
Han husker da paa sin Aftenbøn
Og takker sin Frelser fromt i Løn.

4.

Løvspring.

Vad dæmrer i Øst bag
den rødmende Sky?
Monstro det er Vaaren,
som hilser paany?
Jeg hører en Stemme,
som løfter mit Sind,
Jeg mærker et dulmende
Puft om min Kind.

Ja, Lærkerne synge:
„Her har Du os, se!
Lad Mismodet smelte
med Vinterens Sne!"
Og Vestvinden kysser
hvert slummrende Skud
Og hvisker: „God Mor-
gen, Smaablomster,
spring ud!"

Ej, hvor det risled og dufted og klang,
Som alle de tyngende Lænker nu sprang!
Den dejlige Vog var den Første — ret som
Den husked paa alle de Fugle, der kom.

Carl Andersen.

Maren med de 12 Tdr. Hartkorn.

(Af Knud Skytte.)

et var Fastelavnsmandag. Jørgen Lovring, Kromanden i Vangerup, havde nylig spist til Middag, og nu sad han i Kakkelovnskrogen inde i Sovekammeret for efter Sædvane at tage sig en lille Lur. Den dobbelte Hage var sunken ned paa Brystet, hvilende blødt og magelig i sin egen Fedme, og Hænderne laa fromt foldede over den tykke Mave. Katten sad under Bilæggerovnen og „spandt", det bornholmske Stueuhr sagde „tik, tak!" og de langtrukne Toner, der fandt Vei igjennem Kromandens store røde Næse, forkyndte, at han var falden i en blidelig Slummer.

Pludselig gik Døren op, og ind traadte Gaardeier Volle Beistrup, Kromandens Svoger, i Reisedragt: laadden Hue, Kappe med Skulderslag og lange „Røiser" med Nysølvssporer. Han var med Hensyn til Drøide og Ansigtets, navnlig Næsens, Farve og Omfang et værdigt Sidestykke til Kromanden. Med et halvt Øie kunde man se, at han hverken var Husmand eller Indsidder, men at han gjorde Krav paa at anses for en af Danmarks „gode Mænd".

Hvad hverken Husholderſken eller nogen anden Dødelig havde turdet vove, det gjorde nu Volle Beistrup med et Smil: Han gik hen og vækkede sin Svoger ved at rykke ham i Næsen og raabte: „Sover Du, Jørgen?"

Kromanden slog et Par store Øine op og var i Førstningen tilsinds at gjøre sig gal for denne ublide Forstyrrelse; men da han var kommen saa meget til sig selv, at han kunde kjende sin kjære Svoger, lagde der sig et velvilligt Smil over hans brede Ansigt, og han udstrakte sin Høire med et velment:

„Velkommen, Volle!“ Efter at han derpaa tilbørlig havde gnedet Søvnen af sine Øine, stod han op, hjalp sin Gjæst Reisetøiet af, hvorpaa de toge Plads hver i en magelig Lænestol, fik stoppet og tændt, og nu begyndte Samtalen.

Denne dreiede sig først om almindelige og ligegyldige Emner! men Volle Beistrup rykkede omsider ud med, at det, der havde ført ham hid, var en Sag af den største Vigtighed, idet han nemlig kunde give sin Svoger Anvisning paa, hvor hans Søn, Christen Lovring, mulig kunde „komme godt ved det“ og blive Eier af en stor Gaard.

Virkningen, som denne Meddelelse gjorde paa Kromanden, var øiensynlig. I en oprømt Stemning erklærede han, at før de gik videre i Forhandlingen, maatte de have Noget at styrke sig paa. Saa kaldte han paa Husholderſken og bød hende „sætte paa Bordet,“ og da Ordren var efterkommet, skred de tykke Svogere ufortrødent til Opfyldelsen af deres tredobbelte Hverv: at spise, drikke Brændevin og forhandle om Christen Lovrings Fremtidslykke.

En Timestid senere blev der sendt Bud ud i Gaarden efter Sønnen. Da han kom ind, havde Faderen og Volle Beistrup drøftet Sagen med al mulig Omhu, og for deres eget Vedkommende var Beslutningen tagen. Der var taget af Bordet, og istedetfor det store Saltmadsfad havde de nu hver en stærkbrygget Thevandsknægt foran sig.

Christen Lovring var en Karl paa henved tredive Aar. Han var sig i temmelig høi Grad bevidst, at han var „en stor Mands Søn", lidt storsnudet altsaa, forøvrigt vranten af Sind og vanskelig at omgaaes. At se til var han undersætsig, korthalset, havde fyldige Ansigtstræk med dybtliggende Øine, der altid saa ud, som om de vilde lukke sig til Søvn. Han holdt meget af at gaa med Hænderne dybt begravede i Lommerne. Med Flasken havde han for længe siden gjort Bekjendtskab, og han var godt paa Veie til at slægte sine Fædre og Frænder paa og blive en Drukkenbolt.

Da han havde givet Volle Beistrup et tvært „Velkommen", slængte han sig paa en Stol med Benene strakte vidt ud fra sig paa Gulvet.

„Lad Christen faa en lille Punsch med," foreslog Volle Beistrup.

Det skete, og Karlen gjorde sig da den Ulejlighed at trække sin Stol hen til Bordet. De sad nu alle Tre „samlet her i en fortrolig Klynge."

Volle rømmede sig nogle Gange, hvorpaa han med et Par Ord satte Christen ind i Situationen, og for ligesom at give ham Sort paa Hvidt for, at Sagen havde sin Rigtighed, trak han et Brev op af Lommen og læste det for ham; det lød saaledes:

„Kjære Ven!

Jeg vil skrive Dig til og lade Dig vide, hvorledes jeg lever. Efter Omstændighederne lever jeg godt, saanær som den slemme Gigt, som tidt plager mig, og det Samme haaber jeg at spørge fra Dig igjen. Det, som vi talte om sidst, vil jeg ikke mere kjøbe af Dig, som er den røde Stud; men den Anden maa Du efter Aftale levere til min Søn, nemlig den unge Plag. — Jeg vil ellers lade Dig vide, at nu er der sket Dødsfald her i Sønderup. Den rige Søren Pallesen er død, og Maren er Enke. Gaarden staar for 12 Tdr. Hartkorn, og der er Penge og Midler i svær Mængde. Sal. Søren skal jordes paa Tirsdag. — Til Slutning Hilsen og Levvel fra din gamle Ven. Anders Villesen. Sønderup."

„Naa, hvad siger Du til den fede Gaas, Christen?“ spurgte Kromanden.

„Jeg siger ikke Andet end Godt.“

„Skal vi saa en Dag med det Første tage derhen alle Tre?“

„Ja, det kan vi jo.“

„Imorgen otte Dage, for Exempel?“

„Ja, det kan vi jo.“

Da derpaa Kopperne vare tømte paa et lykkeligt Udfald, erklærede Volle Beistrup, at denne Dag var den glædeligste, han i lang Tid havde oplevet, eftersom der viste sig en saa lovende Udsigt til Forøgelsen af Familiens Magt og Anseelse, og han tog Afsked med sine Frænder i en tilfreds og lykkelig Sindsstemning.

Den skæbnesvangre Tirsdag var oprundet, Volle Beistrup ankom i god Tid, og om Morgenen i Dagningen satte de to prægtige Svogre sig tilvogns, og med Christen Lovring som

Kudsk rullede de ud af Gaarden og hen ad Landeveien efter Sønderup, der var omtrent to Mile borte. Maren med de 12 Tdr. Hartkorn var lidt i Familie med Lovringerne. Hendes Forældre døde tidlig fra hende, og de gamle Krofolk, Jørgens Forældre, toge hende til sig og opdrog hende. Hun var altsaa Pleiesøster til den nuværende Kromand. Som Pige havde hun været ualmindelig smuk, derhos blysom, tækkelig og from. Hun og Jørgen vare omtrent lige gamle. Han var som ungt Menneske velvoxen, livlig og i det Hele vel lidt af de unge Piger. Men blandt dem alle var der Ingen, han syntes saa godt om som hans lille Pleiesøster. Ja! men der var den Feil ved hende, at hun Intet eiede. Alligevel begjærede han og vandt hendes Hjerte og Tro. Det gjorde han imidlertid kun med svigefuld Hu. Hans vigtigste Hensyn var Penge og Gods, og at gifte sig med en fattig Pige kunde aldrig for Alvor falde ham ind. Disse lønlige Tanker skjulte han dog omhyggelig for den stakkels Maren, der hang ved ham med

sit rige Hjertes fulde Kjærlighed, ikke anende, at Jørgen kun „legede" Kjæreste med hende.

En Dag kom den gamle Kromand ind til Jørgen i Foderhuset.

„Hvad er det for Fjaseri, Du gaar og bruger med Tøsen?" spugte den Gamle.

„Aa, hvad! Det er kun Narrestreger og har Intet at bethde."

„Mener Du ikke Noget med det?"

„Nei, vær I kuns rolig. Saa tosset er jeg da ikke."

„Ja, men Du maa ikke bilde hende Noget ind. Husk paa, hun er forældreløs og en fattig Tøs."

„Ja, det har jeg husket, og hun veed godt, det er kuns Plaser."

Døren ud til Nødset stod aaben; uden at Jørgen vidste det, var Maren traadt ind og havde sat sig til at malke. Kromanden var lidt tunghør, hvorfor Samtalen blev ført temmelig høirøstet. Hun havde hørt hvert Ord.

Fra denne Dag af undveg Maren sin Pleiebroder med en Omhu, som om han havde været en Spedalsk, og da han lod, som om den forandrede Opførsel var ham uforklarlig og gjorde ham ulykkelig, sagde hun ham uden Omsvøb, hvad hun havde hørt, og bad ham om at lade hende være i Fred. Han søgte vel at gjenoprette det gamle Forhold ved at forsikkre hende om sin Kjærlighed og ved at bilde hende ind, at han kun havde villet føre sin Fader bag Lyset. Men forgjæves! Hun havde faaet Øinene op, og alle hans Rænker vare spildte. Tilsidst lod han hende da være og saae sig om efter en Anden.

Men den lille Marens Hjertefred var røvet, og den vilde ikke vende tilbage. Hun græd tidt i Stilhed, og hendes Ansigt blev blegt og sorrigfuldt. Det fik et Præg som af en uopfyldt Drøm. Undertiden sneg hun sig hen over Landeveien og satte sig mellem Kornagrene med Salmebogen, læste, græd og bad. Det, syntes hun, hjalp, saa hun kunde bedre bære sin Hjertesorg; men den fulgte hende dog stadig og overalt.

Der var en rig Hestehandler, som hed Søren Pallesen. Han eiede en stor Gaard i Sønderup. Men det var sjeldent, han var hjemme; thi Handelen var hans Lyst, og det Meste af Tiden færdedes han paa Landeveien fra et Marked til et andet. Det skete da ofte, at han paa sine Reiser overnattede i Vangerup Kro. Det var en gammel Ungkarl med et klogt, ærligt og trofast Ansigt. Naar han havde faaet sine Heste i Stalden og selv forsynet sig med Spise og Drikke, satte han

sig stille hen paa Bænken i Gjæsteſtuen og „ſaae til“. Thi Øinene var han vant til at bruge fuldt saa meget som Munden. Maren vartede ham op, børſtede hans Støvler osv. Og naar han om Morgenen var færdig til Afreiſe, tog han sin ſiore Lærredspung op af Lommen, ſtak Haanden ned i den og fremtog en Tremark, ſom han gav hende med de Ord: „Der har Du den, bitte Maren! Farvel og Tak!“ Saa ſaae han mildt til hende, gik ud og ſvang ſig i Sadlen for at reiſe videre.

Der var Ingen, ſom ſkulde have troet om Søren Palleſen, at han forſtod ſig paa Kjæreſtehandeler; men lur ikkun Søren! Han forſtod at bruge baade ſine Øine og Ører, og i at ſtave og lægge ſammen var han en ſand Meſter. Hvorledes det til enhver Tid havde ſig med den ſmukke Marens Hjertensanliggende, var det ham meget om at gjøre at vide ſaa god Beſked med ſom mulig, og da han fulgte hende med den ſtørſte Agtpaagivenhed, var han ſtadig paa ret Spor. — Da det var kommet dertil, at hun begyndte at hænge med Næbet, fordoblede

han Drikkepengene, og hver Gang han stak en Daler til hende, skete det med al den Venlighed og Ømhed, det var ham muligt at udtrykke. Han sagde gjerne: „Der har Du den, bitte Maren! Vær endelig ikke forknyt, min Pige!“ Og engang føiede han til: „Jørgen Lovring er en Pjalt! Bryd Dig endelig ikke om ham!“

En Aften, da han og hun et Øieblik vare ene i Skjænkestuen, rykkede han endelig ud med en formelig Kjærlighedserklæring og spurgte hende i al Oprigtighed, om hun vilde være hans Kone? Sin Rigdom, den store Gaard med de 12 Tdr. Hartkorn, sit trofaste Hjerte — kort sagt Alt lagde han for den fattige Piges Fødder. „Du skal ikke svare strax,“ føiede han til. „Jeg reiser imorgen til Randers Marked og kommer først tilbage om to Dage. Kan Du til den Tid være betænkt paa, hvad Svar Du vil give mig, saa er det mere end tidsnok.“

Om Morgenen, da han tog Afsked, trykkede han hende to Specier i Haanden med de Ord: „Tag dem, min Pige! og Vorherre være med os!“

Tilbudet havde været overraskende for den stakkels Maren; at Prangeren var *saadan* sindet imod hende, det havde hun aldrig et Øieblik kunnet tænke sig. I Førstningen var hun tilsinds at sige Nei; Billedet af den store Gaard med den uoget aldrende og adstadige Husbond svarede aldeles ikke til hendes Ungdoms Drøm. Der steg andre og mere romantiske Billeder frem for hendes indre Syn, altid med Jørgen Lovring i Forgrunden. Ja, saaledes *skulde* det have været; men det blev jo aldrig til Virkelighed. Naar hun en Stund havde betragtet Jørgens Ansigt, fortrak det sig i et grimt troløst Grin. Billedet vexlede. Istedenfor Jørgen Lovring fremtraadte Søren Pallesens rolige, sindige Skikkelse, og han saae paa hende med et langt, kjærligt Blik, hvori der desuden afspeilede sig en trofast Karakter. Herregud! hvad skulde hun?

Den Aften, Hestehandleren vendte tilbage fra Markedet, skulde Ingen have mærket paa ham, at han gik i Giftermaalstanker, og at der denne Aften skulde afgjøres et Spørgsmaal, som dog for ham var af den allerstørste Vigtighed, og som havde sysselsat ham i mange Aar. Da han havde spist sin Aftensmad, satte han sig hen, hørte og saae til, men sagde ikke Synderligt, akkurat ligesom han pleiede. Han *gjemte godt*, den Mand.

Henimod Sengetid forlangte han en Lygte, da han vilde ud i Stalden at se til sine Heste. Førend han gik ud, sendte

han Maren et Blik, som hun godt forstod. Hun blev blussende rød. En Stund efter stod hun op og gik ud i Gaarden. Stalddøren var lukket indvendig, og hun bankede paa. „Er det Dig, Maren?“ spurgte Prangeren, idet han aabnede Døren. „Ja,“ hviskede hun og smuttede ind. Han lukkede atter Døren. Lygten hang paa Knagen og oplyste kun sparsomt den store Stald, hvor Søren Pallesens Heste stode i tvende Rader. De vare alle unge, udsøgte og selvfølgelig kostbare. Prangeren saae sig om med en tilfreds Mine. „Er det ikke et deiligt Syn, lille Maren? Det er et af de kjønneste, jeg kjender; men for en ung Pige som Dig har det vel ikke stort at betyde.“ „Jo, jeg har altid holdt meget af Heste,“ svarede hun. „Det er mig overmaade kjært, min Pige, helst om det skulde blive til Noget med det, vi snakkede om sidst; men Du har maaske ikke betænkt Dig endnu?“ „Jo, jeg har.“ „Hvad siger Du saa til 'et, bitte Maren? Bliver det Ja eller Nei?“ „Ja“, hviskede hun. „Gud ske Lov og Tak for dette ene Ord,“ sagde Prangeren glad. „Nu er mit kjæreste Ønske opfyldt; thi jeg har tænkt paa Dig i mange Aar, bitte Maren.

Jeg skal være god imod Dig, det kan Du stole paa. „Ja," vedblev han, „Du kommer jo ind til Nok, som man siger; men det er Dig vel undt. En Ting eller to vil jeg dog sige Dig. Jeg har min gamle Moder hos mig, og hun ligger stadig tilsengs. Vil Du pleie hende, bitte Maren?" Ja," svarede hun. „Og jeg har en Broder, som er sær og vanskelig at omgaaes. Vil Du være god imod ham?" „Ja," svarede hun, og Taarerne trillede ned ad hendes Kinder. „Du er en god Pige, Maren. Giv mig nu et Kys, saa er jeg tilfreds." Det fik han, og saa sagde de hinanden Godnat, og hun ilede ind. Da hun var kommen i Seng, puttede hun sig ned under Dynen og græd; men det var en mild og velgjørende Graad. Hun var vis paa, hun var paa rette Vei, og hun følte sig mere tilfreds, end hun havde været, siden Jørgen sveg hende.

Om Morgenen, før Hestehandleren drog afsted, havde han i Enrum en Samtale med den gamle Kromand og hans Kone, hvem han betroede, hvad der var skeet mellem ham og Maren. Saa blev hun kaldt ind, og Plejeforældrene ønskede hende tillykke. Søren forærede hende et smukt Uhr med Halskjæde, som han havde kjøbt i Randers, samt en Salmebog med Guldsnit, et kostbart Shawl og flere smukke Ting.

„Det kan nok være, Maren!" sagde den gamle Kromand, da Prangeren var reist. „Du har rigtignok havt Lykken med Dig. En Gaard med 12 Tdr. Hartkorn!

Jørgen skjænkede hende sin Agtelse, nu da hendes Udsigter med Et vare blevne saa lyse. Selv var han ligesom blændet af dem, og han grundede paa, hvor kedeligt det var, at hun ikke kunde komme i Besiddelse af de 12 Tdr. Hartkorn, uden at ægte Søren Pallesen. Isaafald vidste han nok, hvem der vilde beile til hende endnu en Gang. Men den gamle Ungkarl var nu traadt i Veien for denne Mulighed. Det var ærgerligt! — Saa klar var Jørgens Tankegang.

Efter fornøden Aftale mødte Søren Pallesen en skjøn Dag i Vangerup Kro, klædt som Brudgom. Han kom for at hente sin Brud; thi de skulde holde Bryllup den Dag. I en splinterny Fjedervogn, saa blank, at man kunde speile sig i den, afhentede han sin „bitte Maren" og hendes Plejeforældre. Kudsken slog Skrald, de smukke Blankbrune fore dansende for Vognen henad Veien efter Sønderup.

Præst og Degn vare bestilte og allerede mødte, da Brudeparret ankom. Efterat have nydt en Smule Forfriskning fulgtes det lille Selskab ad op i Overstestuen, Søren Pallesen fremtog Kongebrevet af Skatollet, og den høitidelige Akt blev fuldbyrdet.

Der var nu hengaaet nogle og tyve Aar, og i denne Mellemtid havde Meget forandret sig. De Gamle i Kroen vare døde, Jørgen var Kromand, havde været gift, men var for Tiden Enkemand. Han havde fire Sønner, af hvilke Christen Lovring var ældst, samt to Døttre, der allerede vare gifte og forsørgede. Sønnerne vare alle ugifte. — Søren Pallesens Moder var død for mange Aar siden, og nu var han ogsaa selv, som vi have erfaret, gaaet til Hvile. Hans Enke levede, og hun var nu mere end nogensinde „Maren med de 12 Tdr. Hartkorn". Søren Pallesen efterlod sig kun et Barn, en Datter, som hed Soffi Mari. Hun var nu omkring ved tyve Aar. Det var en yndig Pige, Moderen op ad Dage, og fine Forældres Dyder havde hun arvet, saa der kunde være meget Godt at sige om hende.

Søren Pallesens og de Vangerup Krofolk holdt ingensinde Omgang med hinanden. Da Søren var bleven gift, fik han et saadant Behag i at opholde sig hjemme, at han lidt efter lidt trak sig aldeles ud af Handelen, hvoraf fulgte, at hans før saa regelmæssige Overnatten i Kroen tilsidst ganske ophørte. Jørgen og Maren havde kun flygtig og ganske tilfældig set hinanden et Par Gange, siden hun flyttede fra sine Plejeforældres Hjem.

Et Par Timer før Middag rullede Trekløveret med den fornødne Anstand ind i Gaarden, der stod for „12 Tdr. Hartkorn". Det havde foresvævet Jørgen Lovring underveis, at Maren mulig vilde være kommen farende ud, gjættende sig til Hensigten med deres Komme, og med den største Forekommenhed ført dem ind i Stuen. Der var dog Ingen, der tog imod dem udenfor undtagen Karlene, som kom og spændte Hestene fra. De gave sig derfor gode Stunder, som om de ventede paa, at der skulde komme en Indbydelse; men den kom ikke, hvorfor de omsider mindede sig selv og gik ind i Dagligstuen. Soffi Mari lod sig omsider tilsyne, fortklædt, med Sorgen præget i det skjønne Ansigt, og bød de Fremmede Velkommen. Kromanden hilsede hende familiært. „Det er Marens Datter, kan jeg se. Goddag, Soffi Mari! Er din Moder hjemme?"

„Ja, hun er inde i Sovekammeret hos Farbro'r Niels. Han er saa syg."

„Er han det, det gamle Skind. Herre Gud!" Kromanden sukkede dybt.

Men Soffi Mari indlod sig ikke videre med Gjæsterne. Hun havde desuden travlt med at rette an for dem, og de bleve beværtede med al den Udmærkelse, som slige Gjæster kunde

gjøre Krav paa. — Jørgen fik dog Leilighed til at sige Datteren, hvem de vare, ved hvilken Meddelelse Pigen gik ind i Sovekammeret for ogsaa at bringe den til Moderens Kundskab. Hun kom ud igjen og fjernede sig igjennem Køkkendøren. Siden saae de hende komme forbi Vinduerne og gaa hen efter Gangdøren. Men hendes Moder, den rige Enke, havde de endnu ikke seet saameget som et Glimt af. „Hør nu engang, Folkens!" sagde omsider Volle Beistrup, „dette her tegner ikke allerbedst. Men lad os gaa ud og se os om."

De stode op og gik ud i Marken, som de omgik og besaae med den største Opmærksomhed og Tilfredshed. Den var fortrinlig og nok værd at eie for en Person som Christen Lovring.

Da de kom tilbage, rokkede de omkring fra Stald til Stald og betragtede, hvad der var at se. Intetsteds var der Noget at udsætte — godt Kram allevegne.

Alligevel var Jørgen hele Tiden tavs og gik, som om han grundede paa Noget. Sagen var den, at da de gik ud i Gaarden, var han bleven lidt tilbage inde i Forstuen for at

tænde sin Pibe, som var gaaet ud. Storstuedøren stod paa Klem, og han fik isinde at kige derop. Og hvad saae han? Ja, Soffi Mari og den yngste af Karlene sad i Sofaen. Han havde hende om Livet, og hun lænede sig op til hans Bryst. Da de fik Kromandens kobberrøde Ansigt at se i Døraabningen, fore de fra hinanden, medens han skyndte sig ud for at indhente sine Reisefæller. „Hvad gjør vi nu?" tænkte han stadig. „Er Knægten af „skikkelige Folk", saa skal vi se, han og Tøsen skal have Gaarden. Grimt! Forbandet!"

„Det forekommer mig, at jeg skulde kjende den unge Karl, der hjalp Dig at spænde fra?" sagde han i Enrum til Avlskarlen, der havde været Selskabets Veiviser.

„Det gjør I dog vist neppe," lød det troskyldige Svar. „Det er en Husmandsson her fra Byen, og han har været her fra Dreng af."

Det lettede.

„Er han og Soffi Mari ikke lidt Godevenner?" spurgte Jørgen Løvring videre og puffede til Karlen med Albuen.

„Det veed jeg ikke," svarede denne med et polisk Grin.

„Naa, ja! Det har vel ikke Noget at betyde." Jørgen var særdeles tilfreds med de Oplysninger, han havde faaet.

Da Trekløveret atter kom ind i Dagligstuen, lød der Toner af en syngende Kvinderøst ud til dem fra Sovekammeret.

„Hvem er det, der synger?" spurgte Kromanden Soffi Mari, som gik igjennem Stuen.

„Det er Moder, som synger Salmer for Morbro'r Niels," svarede Pigen.

„Bare hun ikke har slaaet sig til Hellighed," tænkte Jørgen med Bekymring.

Det heldede stærkt mod Aften, og det lod ikke til, at Maren vilde lade sig se og hilse paa sine Gjæster. „Men reise hjem igjen med uforrettet Sag, det vil jeg ikke," tænkte Jørgen, hun skal snakke med mig, om der er Raad til."

Han sendte da Soffi Mari ind i Sovekammeret med Bøn om, at Moderen vilde unde ham en Samtale under fire Øine.

Det hjalp. Maren traadte ud i Stuen, gav de Fremmede Haand og bød dem Velkommen.

At hun havde dyb Sorg, kunde man se, ikke alene af hendes Klædedragt, men ogsaa i hendes blege Ansigt, over hvilket der dog laa udbredt et blidt Skær af Fred og Gudhengivenhed, som kun den kan tilegne sig, der søger sin bedste Trøst i Christendommen.

Hun bad de Fremmede undskylde sig, fordi hun i saa høi Grad havde forsømt sine Pligter som Værtinde. Aarsagen var, at hendes afdøde Mands Broder laa for Døden samt den store Sorg, der for faa Dage siden havde ramt hende.

Kromanden lagde sit fede Ansigt i fromme Folder og sukkede uophørlig. Han gjentog derpaa sin Anmodning til hende om en Samtale, og de fulgtes ad op i Storstuen.

Da han kort og godt havde fremført sit Andragende, det vil sige: friet til Enken for sin Søn, foldede hun sine Hænder og svarede:

„Herregud, Jørgen! Det er Synd af Dig at komme til mig med Sligt allerede nu. Nei, jeg tænker rigtignok ikke paa at gifte mig mere." Og hun tørrede sine Øine. Jørgen erklærede, at han var et Tossehoved, der burde have givet sig Stunder; men maaske han maatte komme igjen siden?

„Nei, han skulde ikke gjøre sig den ringeste Uleilighed; thi hendes Beslutning stod fast. Og for end yderligere at overtyde ham, føiede hun til: „Vi vil nu hjælpe hinanden i nogle Aar, og saa skal Soffi Mari have Gaarden."

„Soffi Mari!" gjentog Jørgen. „Ja, hun og Christen er omtrent lige gamle; maaske —"

Maren sendte ham et foragteligt Blik, der hindrede ham i at fuldende.

Den stakkels Jørgen vaandede sig. Men pludselig faldt der ham Noget ind. „Skal Soffi Mari have din Gaard, Maren!" sagde han i en fortrolig Tone, „saa vil jeg raade Dig at se hende lidt paa Fingrene." Og han meddelte hende det rædselige Syn, han for lidt siden havde havt, da han stod og kigede ind i Storstuen.

„Ja, det var vel Jens Peter," svarede Maren. „Det er den Yngste af Karlene. Han og Soffi Mari ere Kjærester."

„Er det ikke en fattig Husmandsson?" spurgte Jørgen. „Han eier jo Intet."

„Jo, han gjør," svarede Maren med Værdighed. „Han eier dette, at han har Kjærlighed til min Datter, og han har et Hjerte, der er tro som Guld. Det er en Rigdom, der er sjelden i denne Verden."

Jørgen følte Braadden i disse Ord, skjøndt Saaret ikke var dybt, dertil havde han for meget Fedt. Men hvad der var værre: han følte sig fuldstændig slaaet af Marken og var nødt til at give tabt.

En halv Timestid senere rullede Trekløveret hen ad Landeveien efter Vangerup.

„Naa, hvad blev det saa til?“ spurgte Christen Lovring.

Ja, Svaret, der kunde gives, var jo kun lidet glædeligt, allerhelst for Spørgeren. Men det maatte frem. Christen blev saa gal, at han snerrede; han brugte Pidsken uophørlig og stødte Hestene i Munden.

De to Gamle fik stoppet og tændt, og de søgte ved Samtale om Dit og Dat at arbeide sig ud af den mørke og triste Stemning.

Som dette var allerbedst ifærd med at lykkes, slap Agestolen ud af de bageste Stropper, og begge Mændene styrtede baglænds om i Vognen. „Turr“! raabte de begge og skreg paa Christen Lovring, at han skulde holde. „Nei“ — bandte han — „om jeg vil. I har nu længe nok leget Fastelavn med mig, og nu kommer Turen til Jer!“ Han blev ved at kjøre. Det vilde ikke være let at sige, hvor længe de to elskværdige Svogere skulde været fordømte til at forblive i denne høist ubehagelige Stilling, hvis det ikke heldigvis var lykkedes Jørgen Lovring at faae fat i Volle Beistrups ene Been; men

ved at rykke i det, fik han Magt til at vinde i Veiret, og nu var det ham en let Sag at hjælpe Svogeren bagefter. Christen Lovring lo af Skadefryd, saa det klukkede i ham. Men da der nu kom en Vogn med mange Folk paa imøde med dem, vilde han dog ikke „gaa nogen Skam over" og var derfor saa stikkelig at holde stille og sætte Agestolen tilrette igjen.

Da de kom til Lyngvad Kro, var Solen lige ved at putte sig. Men Jørgen Lovring erklærede, at det var Synd at kjøre Kromandens Dør forbi. Deri vare de andre To fuldstændig enige med ham. Christen dreiede altsaa ind ad Porten, Hestene bleve satte i Stalden, og de tre mødige Reisende lode Hvile falde paa sig i Kromandens pæneste Gjæstestue.

Det var over Midnat, inden de atter kom tilseils igjen, og hvad der var det Værste: de vare fulde alle Tre. Christen Lovring var bleven ond og vilde yppe Klammeri; men de to Gamle snakkede saa uforstaaelig, at han ikke kunde begribe, hvad de sagde. Tilsidst tav de helt stille; thi de vare faldne i Søvn. Heldigvis vare Hestene bedre istand til at kjende Veien end Kudsken. De fulgte trolig Veisporet, og da de naaede Hjemmet, dreiede de i rette Tid af, og først da Vognen med sit „Liggendefæ" i god Behold var kommen ind i Gaarden, stode de stille og ventede paa, at Nogen vilde komme og spænde dem fra.

Christen Lovring var heldigviis saa meget Herre over sig selv, at han kunde udføre dette Hverv, skjøndt det kneb rigtignok, og da han med Møie havde faaet dem bundet og kommet Hakkelse i Krybberne, væltede han sig i Sengen med Klæderne paa. Hvad hans Fader og Volle Beistrup bleve til, bekymrede han sig ikke om.

De tvende Hædersmænd bleve altsaa siddende paa Vognen, eftersom Ingen kom og vækkede dem. I Dagningen, da Husholderfken kom op og saae ud af Vinduet, sad de endnu paa Vognen og snorksov, med Hovederne stærkt heldende forover. Der var faldet et lille tyndt Lag Sne, der laa nok saa pænt og jævnt hen over deres laadne Huer og de brede Slag paa deres Reisekapper, som hang dem ned over Skuldre og Arme. Det saae ud, som om det var et pænt hvidt Lagen, de havde faaet over sig, medens de sov.

Husholderfken fik naturligvis travlt med at komme ud og faa dem vækket. De bleve i høi Grad forundrede, da de fik Øinene op og saae, hvorledes de sad i det, og gjennemfrosne vare de, da de begyndte at røre sig. Men da de kom

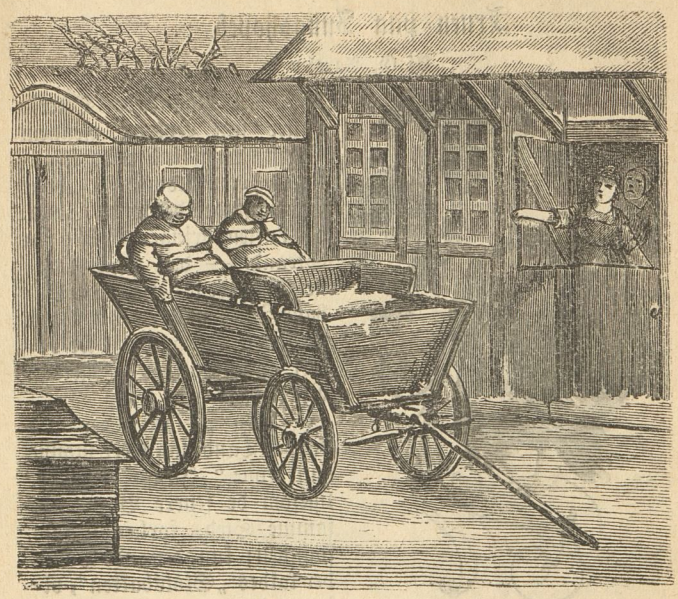

ind og vare blevne „tøede op" indvendig fra, forlod Gysningerne dem snart, og det varede ikke længe, inden de atter befandt sig fuldkommen vel.

Saadan endte denne Frierreise.

Fruen paa Jungshoved.

Af G. Aarslev.

Hvor den blaanende Østersø ruller sine Bølger gjennem Præstø Bugt ind mod Sjællands grønnende Kyst, „hvor Solen gløder det hvide Sand, og Luften bringer Køling fra Strand" — der, siger Sagnet, byggede den frygtede Søhane Jung paa en høi Bakke sin stærke Borg, der blev opført af Kampesten og vældigt Bjælkeværk.

Dog „Tiden æder med skarpen Tand, saa lidet monne hun levne." Jungs Borg er, ligesom de senere Borge paa samme Sted, forlængst forsvunden; kun den øde Tomt, der kaldes „Slotsbakken", vises endnu tæt ved Jungshoved Kirke, omtrent 1/8 Mil syd for den nuværende Jungshovedgaard. Den lille Halvø, hvorpaa Gaarden ligger, skyder sig ud i Præstø Bugt og var maaske dengang en Ø; derpaa tyde Moser, Kjær og Vandløb, og Halvøen kaldes endvidere af Beboerne „Øen".

Det var i de Tider, da Kristendommen brødes med Hedenskabet her i Landet. Det var stærke Magter, der da stode overfor hinanden, og „den hvide Krist" maatte længe kæmpe mod de mægtige gamle Gudeskikkelser, forinden han fik Norden underlagt sit milde Herredømme. Mange knælede for den „ny Balder" og lode Kristendommen og den medfølgende Kultur gjennemtrænge og mildne deres Hjerter og derved tillige deres Sæder, Skikke og hele Tilværelse; men mange gjorde ogsaa kraftig Modstand og holdt til det yderste fast paa den fra Fædrene nedarvede Tro og Levevis. Andre slap den gamle Tro uden at antage den ny. Til disse sidste hørte Jung. Han brød sig hverken om Thor eller Kristus, men stolede paa sig selv, sit gode Sværd og sine raske Svende.

Vinteren tilbragte den mægtige Viking i Fryd og Gammen

blandt sine Mænd paa sin Borg; men saasnart Havets Isbælte knækkedes, og han mærkede de første Aandedrag af den milde Vaar, da var det ham ikke muligt at blive længer hjemme. Der blev da straks Travlhed paa Gaarden, og saasnart Folkene vare udrustede og Snekkerne seilklare, stak Borgens Herre i Søen.

Jung var en sværlemmet og bredskuldret Skikkelse med et stort Skæg og en stærk rødlig Haarvæxt. Mangen stolt Kriger og mangen ærlig Kjøbmand maatte bukke under for hans vældige Sværdslag. De Mænd, han havde om sig, vare af de stærkeste og mest forvovne Karle, han kunde finde. Hele Sommeren gik det med Plyndring og Drab, og hen paa Efteraaret vendte han hjem med rigtladede Snekker af Fødemidler, Sydens Frugter og Vine, grovere og finere Klædningsstoffer, Guld, Sølv og hvad andre Kostbarheder, Lykken førte ham i Møde paa hans dristige Vei.

Det var den Maade, han havde lært at samle sig Rigdom paa — den tiltalte ham, og han fulgte den til sin Død.

Fru Birthe sad den hele lange Sommer ene paa Borgen blandt sine Kvinder; thi sjelden vare andre Mænd hjemme end Trællene og den gamle Gaardfoged.

Havde Jung bygget sin Tillid paa sig selv og sine Mænd, da havde hans Frue hengivet hele sit Hjerte til den Rigdom og Herlighed, der omgav hende, og det var hendes største Lyst at fremvise denne i al sin glimrende og skinnende Glans. Det var en af hendes Sædvaner, ved sin Husbonds Hjemkomst i Efteraaret at modtage ham med en sand fyrstelig Pragt og anrette et kosteligt Gilde for ham og hans Mænd. Jung pleiede derfor en eller to Dage forinden sin Tilbagekomst at sende Underretning derom til sin Frue.

Det var en Efteraarsmorgen, da der baade ude og inde var stor Travlhed paa Borgen. Et Par Snekker vare den forudgaaende Dag landede, og en af deres Besætning overbragte Borgfruen den første Gave fra hendes Husbond med Hilsen og Melding om, at han næste Dag kom hjem med alle sine Mænd.

I den store Gjæstehal ved den aabne Dør stod Fru Birthe for herfra at holde Øie med og uddele Ordre til de i Hallen arbeidende Trælkvinder og tillige have sin Opmærksomhed henvendt paa Søen for om muligt at se det første Glimt af de hjemvendende Snekker.

Hun var en høi og slank Kvinde med skarptegnede Ansigtstræk, store, ofte lidt skulende Øine, og i det hele med et

kold og fraſtødende Ydre — et Gjenſkin af den ſtolte og hovmodige Sjæl, der boede indenfor det koſtbare Livſtykke. Hendes brune Haar var ſnoet op i en Top, ſammenholdt af en bred Guldring. Om Halſen bar hun den Gave, hun Dagen i Forveien havde modtaget fra ſin Husbond. Det var en ſvær Guldkjæde med en Del i ſmaa Guldtraade nedhængende glimrende, forſkjelligfarvede Stene og nogle ſmaa Guldmønter. Livet omſluttedes af en ſort Silketrøie, der ovenfor de korte Ærmers Linninger og navnlig paa Bryſtet var prydet med en Udſyning af Sølvtraade i Form af Blade og Blomſter. Det røde, uldne Skørt var om Livet faſtholdt ved et guldvirket Bælte og forneden omgivet af en ſølvudſyet Bræmme. Skoene vare faſtbundne med ſølvbroderede, ſmalle Remme.

Trælkvinderne vare i fuld Virkſomhed i Hallen. Vaabnen, der hængte paa Væggen omkring Jungs Høiſæde, bleve afpudſede. De tykke Vadmelstapeter bleve udbankede og renſede for Støv. Bænkene bleve belagte med Hynder og Tæpper, Bordene ſtillede hen til Sæderne og Gulvet beſtrøet med Blomſter og Grønt. Ved Kværnen, i Bagerſet og i Fadeburene herſkede ligeſaa ſtor Travlhed, ſom her i Hallen. Nu traadte den gamle Gaardfoged Alk med et Par andre Trælle ind i Hallen for at anbringe det ſtore Drikkekar. Af dette pleiede Mjøden at blive opøſt og ombudt i Jungs guldbeſlaaede Drikkehorn.

Den gamle Alk havde ſom Træl tjent Slægten fra Barn af, og for hans mange Aars Troſkab havde Jung indſat ham i den for hans Stand anſelige Stilling ſom Gaardfoged paa Borgen. Han havde Opſynet med og Styret for alt Arbeide, her bler udført. Han blev fremfor alle andre Trælle udmærket med Tillid og tildels Fortrolighed baade af Høvdingen og hans Frue. Et ſynligt Tegn paa denne Udmærkelſe vare hans lange nu ſnehvide Lokker, ſom ingen Saks i mange Aar havde faaet Lov at røre.

I den ſidſte Tid havde Kriſti Lære endogſaa fundet Vei til denne affides liggende Røverborg, og det var ikke fri for, at den havde begyndt at liſte ſig ind i den gamle Træls Hjerte. Han var derved kommen til at ſe ſin Herres Levevis i et lidt andet Lys end før, og han havde faaet lidt Betænkelighed ved den Maade, hvorpaa Rigdommen kom til Borgen.

Fru Birthe vinkede Fogden hen til ſig: „Nu gamle Alk, er alt ſaa beredt?“

Alt, Frue!“

„Og intet sparet for at modtage min Husbond, som det sig sømmer?"

„Nei, Frue! det er fast ubegribeligt, hvad der er gaaet med; selv Fadeburene ere næsten tømte."

„Ei, det siger Intet; Jung og hans Mænd vil snart fylde dem igjen."

„Maaske — de skal dog paa Hjemreisen have lidt stort Tab."

„Derom tale vi ikke; her paa Borgen er Rigdom nok."

„Rigdom er som Øiets Blink, den er den ustadigste af alle Venner. Formue dør. . . ."

„Ti Gamle! Min Rigdom er bestandig, den dør ikke. Her er mere end nok til mig og alle mine." Den gamle Træl havde noget paa Hjerte, som han ømmede sig ved at komme frem med. Dog nu slog han dristig Øinene op mod sin Herskerinde og mødte hendes stolte Blik: „Frue! I sige ikke saa; den, der ager i gylden Karm, kan komme til at slide kullede Sko, og den, der troner i Høienloft, kan komme til at trælle ved Kværnen. En Mand af den ny Lære siger: „Hvad med Uret kommer, med Sorg bortgaar." Jer Husbonds Levevis, Fru Birthe, huer mig ikke, den kan ende med Forskrækkelse."

„Holdt Gamling! Ti! Jeg byder. Var det ikke for dit hvide Haar, jeg lod Dig kaste i Trællehullet, om ikke værre skete. Vogt Dig, Alf, for den ny Lære. Den kan maaske tiltale usle Træller, feige Mænd og taabelige Kvinder, men passer ikke her paa Borgen! Hvad min Rigdom angaar, da vid, at saasandt, som jeg aldrig ser denne Ring igjen, saa sikkert skal min Rigdom aldrig i mit Liv faa Ende." Med disse Ord tog hun en Guldring, hun under Samtalen havde draget af sin Haand og staaet og dreiet rundt mellem sine Fingre, og kastede den i Søen. Med en Haandbevægelse viste hun Gamlingen bort. Han bukkede og gik med et Suk, og den Tanke trængte sig mere og mere ind paa ham: her er din Tid snart forbi.

Ved Bredden af Søen sad en liden Fiskerdreng og mededе. Han havde længe forgæves ventet paa, at Dybets Beboere skulde lade sig lokke af hans fede Madding — endelig var der Bid, og han drog en sjelden stor, sprællende Fisk op. Hans Øine lyste af Glæde, og han udbrød, idet han med Velbehag saa paa sit Bytte: „Du skal i Kvæld komme paa

Høvdingens Bord." Med sin Fangst gik han op paa Borgen, hvor han tilfyneladende fik god Betaling for den.

Da man skar Fisken op, trillede en Guldring ud paa Bordet, og Trælpigen kendte strax, at den havde været en af hendes Frues Ringe. Hun løb ind i Hallen, og uden at ane noget, overrakte hun med glædestraalende Ansigt den fundne Ring til dens Eierinde.

Det var kun et Øieblik siden, at denne Ring var kastet i Søen, og nu da den paa en saa vidunderlig Maade strax kom tilbage, da blegnede den stolte Frue. Hun ihukom sine spottende Ord, og en mørk Anelse gik igennem hendes hovmodige Sjæl. Hun vaklede og maatte støtte sig til Dørstolpen. Hun stirrede ud paa Søen — nej, der var ingen Skibe i Sigte. Derimod begyndte Bølgerne at reise sig, og et Uveir at trække op. Havet bragede og brølte, Bølgerne væltede sig brusende mod Land og bragte ilde Budskab derude fra. Stormen hvinede og peb gennem Borgen, den sang en Ligsang over al den Herlighed, der omgav Fru Birthe.

Havet, der i saa mange Aar havde baaret Jung paa alle hans Røvertog, havde nu sat en Grændse for hans Udaad, idet

det drog ham med samt alle hans Mænd ned i sit dødskolde Skød.

Aaringer gik. Borgen stod øde og tom, kun Mordere og andre Ildgerningsmænd benyttede den til Skjulested og Natteherberg.

Fru Birthe vankede viden om, fulgt af Armod og Elendighed. En mægtig Længsel drev hende tilsidst tilbage til det Sted, der havde været Vidne til al hendes Herlighed. Hun naaede kun til Jungshoved Hovmark. Minderne stormede ind paa hende og knuste hendes dødstrætte Sjæl og dens skrøbelige Lerkar. Hun segnede ned ved et Gærde, og her fandt man hende næste Dag død — i Pjalter og Usselhed. Man viser endnu det Sted, hvor hendes sørgelige Skæbne havde redt hendes sidste fattige Leie.

Moderne.

„Min Frøken, De forekommer mig saa bekjendt."

— „De ligeledes mig. Jeg troer, at vi allerede engang have været forlovet med hinanden."

Den Frelste,

af Beatus Dodt.

et var om Morgenen den 24de December, og omendskjøndt Solen allerede i nogen Tid havde ladet Korset paa vor Frue Kirke glimte i sine Straaler, der nu begyndte at titte ned i Gaderne, saa vare dog disse endnu temmelig øde og folketomme; thi som det hedder i Verset om Kjøbenhavn: „Ingen er oppe, før Klokken er ti.“ Vel var nu rigtignok Visen ikke lavet paa hin Tid, ja Digteren deraf var maaske næppe engang født; men Sædvanen, ikke at staa tidlig op, kjendte man ikkedestomindre overordentlig godt, og gammel Skik bør man holde i Ære, som Tyven sagde, da han skulde hænges. Om Natten var der falden et lille Lag ægte glindsende Julesne, der endnu temmelig uforstyrret bredte sit hvide, bløde Tæppe over Gaderne, der derved fik et ligesaa fremmed som festligt og indbydende Udseende. Hist og her var en Kjældermand med det brede, anstændige Forklæde for det velnærede Underliv og den ærværdige, hvide Bomuldshue paa Hovedet ifærd med at løfte Skodderne fra sine Vinduer, for at lade Grisesylten, de stegte Aal, de brune, trinde Frikadeller og den med Livets Vand fyldte firkantede Flaske, der i symmetrisk Orden prydede disse, komme tilsyne, for at de kunde lyse for Alverden og indbyde de Hungrige. Af og til lød en Torvebondes hule Raab, medens hist og her Skraldemanden lod sit Instrument hvirvle rundt for at sende Pigerne sin venlige Hilsen og Paamindelse.

Var det saaledes endnu temmelig stille paa Gaderne, hvor Livet kun langsomt begyndte at udvikle sig af sit natlige Svøb, saa var der endmere Færdsel og Trængsel paa Torvene, hvor Vognene allerede holdt og stillede i lange Rækker, belæssede med alle de Herligheder, som hører til for at gjøre

Julen til det, den skal være, og medens de fede, gulige Gæs og runde Kalkuner paraderede paa de skinnende, hvide Lagener, der vare udbredte paa Vognene, var der paa andre Steder opstillet hele smaa Lunde af Juletræer, i hvis grønne, friske Naale Sneen hang blødt og herligt. Overalt var her Liv, Færdsel, Raab og Tummel, og medens Piger og Karle belæssede med store Kurve og snedrysende Grantræer ilede bort, strømmede andre til for at blive delagtige i den velsignede Overflødighed.

Gadedøren paa et Hus i en Gade tæt ved Torvet blev nu aabnet, og et ungt Menneske traadte ud. Han var høi og rank og af hans rødmussede, aabne Ansigt lyste Sundhed og Glæde. Et Øieblik saa han sig om med et glad Smil, derpaa aandede han dybt, som vilde han ret indsuge den friske, styrkende Frostluft, men idet han nu vendte sig for atter at lukke Døren, blev han standset af en gammel Kone, der var kommen til, uden at han havde mærket det.

„Jeg hørte, De lukkede deres Kammerdør, kjære Hr. Svendsen," sagde hun venligt, „og saa humpede jeg afsted for

endnu engang at sige Dem Farvel og ønske Dem en rigtig glad og velsignet Jul derude paa Landet."

„Tak, Madam Krogh," raabte hin, idet han trykkede hendes Haand. „Jeg ønsker Dem af Hjertet det samme, og skulde jeg føie Noget til, da skulde det være et glædeligt Nyaar og en Kjæreste inden idag et Aar."

„Herre Gud forbarme sig vel!" udbrød hin, idet hun forfærdet traadte et Skridt tilbage. „Nei, saa gal er da hverken jeg eller Nogen. Desuden," vedblev hun, „har jeg saa god og kjær en Ven i Dem, som Nogen kan forlange, og Anden ønsker jeg mig sandt for Dyden ikke. Men seer De, Hr. Svendsen, hvad jeg nu egentlig vilde tale med Dem om. Jeg vilde nemlig saa gjerne vise min Deltagelse og Hengivenhed for deres unge smukke Hjertenskjær derude; men De veed nok, at om ogsaa Villien er der, saa kan der just ikke siges det samme om Evnen. Imidlertid har jeg dog fundet Noget, som jeg troer kan være hende til Glæde og Nytte. Det er nemlig en lille Barnekappe, som jeg har bevaret fra den Tid min Christian blev døbt, der som De veed nu er bosiddende i Helsingør. Den er sandfærdig baldyret af høisalig Enkedronningens første Kammerjomfru, og den er besat med rigtige ægte Tønderske Kniplinger."

„Gud velsigne Dem og Tusind Tak, gode Madam Krogh," udbrød det unge Menneske, idet han med et halvt glad, halvt forlegent Smil modtog den lille Æske. „Kun vil jeg bede Dem om Tilladelse til at gjemme denne ligesaa smukke som profetiske Gave til en fjernere Tid; thi vel er, som jeg kan forsikre Dem, min Kjæreste ikke nogen Snærpe; men ikkedestomindre er det s'gu dog muligt, at hun herved kunde føle sig ligesom en lille Smule altereret."

„Ja, ja, gjør nu, som De vil, Hr. Svendsen, Jeg veed nok, at Damerne i vor Tid ikke ere som i mine unge Dage; thi jeg kan forsikkre Dem, at paa den Dag jeg holdt Jagilde med salig Krogh, saa forærede min Moster mig en flunkende ny Vugge med Tilbehør, ja sandfærdig gjorde hun saa."

„Men det var ogsaa nærmere ved Adams Tid, hvor Menneskene levede i en mere paradisisk Tilstand," svarede hin leende. „Naa, nu Farvel, Madam Krogh. Jeg skal iaften drikke Deres Skaal sammen med Moder."

Med raske Skridt gik han nu ned ad Gaden, og snart efter stod han i Tvermoes' Gaard, hvor en af Datidens Passagervogne fra Landet, nemlig en stor blaamalet Fjællevogn,

allerede stod forspændt, medens en Flok unge Mennesker, utaalmodige efter at komme afsted, omgav den.

„Naa, der kommer endelig Fabius maximus cunctator, paa Dansk kaldet det Smøl," blev der raabt. „Hvor Pokker bliver Du af? Vi have været nærved at flyve ud af vort gode Skind af bare Utaalmodighed."

„Da var det f'gu godt, at I ikke gjorde det, Børn; thi det er saa koldt idag, at vi godt kan behøve Alt, hvad vi har paa."

„Det var i Grunden bedre sagt, Holger Svendsen, end man er berettiget til at vente af Dig," svarede en Anden, „men det siger jeg Dig, Du uvaarne Medmenneske, at ved din Sendrægtighed ville vi komme saa silde hjem, at vi enten gaa Glip af Julegrøden eller faa den sveden."

„Det vilde være haardt for Dig, Vilhelm," svarede hin, „thi jeg tør nok sværge paa, at Du glædelig vilde bytte det Herskab i Aandens Rige, Du som Student har Krav paa, med et Tjenerskab i Nadverens. Men," vedblev han, „hvor er vor Leder og Styrer, den ærværdige Bondemand, som skal bringe vort rumlende Fartøi i Havn, Niels Jensen?"

„Her er jeg, Hr. Svendsen," svarede denne, en lille underfætsig Bondekarl, som nu var kommen til. „Jeg maatte gaa lidt af Veien, for de andre unge Herrer vilde absolut, at jeg skulde kjøre fra Dem, saa kunde De have havt det saa godt."

„Ulykkelige Niels Jensen," raabte Holger, „havde Du gjort det, da havde jeg udført den store Kunst paa Dig, at faa dine Øine til at sidde i Nakken."

„Jøses, Hr. Svendsen, ja saa var det da godt, jeg ventede, ellers vilde jeg have havt ondt ved at finde Munden, naar vor Moer kommer med Æbleskiverne iaften."

„Men hvor har Du din velhavende Peltsfrakke, Holger, hvormed Du ifjor Vinter forbausede hele Kjøbenhavn og bragte dunkle Rygter om uhyre Rigdomme til at opstaa, selv ude i Hjertet af Amager?" spurgtes der nu, da de rullede hen ad Landeveien, medens den Adspurgte til Beskyttelse mod Kulden havde svøbt sig ind i et Hestedække.

„Jeg har laant den til Skræder Jensen paa Kjøbmagergade, for at han med større Virkning kan forestille en Bjørn, naar han efter Nytaar kommer med Regninger paa Regentsen."

„Det er en Usandhed," blev der raabt. „Skræder Jensen vilde aldrig ty til sligt usselt Kneb i Bevidstheden om, at ikke en eneste Student vil tvivle om, i hvilken Egenskab han kommer paa den Tid af Aaret. Kom saa med Noget, der lyder mindre enfoldigt."

„Nu vel," svarede hin, „saa har jeg laant den til Christian den Femte, der i denne kolde Tid maa sidde tilhest paa Kongens Nytorv. Han har været bedre vant, stakkels Mand, og kan derfor nok trænge dertil."

„Atter en fæl, uhyggelig Usandhed," raabtes der. „Christian den Femte havde et saa varmt Hjerte, at det endnu bringer ham til at transpirere, trods Sne og Is."

„Nu saa da i Herrens Navn," udbrød Holger, „Jeg har sat den paa Assistentshuset for at skaffe Penge til at kjøbe Eder Alle ind i Vartou."

„Ring med Klokken og kald ham til Orden, Niels Jensen; thi enten har Vartou Aarsag til at blive fornærmet over hans Yttring, eller ogsaa vi."

„Skal der ringes med Klokken," svarede Kusken, „saa kommer De til at tale med Degnen. Iøvrigt er det ingen nem Sag at gjøre sig udtilbens med sin Sidemand, især naar denne er stærk nok til at bøie begge Ender sammen paa flere end een Niels Jensen. Naa," vedblev han, „her er nu ellers Kroen; men for at det ikke skal blive altfor silde, inden vi

komme hjem, saa vil jeg kun give Hestene en Visk Hø og en Slat Vand, og saa kunne vi kradse af igjen".

„Lad gaa da," raabte Holger, „men bed saa bare Hestene om, at de snart tygger af, og sig til Ane derinde, at hun bringer os et Glas Æggeøl."

„Ja, ja," blev der raabt, „et til os hver, Holger Svendsen betaler."

„Ja, for sig selv," svarede denne. „Naar hver sørger for sig, saa sørger Gud for os Alle."

„En nem Undskyldning for den Velhavende, som ikke vil komme sine lidende Brødre tilhjælp," svaredes der. „Men en skjønnere Trøst ligger der i Anes milde Ansigt. Ikke sandt Ane, Du vil nok kreditere mig et Glas, til jeg kommer tilbage?"

„Ja, hvorfor ikke, Hr. Lund," svarede hun, der nu kom med en Bakke fuld af Glas; „det gaaer jo gjerne med Studenterne saaledes, at de have flere Penge i Lommen, naar de komme tilbage, end naar de reise hjem."

„Kun med Undtagelse af mig, Ane," indvendte Holger, „eftersom jeg stedse fører hele min Kapital hos mig. Se, her er en Mark; for den Rigdom, der bliver tilovers, kan Du

kjøbe Dig et stort, ægte persisk Shawl eller ogsaa en Kjæreste, Alt efter eget Skjøn."

„Jeg takker skyldigst, Hr. Svendsen," svarede hun munter; „men en Kjæreste har jeg, og jeg frygter næsten for at blive altfor pyntet, naar jeg faaer et Tørklæde paa til 2 Skilling."

„Din Skjønhed behøver den heller ikke, Ane, thi den er frisk og livsalig, som den rødeste Pommerants i Hesperiens Have."

Med et rungende Hurra og en derpaa følgende munter Sang rullede de unge Mennesker nu afsted, og da noget derefter Dæmringen begyndte at falde paa, medens fra Fjern og Nær Kirkeklokkernes dybe Røst forkyndte, at nu var den glade Fest begyndt, kjørte Vognen ind i den lille By, hvor alle dens Passagerer havde hjemme. Snart efter holdt den stille udenfor det Hus, hvor Holgers Moder boede.

„Farvel Børn og Tak for pænt Selskab," raabte han, idet han sprang op paa Sædet og kastede Hestedækkenet ned over Hovedet paa Niels Jensen. „Hurra for Julen og vort Hjem!" udbrød han derpaa, hvorefter han i eet Spring sprang udover Sædet og ned paa Gaden.

Et Øieblik efter sad han i Sofaen i den lune, hyggelige Stue, medens hans Moder stod foran ham og betragtede ham fuld af Glæde og Kjærlighed.

„Ja, Moder," udbrød han, „her er ikke alene deiligt, men her er velsignet. Og saa den anelsesfulde Duft af Gaasesteg og Æbleskiver, som igjennem Nøglehullet trænger herind fra Køkkenet. Jeg skal sige Dig oprigtig talt, naar man har kjørt syv Mil i klart Frostveir paa en Kop Kaffe og tvende Hvedetvebakker, saa opstiger der nogle underlige Ideer i et ungt Menneskes Mave."

„Ja, ja, min kjære Dreng, jeg kan forstaa det, og godt er det jo, at Ideerne kunne realiseres, hvilket ikke altid er Tilfældet. Først maa vi imidlertid have en Kop The; thi Gaasen derinde har endnu en lille Timestid tilbage."

„Førend den er moden, mener Du," afbrød han hende. „Nu vel en Kop The af din berømte Brygning er heller ikke at foragte, og kan ifærdeleshed i dette Øieblik være af en overordentlig Virkning, da jeg med Respekt at melde har frossen som en Hund paa hele Touren."

„Ja, men," udbrød Fru Svendsen, „hvor har Du ogsaa din deilige Peltsfrakke? Du havde den jo ikke paa, da Du kom. Jeg skulde da ikke mene, at Du har siddet i den tynde Frakke paa hele Touren."

„Jo, det er nærved det, Moder, naar jeg undtager et af

Niels Jensens Hestedækkener. Ja, hvor Frakken er, saaledes raabe de overalt, og man seer ligesaa forbauset paa mig, som man vilde se paa den Onde selv, naar han pludselig traadte frem uden Hale. Jeg har nu, saa godt jeg kunde, givet en Snik for en Snak og hjulpet mig igjennem paa kristelig Maade ved at omgaa Spørgsmaalet; men hvad Dig angaaer, saa vil jeg følge den rene Sandhed. Som Du jo nok veed, blev der opsagt tre hundrede Daler i det lille Sted, min Svigermoder i Slangerup eier, og var de ikke blevne udbetalte, saa var hun bleven nødsaget til at sælge det og flytte derfra, hvilket vilde være gaaet hende haardt tilhjerte, eftersom hun nu har boet der i saa mange Aar. Jeg hørte det af Advokat Ravn derinde i Byen, som har Sagen ihænde, og han fortalte mig tillige, at min Kjæreste havde sendt ham hundrede Daler, som hun havde opsparet af sin Løn, i det Haab, at naar dette Beløb blev udbetalt, kunde der faaes Henstand med Resten."

„Herre Gud, den gode, opoffrende Emma," udbrød Fruen med et kjærligt Smil.

„Ja, det maa Du nok sige, Moder. Hun maa arbeide

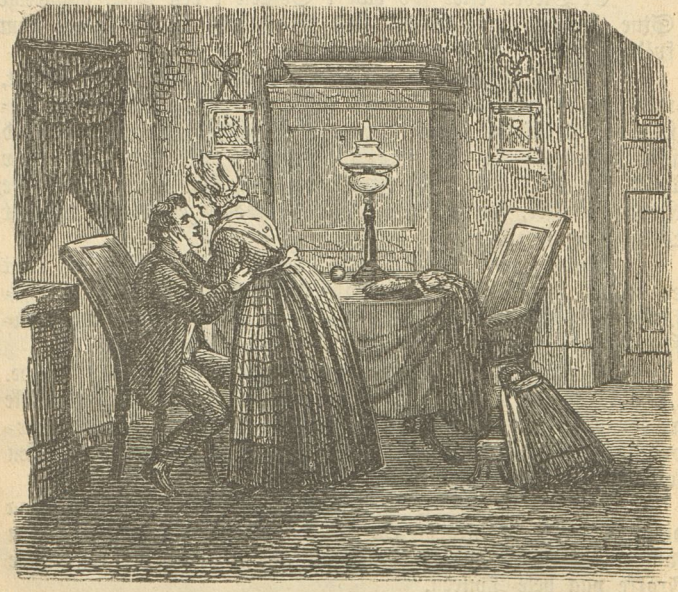

haardt for det og nægter sig selv Alt for at kunne staa dem bi, som hun har kjær. At finde et Hjerte hos Kreditorer eller Pengemænd er imidlertid saa vanskelig en Opgave, at selv den dygtigste Kirurg vilde strande derpaa, og saaledes gik det ogsaa her. Hele Summen skulde udbetales eller Stedet sælges. I denne Nød var der intet Andet at gjøre end at realisere mit overflødige Varelager, som det hedder i Aviſen. Hvad jeg endnu havde tilbage af fordums Dages Herlighed, vandrede til Jøderne i Læderstræde, men Stedet blev frelst."

„Min kjære, gode Dreng," udbrød Fruen rørt, idet hun bøiede sig over ham og kyssede ham.

„Og naar Du saa kan tilføie, at jeg ogsaa er en retskaffen Dreng, Moder, saa forlanger jeg ikke mere."

„Ja det skal Gud vide, jeg kan, og det kan Enhver, som kjender Dig. Jeg siger kun, hvad jeg altid har sagt, at det var en dristig, for ikke at sige uoverlagt Handling af Dig, at forlade Landvæsenet, hvortil Du har saa stor en Lyst, og opgive din gode Forvalterplads hos Greven for at give Dig til at studere, Noget, Du dog igrunden aldrig har været oplagt til."

„Ja, men hør nu Moder!" udbrød han, „Din Julekage er ganske fortræffelig og Rosinerne ere velsaaede deri. Det var imidlertid ikke det, jeg mente. Men sig mig, hvad skulde jeg gjøre. Fra det Øieblik jeg forlovede mig med Emma, var det min Pligt at tilstræbe en selvstændig Stilling. Ved Landvæsenet, hvor meget end min Hu staaer dertil, vilde jeg aldrig kunne naa det, thi Du veed nok, at en Landmand uden Penge er som en Vogn uden Heste. Var nu end Æblet surt, jeg maatte bide i, da jeg som voxent Menneske maatte begynde der, hvor en otte Aars Dreng kunde være min Lærer, var det end tungt at skulle sidde paa Kvistkammeret i den snevre Gade bøiet over Bogen istedet for at kunne færdes i Mark og Eng, saa vil min Løn ogsaa blive stor, naar jeg har vundet Seier."

„Det vil den, min Søn, ja, ja, det vil den, og Offeret, Du har bragt, og Tvangen, Du har paalagt Dig, vil kun tjene til at forhøie dens Værdi."

„Naa, hvad er der saa at klage over, Moder. Emma og jeg arbeide med glad Mod til et fælles Maal. Hun som Husjomfru derovre paa Holmstrup, og jeg som fattig Student i Sværtegaden; men naar vi har naaet det, saa kunne vi le ad Pinen, om den end har været nok saa haard."

„Og for hende er den ikke lille," svarede Fruen sørgmodig ryſtende paa Hovedet. „Jeg veed nok, at man just ikke kan sige, at hun skeer Overlast hverken af Forpagter Jessen el-

ler hans Kone, men deres dumstolte Maade at være paa, den Ringeagt og Tilsidesættelse, hun maa taale, er pinligere og mere trykkende end det haardeste Arbeide og de stungeste Savn."

„Jeg har tænkt mig noget Saadant!" udbrød Holger, idet Vreden bragte hans Kinder til at blusse; „rigtignok har hun aldrig skrevet et Ord derom, men Tonen i hendes Breve har sagt mig det. Den dumme, hjerteløse Madame, ja havde jeg hende her, jeg kunde gjøre en Ulykke paa hende. Imorgen gaaer jeg derover, Moder, og har jeg saa aldrig læst en Kvinde Texten, saa skal jeg læse den for Madame Jessen, saa det skal ringe for hendes Øren."

„Gjør ikke det, min Dreng, gjør ikke det," udbrød Fruen halv forskrækket ved at se sin Søns Vrede. „Fremfusenhed har endnu aldrig forandret en Sag, og den vil heller ikke gjøre det her. Emma kommer herover Nyaarsdag, og vi kunne da i Ro og mellem os selv tale om Sagen. Ved at opægge hendes Herskab gjør vi kun hendes Stilling pinligere for den Tid, hun endnu maa holde ud hos dem. Hvad Jessen nu er, det er han bleven ved os; men netop for Folk af hans Karakter er det en Lyst, at kunne træde den under Fødder, som han før har maattet se op til. Var han ikke kommen til at bestyre Holmstrup under din Faders mangeaarige Sygeleie, saa havde vi eiet den endnu, og Du kunde have staaet som Herre der, hvor din Kjæreste nu maa tjene. I min Sorg og Angest for din Fader, saa jeg ikke, hvorledes det gik, og da Herren havde lukket hans Øine og Alt skulde opgjøres, ja, da vare vi ødelagte og han en rig Mand. Gaarden vovede han vel for Skams Skyld ikke at kjøbe ved Auktionen, for at hans Underslæb ikke skulde blive altfor aabenbart, eftersom han var en fattig Mand, da han kom til os; men hvad han ikke gjorde dengang, det vil han sikkerlig gjøre nu, da, som det hedder, Kjøberen af den, der boer i Kjøbenhavn, har overdraget Prokurator Olsen herhenne at sælge den. Gud tilgive ham, hvad han har forøvet mod os."

Ved disse Ord randt Taarene ned over den gamle Kones Kinder, og medens hun med Tørklædet bedækkede sine Øine, udstødte hun et dybt Suk ved Erindringen om, hvad hun havde gjennemgaaet.

Synet heraf bragte det unge Menneske ganske til at glemme sin egen Sorg og Vrede, og idet han nu gjorde Alt for at trøste og opmuntre hende, bragte han snart atter hendes Sind i Ligevægt.

„Ja, ja, Moder," sagde han tilsidst, „kan jeg saa ikke imorgen gaa til Holmstrup, saa gaaer jeg hen til Onkel Høgh

og beder ham om at laane mig Pengene til at kjøbe Holmstrup for. Han kan, naar han vil, og maaske er hans Hjerte dog lidt mildere stemt i denne velsignede Juletid."

Denne Onkel, til hvem Holger satte et saa tvivlsomt Haab, var en rig Beslægtet, som boede der i Byen. Han var Pebersvend og havde Ingen at sørge for; men da han elskede sig selv fremfor Alle og sine Penge som sin Gud, saa havde han endnu aldrig rakt sin Familie en hjælpende Haand eller nogen anden Trængende en eneste Skilling.

„Ja vel er Du ikke forknyt, Holger," svarede Fruen leende, „men ikkedestomindre hører der nok mere Mod til at gjøre ham et saadant Forslag, end Du er i Besiddelse af."

Ihvorvel det ikke et Øieblik kunde falde Holger ind at gjøre sin Onkel et saadant Forslag, da hans Sindelag var ham altfor godt bekjendt, saa mente han dog, at han skyldte ham at gjøre ham et lille Besøg, og den næste Formiddag bankede han derfor paa hans Dør og blev med et vrantent „Kom ind" indladt.

„Naa er Du der, Holger," begyndte Hr Høgh, der var en høi, mager Mand med et, paa Grund af et langt Ophold i Ostindien, hvor han havde tjent sine Penge, indskrumpet og gulladent Ansigt.

„Ja, her er jeg Onkel, og som Du seer er jeg hverken bleven mager eller bleg af den megen Læsen."

„Ja I unge Mennesker lade vel staa til derinde i den store By og leve høit, saalænge eders Par Skillinger vare."

„Ja Gudbevares, Onkel, Dyresteg, Skildpadde og Østers ere vore almindelige Retter og Champagne vor sædvanlige Drik. Naar man, som jeg, ved at give Informationer, fortjener sine 15, siger og skriver 15 Rd. om Maaneden, kan man sagtens være flot."

„Synes Du da ikke, at 15 Rd. er nok?" spurgte hin ærgerlig.

„Nei jeg gjør ikke, Onkel, tvertimod, jeg synes det er skammelig lidt, og Tanken derom paatrænger sig mig, især, naar jeg i flere Dage i Træk ikke har faaet andet end tykt Kommisbrød med tyndt Smør til Morgen, Middag og Aften. Jeg tænkte derfor, at Du kunde give mig et Extratillæg af 15 Rd. af din egen Lomme om Maaneden, saa vilde det komme til at se godt ud i Madskabet hos mig, og Dig kunde det intet skade."

„Jeg," udbrød den Gamle opbragt, „jeg som piner og sparer paa mig selv og vogter paa hver Skilling, jeg giver ud, for at Intet skal gaa bort til Unytte, jeg skulde give Penge til

for at du kunde svire dem op i dette Sodoma; jeg skulde ligesom give Dig en Præmie og bestyrke Dig i dine Dumheder. Havde Du ikke været saa fjantet at opgive din Plads som Forvalter, hvor Du fortjente dine 300 Rd., og endnu mere fjantet ved at forlove Dig med en Pige, der hverken eier Hvid eller Skilling, saa havde Du nu ikke havt nødig at beklage Dig over Kommisbrødet. Men som man reder, saa ligger man."

„Skal jeg ikke ringe paa Pigen, Onkel," spurgte Holger med et lille Smil, „for at hun kan bringe os en pæn Frokost, for Exempel kold Gaasesteg, Aal i Gele, fin Ost, Smør, Brød og en Flaske Portvin."

„Jeg har hverken Pige eller Klokke og fremfor Alt ikke slige Sager, som Du der opregnede," svarede hin vranten.

„Nu, jeg tænkte bare, Onkel, at efter en saadan Prædiken, kunde man have godt af lidt Styrkende. Jeg har imidlertid et andet Forslag at gjøre Dig, som Du maaske synes bedre om: Holmstrup skal jo, som jeg hører, sælges, kunde Du ikke have Lyst til at kjøbe den og forære den til mig?"

„Er Du fuld og gal? eller er Du kommen herop for at

gjøre Nar af mig!" raabte den Gamle ude af sig selv ved dette Forslag.

„Nei, jeg er saamænd ikke, Onkel," afbrød hin ham; „jeg mener det ærligt og oprigtigt, og, ihvorvel, som jeg troer, Folk nok vilde undre sig lidt derover, saa vilde man dog ikke finde det saa ganske urimeligt, at en saa rig Mand, som Du er, hjalp sin fattige Familie."

„Jeg skulde hjælpe Eder," raabte hin nu ganske rasende. „Jeg skulde give Eder af mine ved Savn og Arbeide samlede Penge, for at I kunde gjæsterere og leve høit! Nei før skulde jeg sænke hver eneste Skilling ned i Søen eller skjænke dem til Opførelsen af et Galehus, hvori Du saa kunde blive Lem."

„Ja, jeg mærker nok, at Du just ikke er synderlig mildt stemt, Onkel, ihvorvel det er første Juledag, paa hvilken dog de Fleste ere opfyldte af Tak og Glæde. Jeg vil derfor gaa min Vei, idet jeg takker for god Opvartning og pæn Behandling. Skulde Du imidlertid besinde Dig og føle Tilbøielighed til at gaae ind paa mit Forslag, saa er jeg parat, Du veed jo, hvor jeg boer."

Om Eftermiddagen den samme Dag var Holger tilligemed et Par af sine Kammerater ude at løbe paa Skøiter paa en lille Sø tæt ved Byen, som vel var den, hvori Onklen havde tænkt at drukne alle sine Penge. Den nysfaldne Sne var af Vinden feiet hen over den frosne Flade, som paa Grund af den langvarige og stærke Frost dannede en fast og sikker Bro over Dybet. I lange, brede og hvide Striber laa den som en Ramme om enkelte store, blanke Pletter, paa hvilke nu Ungdommen morede sig, og saa ivrig og optaget var man af Glæden, at man ikke tænkte paa at vandre hjem, før det var blevet saa mørkt, at man næsten ikke kunde se hinanden. Først nu begyndte man at spænde Skøiterne af; men medens de Andre vare beskæftigede dermed, maatte Holger, som han sagde, endnu have den sidste Valts. Let og kraftig strøg han hen over Isen og stod nu netop i Begreb med at vende tilbage, da han pludselig standsede, idet det forekom ham, som hørte han et Nødraab. Et Øieblik lyttede han, da lød det igjen saa angstfuldt og gjennemtrængende, at der ingen Tvivl kunde være om, hvad det betød. Uden at betænke sig, uden et Øieblik at overlægge, for hvilken Fare han udsatte sig ved alene og uden nogetsomhelst Redskab at ile tilhjælp, foer han saa hastig han formaaede henover Søen, og snart efter befandt han sig, ledet af Raabene, ved en aaben Vaage, som var dannet af Strømmen. Med et eneste Blik opdagede han den For-

ulykkede, som tildels baaret op af en stor Reisekappe, krampagtig klamrede sig til Iskanten.

Efter flere forgjæves Forsøg og efter næsten at have udtømt sine sidste Kræfter lykkedes det ham endelig at fraribe Søen sit Bytte. Den Forulykkede, en lille, gammelagtig, spinkel Mand, formaaede imidlertid ikke at tale et Ord, udmattet og forkommen af Kulde, som han var. Men, idet Holger indsaa, hvor vigtigt hvert Øieblik var, slyngede han sin Arm om ham, og idet han mere bar end ledede ham, førte han ham ad den nærmeste Vei til sit Hjem, hvor han, efterat alt Nødvendigt var iagttaget for at sikre ham mod Følgerne, blev bragt ifeng.

Da han den næste Morgen vaagnede, efter en lang og styrkende Søvn, sad Holger allerede ved hans Leie, medens Fruen syslede inde i Dagligstuen, til hvilken Døren stod aaben. Solen skinnede lyst og klart, og dens Straaler faldt mildt og dæmpede ned gjennem Blomsterne, der prydede Vinduerne, Kanarifuglen sang livligt, frydende sig over Lyset og Varmen, og fra Kakkelovnen strømmede en oplivende Duft af Roser og Lavendler. Alt var hyggeligt og hjemligt, og med et Blik fuldt

af inderligt Velbehag betragtede den Fremmede de for ham ligesaa ny som tiltalende Omgivelser.

„Min kjære, unge Ven," begyndte han, idet han trykkede Holgers Haand, „hvorledes skal jeg takke Dem for Alt, hvad De har gjort for mig, saavel fordi De frelste mit Liv, som fordi De førte mig herind i deres velsignede Hjem. Ja, naar jeg skal sige Sandheden," vedblev han, „saa troer jeg næsten, at jeg er Dem mest taknemlig for det Sidste; thi for mig, som har tilbragt mange Aar i Udlandet, er det en ubeskrivelig deilig Følelse at nyde saa megen Omhu og Kjærlighed af mine Landsmænd, idet jeg betræder mit Fædreland, efter hvilket jeg i saa mange Aar har sukket."

„Den første Modtagelse var imidlertid langtfra indbydende, men tvertimod vaad og kold," svarede Holger smilende, „og jeg forstaaer ikke, hvad der bevægede Dem til saaledes at udæske Skæbnen."

„Ja, De maa nok sige det, og naar en Mand i min Alder bliver letsindig, saa lader Straffen sjelden vente længe paa sig. Til min Undskyldning maa imidlertid tjene, at Søen, der nu viste sig saa forræderisk imod mig, er en gammel god Bekjendt af mig, paa hvilken jeg i mine Drengeaar har nydt mange Glæder, og da jeg nu saa den tillagt, og Bonden, som kjørte for mig, forsikkrede, at Isen var saa stærk, at den kunde bære Heste og Vogn, saa kunde jeg ikke modstaa Lysten til at betræde Isen, paa hvilken jeg saa ofte i Ungdomslyst og Glæde har færdedes. En anden tvingende Omstændighed var imidlertid ogsaa tilstede," vedblev han med et lille Smil. „Seer De, naar en Mand som jeg, der i mange Aar har været vant til aldrig at reise paa anden Maade derovre i Ostindien, end liggende henstrakt i en Palankin, som bares af de senestærke Hinduer, nu paa eengang kommer til at sidde paa et haardt Sæde i en ægte dansk Bondevogn, som dertil stødende og hoppende ruller hen over en knudret og frossen Landevei, saa er det maaske ikke til at undres over, at Ens Lemmer skrige Ak og Ve og længes efter at undslippe Torturen. Af disse Grunde var det, at jeg forlod Vognen og lod den kjøre omkring Søen herind til Byen. Det var imidlertid nær bleven min sidste Gang i denne Verden; thi i Skumringen kunde jeg ikke skælne den mørke Is fra det aabne Vand."

Da Fru Svendsen hørte, at den Fremmede havde i sin Barndom opholdt sig deri Byen, kom hun ind og tog Del med i Samtalen, og snart udspandt der sig mellem dem en ivrig Passiar om gamle Tider. Fruen fortalte om hine Dage, da

de havde siddet i Velstand paa Holmstrup, om hendes afdøde Mands lange Sygdom og Død, om hvorledes de vare blevne bedragede, og om hvorledes Holger, der var bleven opdraget til at skulle overtage Gaarden, nu, efterat han havde forlovet sig, havde givet sig til at studere i Bevidstheden om, at han, nu da han ingen Formue eiede, aldrig vilde kunde bringe det til Noget ved Landvæsenet, og med Stolthed tilføiede hun, at han, ihvorvel han ikke dreven af Lyst men kun af Pligtfølelse, dog havde taget sine to første Examiner med bedste Karakter. Derefter talte hun om deres rige Slægtning, Høgh; med hvem Holger altid stod paa Krigsfod, og tilsidst kom hun atter tilbage til Holmstrup, der, som hun mente, nu, da den skulde sælges, vilde blive kjøbt af Forpagter Jessen, hvem hun mindst af Alle undte den.

„Men jeg sidder og passiarer," sluttede hun endelig, „og glemmer rent at tænke paa Middagsmaden."

„Et Øieblik, gode Fru Svendsen," bad den Fremmede. „De nævnede en Hr. Høgh. Kjender De hans Fornavn?"

„Ja, det veed Gud, jeg gjør. Han hedder saamænd Lars, og har i mange Aar været Kjøbmand derovre i de varme Lande."

„I Sandhed," udbrød den Fremmede synlig overrasket, „jeg troer næsten, at den Omstændighed, at jeg faldt i Søen, ikke er hidført alene for at skaffe mig en vaad Trøie."

Fruen saa forundret paa ham; men da Klokken idetsamme slog inde i Stuen og mindede hende om, at det var paa høie Tid, at hun kom ud i Kjøkkenet, saa opgav hun for denne Gang at faa en nærmere Forklaring.

Den næste Morgen, da han følte sig fuldkommen restitueret, havde den Fremmede erklæret, at han nu alene vilde gjøre sig en Tour om i Byen for ved at gjense de gamle Steder atter at gjennemleve et lille Stykke af sin Ungdomstid. Fruen havde seet efter ham og med Forundring bemærket, at han først havde talt med en Person, han mødte, og at han derefter var gaaet ind i det Hus, hvori Høgh boede.

Denne havde netop drukket sin Formiddagskaffe, der var lavet af brændte Ærter og Citronskal, hvilken sidste Tilsætning den havde faaet paa Grund af Helligdagene, og stod nu ifærd med at tænde sin Pibe, der var stoppet med en Blanding af Kirsebærblade og det paa den Tid almindelige, saakaldte Galgenknaster, da der blev banket paa Døren.

„Kom ind," raabte han i sin vrantneste Tone, idet han skyndte sig med sin Nathue at dække nogle Ruller af Guldpenge, som stod opstablede paa Bordet; men da nu Døren gik op,

og han kastede et Blik paa den Indtrædende, traadte han et langt Skridt tilbage, idet Forbauselse og Skræk malede sig hans Ansigt.

„Jeg seer," sagde den Fremmede, thi ham var det, „at Du endnu kjender mig, Lars Høgh, ihvorvel 25 Aar ere strædne hen over vore Hoveder, siden vi skiltes."

„Ja vist, Hendrik Friis, det er mange Aar siden, „stammede hin, „og jeg er bleven gammel, svag og elendig, og hvad værre er, tillige fattig."

„Saamænd, Høgh, naar man seer dine Omgivelser og hører, hvorledes Du lever, saa skulde man næsten tro, at Du talte Sandhed."

„Ja, Du maa tro mig," svarede hin i en bønlig Tone, „det er den rene Sandhed. Ulykken har forfulgt mig til det Sidste. Ved Tab efter Tab har jeg mistet Alt, hvad jeg eiede, og nu veed jeg knap, hvor jeg skal tage Brødet fra til imorgen den Dag."

„Fy, Høgh," udbrød hin med et Udtryk af den dybeste Foragt. „Jeg vidste vel, at Du var en lumsk og snu Kjeltring; men at Du kunde være saa lav og ussel, at Du for at

redde det stjaalne Gods ved at opvække min Medlidenhed kunde finde paa en saa skændig Løgn, det havde jeg ikke ventet. Mig skal Du imidlertid ikke stikke Blaar i Øinene, og saasandt Gud hjælpe mig, mig slipper Du ikke, før Du har udstaaet den Straf, jeg agter at paalægge Dig. Da vi for fem og tyve Aar siden ophævede Kompagniet i Madras og skiltes, fordi din Handlemaade var af en saadan Natur, at ingen retskaffen og ærekjær Mand kunde være bekjendt at have Noget tilsammen med Dig, da fik Du Broderparten, og Du maatte selv tilstaa, at jeg havde handlet høimodig imod Dig. Ikkedestomindre bestjal Du mig. Bekjendt, som Du var, med alle mine Gjemmer, udtog Du ved Nattetide af et af disse, som Du havde aabnet med en falsk Nøgle, fem tusinde Pund Sterling i engelske Banknoter, medens jeg var fraværende paa en Reise. Da jeg kom tilbage og opdagede, hvad der var skeet og tillige, hvem Gjerningsmanden var, da var Du sporløs forsvunden, og alle mine Efterforskninger frugtede intet. Det er nu gaaet Dig, som jeg saa ofte har hørt, at det gaaer Forbrydere. Trangen til at vende hjem har Du tilsidst ikke kunnet modstaa, og nu har et Tilfælde, som nær havde kostet mig Livet, bevirket, at jeg traf Dig her."

Imedens Friis talede, havde hin faaet Tid til at samle sig efter Overraskelsen, og i Overbevisningen om, at Klage og Jammer ikke vilde hjælpe ham, tog han Sagen paa en anden Maade.

„Du taler om et Tyveri, om stjaalne Penge," raabte han, idet han traadte frem og saa sin Modstander dristig i Øinene, „og fordrister Dig til paa en ligesaa løs som skammelig Formodning at sigte mig som Gjerningsmanden; men om Sligt ogsaa kan gaa an i historve i et barbarisk Land, hvor der hverken er Lov eller Ret, saa skal jeg vise Dig, hvad Følgerne kan blive, naar man her krænker og besudler en ærlig Mands gode Navn og Rygte."

„Hvad Sligt har paa sig baade her og der, Høgh, det kan jeg sige mig selv, og havde jeg derfor ingen fuldgyldige Beviser, skulde jeg aldrig have tænkt paa at drage Dig til Ansvar, men tvende Vidner, som blev opmærksom paa, at der var Lys i Kontoret, have seet din Færd, som de dog i Øieblikket, da de kjendte vort Forhold, antog for uskyldig. Siden, da de erfoer mit Tab, afgav de deres Vidnesbyrd i Retten og med en af den danske Generalkonsul og den engelske Overdommer underskreven Udskrift heraf, som jeg har hos mig, kan jeg lade Dig arrestere, hvor jeg træffer Dig."

Det frække Smil om Høghs Mund forsvandt lidt efter lidt, og hans Blik sænkede sig. Et Øieblik stod han saaledes et Bytte for den pinligste Angst og Skam; men derpaa udbrød han med skælvende Stemme:

„Hvad forlanger Du af mig, hvilken Straf skal jeg underkastes for at udsone min Brøde?"

„Helst gav jeg Dig et Spark og lod Dig gaa," svarede Friis, „men det vilde formodentlig genere Dig mindre end det generer en Hund, og jeg kan derfor ikke overtale mig til at lade Dig slippe saa let. Her i Byen er der et ungt Menneske, som Du kjender, og som Du, dersom Du havde den mindste Smule Hjerte og Følelse, maatte agte og elske, nemlig Holger Svendsen, til ham forlanger jeg, at Du kjøber Gaarden Holmstrup, som er at faa for halvtredsinstyvetusinde Rigsdaler, hvilket noget nær udgjør Beløbet af den stjaalne Sum uden at regne, at den i de 25 Aar har fordoblet sig. Dernæst forlanger jeg, at Du nu følger med mig hen til Prokurator Olsen for at afslutte Handelen, samt dernæst med ham og mig hen til Svendsen, for at det unge Menneske kan underskrive Kontrakten, og Du dernæst i Vidners Overværelse kan afgive

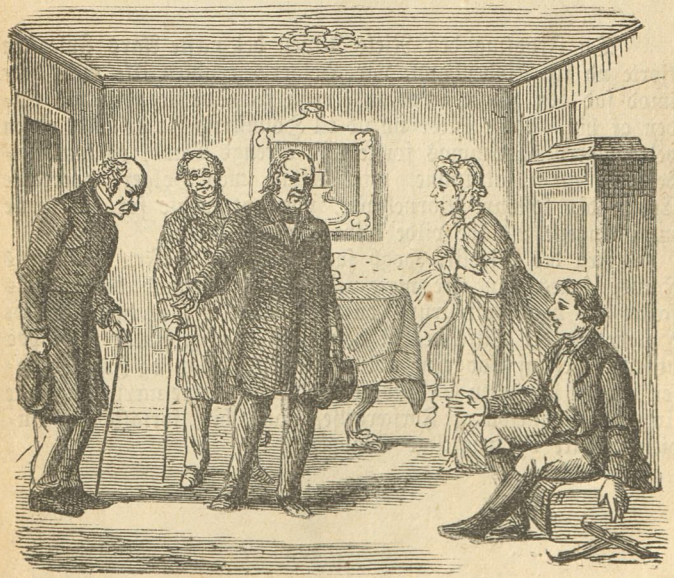

den Erklæring, at Du ledet af Kjærlighed og Agtelse skjænker ham hin Sum til Arv og Eie."

Var Fru Svendsen bleven forundret, da hun saa den Fremmede gaa ind til Høgh, saa blev hun ikke mindre forbauset, da hun saa dem Begge i Selskab med Prokuratoren træde ind i Stuen, hvor Holger sad og gjorde sine Skøiter istand til en ny Tour. Maalløs af Overraskelse og som drømte han, hørte han paa, hvad Prokuratoren havde at sige, og næsten uden at vide, hvad han gjorde, underskrev han Dokumentet og modtog Erklæringen, af Høgh, der derpaa som en Pil foer ud af Døren, hvilken han slog i efter sig, saa det rystede i det gamle Huus.

I nogen Tid sad Holger stum, overvunden af sin Bevægelse; men endelig sprang han op, og idet han blussende rød og med Taarer i Øinene greb Friis's Haand, udbrød han:

„Dem, Dem alene har jeg at takke for, at jeg nu er det lykkeligste Menneske paa Jorden,"

„Jeg vil ikke negte det," svarede hin, „men jeg sværger Dem til, at hvad jeg har paalagt ham at gjøre, er kun en ringe Bod for hans Skyld.

Da Fragtmanden Niels Jensen det næste Aars Juleaften kjørte ud fra Kjøbenhavn, var Holger Svendsen ikke med, derimod sad den gamle Madam Krogh fra Sværtegaden ved Siden af hin. Hun skulde nu ud til Holmstrup for at holde Huen ved Holgers og Emmas første lille Drengs Daab, og hun glædede sig nu til at kunne, efter Aftale med Holger, overrække Emma den kostbare Barnekappe, uden at frygte for, at denne nu i ringeste Maade vilde blive altereret derved.

Fra det Øieblik, Høgh saa hastig forlod Fru Svendsens Huus, saaes han ikke mere i Byen. Derimod havde Friis fæstet Bo paa Holmstrup, da han mente ikke at turde forlade Holger for det Tilfælde, at han igjen engang skulde finde paa at styrte i en af Vaagerne ude paa Søen. Han og Fru Svendsen gjorde hinanden Selskab, og ofte var denne nærved at tabe sin lille Sønneson af Forfærdelse, naar hin fortalte om Indiens Tigre og frygtelige Slanger

---

Hvad jeg vil dyrke.

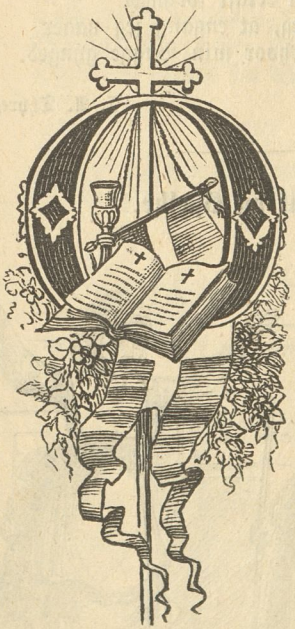

g jeg vil dyrke min Faders Jord,
saa godt jeg kan det, med Plov og Spade,
Da spirer Sæden vel næste Vaar
og voxer herligt med Blomst og Blade.
Den smukke Eng og den rige Ager
og saa den sangrige Bøgelund
skal til en Have saa lys og fager
omdannes inden en føie Stund.

Og jeg vil dyrke min Moders Maal,
det kan saa sødeligt Hjertet røre,
det lyde skal ved mit Arnebaal
i Sang og Sagn, som er værd at høre;
men reent og klart vil jeg kun det bruge,
som Nordens Aand os det gav i Arv;
alt fremmed Ukrud jeg vil bortluge,
det skal ei tære paa Sprogets Marv.

Og jeg vil dyrke det Hjertelag,
os Folkeaanden i Arv har givet
Med Kjerlighed til den lyse Dag
og Folkehjertet og Folkelivet,
med Kjærlighed til alt Stort og Godt
selv under Løvhyttens lave Tage,
og ei i Fortidens Minder blot,
men og i Nutidens ringe Dage.

Og jeg vil dyrke den Gud, som gav
mig Fædrelandet, det hjertenskjære,
hvor Roser groe ved det sølvblaa Hav,
hvor Hjerter brænde for Ret og Ære,
hvor Sandhed elskes og Frihed boer
og Aanden virker i Kraft forynget.
— Der, haaber jeg, at engang jeg naaer
at faae en Grav, hvor min Vugge gynged.

C. A. Thyregod.

Splint og Bjælke.

„Men Gud forbarme sig, Nelly, i denne frække Paaklædning vil De dog vel ikke lade Dem see i Huset?"

„Jo vist saa, naadige Frue, Kjolen er jo aldeles nøiagtig efter Deres egen Modejournal."

Strøvers.

Af G. Aarslev.

Livets Mærkedage.

Hver Mærkedag paa Livets Vei,
Hvor Tiden rastløs ruller frem,
Den har et Bud fra Livets Herre,
Den er et Glimt fra Lysets Hjem.

Skjønt Livet er saa kort, saa kort,
Som Tiden intet ødsles bort.

Man skal stevne
Efter Evne;
Det er ofte godt at levne.

Epigram.

Naar dine Tanker flyve op
Og hæve Dig til Ærens Top,
Fortvivl da ei min bedste Ven,
Om brat Du styrter ned igjen.

Boer Du i et pragtfuldt Slot
Og lever frydelig og flot,
Savn og Sorg vil dog Dig gjæste.
Boer Du i en Hytte blot
Og lever lykkelig og godt,
Tak Du Gud, Du har det bedste.

Blandinger.

Lollands Lyksalighed.

Gulgule Ærter og Flesket i Striber!
Tanken alene, faar Tænder i Vand,
Trediedags Feber Hveranden angriber,
Drikken er blandet med Leer og med Sand.

Trealens Hvede og Bønner til Belte,
Bagved de skjærmende Pilehegn gror,
Regner det lidt maa i Leret vi ælte:
Lolland! Hvor er din Lyksalighed stor!

— Da en Biskop visiterede i en Kirke i Vendsyssel og ved den Leilighed overhørte den confirmerede Ungdom fik han lutter forkerte Svar af en af de største iblandt Drengene, som han tilfældigvis havde henvendt sig til. I sin Utaalmodighed lagde han tilsidst sin Haand paa Drengens Skulder idet han sagde til ham: „Men, kjære Søn, hvad er dog dette for Tøi?"

„Badmel," svarede Drengen inderlig glad over at han efter sin Mening dog engang kunde give Biskoppen det rette Svar.

— Hvad er Ægteskab? — frivillig Trældom.
Hvad er Gjerrighed? — frivillig Fattigdom.

— Det traf sig saa uheldigt for den berømte Cuvier, at da han døde, saa blev han bortført af Fanden, som var i fuld Uniform med Horn og Hestefod. Da de kom i Nærheden af den glødende Svovlpøl, protesterede den franske Lærde og vilde ikke med længere; i hvilken Anledning Helvedes Fyrste svor paa, at dersom han ikke øieblikkelig forføiede sig i Badet, da vilde han æde ham levende op.

„Dermed skræmmer Du mig ikke," svarede Cuvier, „thi da Du har Horn og Klove, hører Du jo ikke til de kjødædende Dyr."

Atro.

Fortælling af Carit Etlar.

Familien Skeel er en gammel Slægt, en af de faa, som tilhører den oprindelige, danske Adel og har givet den Værd og Betydning. Hvem der først bar Navnet, det veed Ingen. Paa en gammel Stamtavle i Aulum Kirke staaer der skrevet:

„Hvem den Førstes Fader har vaaren,
Og Hvo Skeelers Navn først haver baaren,
Det kan ikke vides tilfuld,
Det er for mange Aar lagt i Muld."

1396 findes Navnet Skeel i Skjøder og mellem jydske Retsvidner, siden er det bleven baaret gjennem Krigen, over Søen, i Raadet, kort sagt, overalt hvor Klogt og Ære og Manddom hører hjemme. Det optager just ikke synderlig Plads i vor Histories farvede Blade, og dog findes der blandt Alt, hvad der har været stort og berømmeligt i Danmark, ikke nogen ridderligere eller mere hæderlig Skikkelse end gamle Christen Skeel til Fusingø, han der ønskede ikke at kunne skrive, da han skulde undertegne Fredsbetingelserne til Roeskilde 1658. Hvad jeg her fortæller er forresten ikke noget Nyt, Enhver veed det, det er kun en Hilsen, jeg bringer en Slægt, hvoraf jeg ikke har kjendt Nogen personlig, men hvis Færd og Bedrifter i høi Grad tiltale mig.

En Sommermorgen i Aaret 1632 kom Manderup Due til Halkjær ridende ind i sin Farbroders Gaard for at besøge ham. Manderup var endnu en ung Mand, med et kjækt og dristigt Ansigt, som vidnede om at han havde seet og oplevet meget. To Aar iforveien var han bleven gift med Frøken

Ane Skeel, en Datter af Albert Skeel og Birthe Friis, og to Dage før sit Bryllup havde han staaet aabenbar Skrifte i St. Knuds Kirke i Odense og blev absolveret af Bispoppen, paa Grund af et Drab, han begik i Malmø. — Det er om Manderup Due og hans unge Hustru her skal fortælles.

Manderup traf sin Farbroder i Gaarden. Det var en gammel lang og mager Mand, med graalige tætafklippede Haar, som tidligere havde været røde, et graat, tilspidset Mundskæg og et uhyre fregnet Ansigt. Han sad oppe paa det øverste Trappetrin med et Krus Spansktvin ved Siden af sig og en stor Kørepisk i Haanden. Nede i Gaarden var Skytten og Hundevogteren ifærd med at afrette nogle unge Jagthunde. Skytten gik og trak en udstoppet Hjort hen over Gaarden, den skulde Hundene gribe i Halsen paa et bestemt Sted, der var betegnet ved en Plet af frisk overstrøget Blod; naar det lykkedes dem, bleve de kjærtegnede og fik et Stykke kogt Kjød til Belønning, lykkedes det ikke, knaldede Laust Pallesen Due med sin Pisk og rev sig i Haaret; Jægeren bandede, Vogteren prygledе, Hundene skreg og under et af disse Optrin lod Hr. Manderup sig tilsyne i Porten.

Da Laust Pallesen saae ham kastede han Piften og raabte til Skytten, at nu var det vist bedst de opsatte Forretningen for den Dag. „Luk Hundene ind og sy os Hjortens pjaltede Skind sammen, til vi skal skole dem imorgen, men Sultan er et Asen, han har gjort sine Sager daarligt og skal intet have at æde." Derefter tømte han den sidste Rest i Vinkanden, gik ned og bød sin Broderson velkommen.

„Hvor lille Manderup seer fortrædelig og muggen ud," sagde han. „Hvad er der iveien med Dig?"

„Jeg er ilde tilmode," svarede Manderup Due, „og har stor Sorg i disse Dage, men det er bedst vi gaa indenfor, Farbroder, saa kan vi tales ved om det."

„Aa nei, aa nei! lad os heller sætte os i Skyggen, der oppe paa Trappen. Sidsel har hængt Hyldeblomster tiltørre i begge Stuer, jeg kan ikke lide den Lugt, den minder mig om min svære Sot forgangen Vinter. — Naa saa Du har Sorg? — Hun er vel bleven syg, den brune Følhoppe, vi kjøbte paa Kolding Marked? — Jeg sagde det nok, den gik og vrikkede saadan med Hovedet, men lille Manderup var saa selvklog."

„Aa, nei endda," svarede Manderup. „Det er ikke Følhoppen, hvorom her er Tale."

„Er der da falden Skade paa dit Kvæg? Jeg kjender en Kvind, som kan læse over det."

Manderup ryſtede paa Hovedet. Lauſt Palleſen betragtede ham forbauſet, hans Forſtand ſtod ſtille; naar det hverken var Folhoppen eller Kvæget, kunde han ikke tænke ſig en rimelig Grund til Sorg.

„Der er noget iveien med min Huſtru," ſagde Manderup, „Jeg har givet Agt paa hende i mange Dage, jeg troer ikke, hun er mig tro."

„Ikke det," yttrede Lauſt ligegyldig. „Ja jeg ſagde det nok."

„Aa, hvad har I ſagt, Farbroder? Der har jo aldrig været Tale om den Sag før, ikke heller ſkulde jeg nævne det nu, uden for at faa Eders Raad og Mening at vide."

„Har jeg ikke ſagt det, ſaa har jeg min Sjæl tænkt det," forſikrede Lauſt, „baade om hende og andre Kvindfolk tilſammen, de due ikke ſtort. Derfor er jeg bleven ved at være ugift,

skjønt jeg har en god Gaard og svær Bedrift tillige. Kom og sid ned, bring os saa to Kander Vin!" raabte han til en af Folkene, „jeg maa have en rigtig Forklaring, før jeg kan raade Dig. Maaske Sagen ikke er saa farlig."

Manderup tømte Halvparten af Kanden, sukkede dybt og vedblev:

„Jeg har været Ane Albertsdatter en trofast Husbond, det hver Mand maa bekjende, søgt at gjette alle hendes Ønsker, reist til Gilderne paa Viborg Snapsthing med hende, saa ofte hun begjærte, ogsaa betalt mange Penge for hendes Reiser til Kjøbenhavn. Hun boer i en næsten kongelig Pragt, der er ikke den Adelsfrue i hele Landet, som sidder i bedre Vilkaar."

„Du har kostet svært paa hende," indrømmede Laust. „Det er vist. — Videre."

„Ikke heller har jeg havt nogen anden Tanke end hende, fra den Dag Præsten lagde vore Hænder sammen."

Laust Pallesen strøg sig med Haanden om Munden, rømmede sig og smilede.

„Jeg har ikke havt anden Tanke end hende," gjentog Manderup Due bestemt. „Gud almægtigste er mit Vidne! Ligemeget hjælper det Altsammen. Hun er aldrig glad, siger Intet og bryder sig om Intet, naar jeg kommer ind i hendes Stue sidder hun i dybe Tanker."

„Sidder hun i dybe Tanker," gjentog Laust, og støttede Hagen i Haanden med en betænksom Mine. „Det er ikke gode Tegn."

„Forleden Aften, mens hun var ovre i Barselvisit hos Tante Birgittes paa Tranholm, kom jeg ind i hendes Kammer. Paa Bunden af hendes Syæske fandt jeg en brun, sammenlagt Handske, indeni den laa en Stedmoderblomst, indsvøbt i Papir."

„Det var værre!" udbrød Laust dybsindig, „en Blomst i et Stykke Papir — Sikke noget! Er Du ogsaa vis paa, det var en brun Handske?"

„Hvad Fanden gjør det til Sagen, enten den var hvid eller graa eller brun? Hvem har hun faaet den Blomst fra? Jeg har ingen givet hende."

Laust rystede paa Hovedet. „Det er en slem Historie," sagde han hen i Veiret, og tømte Vinkanden. Derefter bankede han med Laaget paa Kanten til Tegn paa, at de skulde fylde den paany.

„Det Værste er tilbage," sagde Manderup, „for da jeg søgte videre, fandt jeg en lille lyseblaa Silketaske, dem Du veed de bruge til at forvare deres Lommeklæder i, den var

kantet med Kniplinger og duftede stærkt af Lavendler og Fiolrod. Indeni laa en Dagbog og blant en hel Del smaat Skrift, som jeg ikke kunde finde ud af, stod der det, jeg har afskrevet her." Manderup tog et Papir frem af sin Tegnebog.

„Der kommer det," sagde Lauft, „lad os nu høre!"

Den Anden læste: „Jeg veed ikke mere, hvorhen jeg skal vende mig i min Hjertenød og Sørgmodighed, for at forgjette min første og eneste Attachement, han kommer til mig om Dagen, fast i hver en Tanke og i de lange Nætter, i alle mine Drømme, skal jeg fly for ham, maa jeg fly for mig selv. Jeg gjentager forgæves min kjære og salige Fru Moders sidste Raad, og beder daglig, at der ikke maa stikkes min Ungdom større Fristelse, end Gudfader under mig Evne til at blive Herre over."

Manderup Due foldede Papiret sammen igjen. „Hvad siger Du Farbroder! synes Du det er tydeligt?"

Lauft Pallesen havde lagt sit Ansigt i dybe Folder, han sad lidt og betænkte sig uden at svare. „Det er en høist alvorlig Sag," bemærkede han endelig, „hun gjør Nar ad Dig op i dine aabne Øine. — Der er En hun holder af. — Du veed ikke hvem det er, Du har ingen Anelse derom! — Nu skal jeg sige Dig, hvad jeg vil, jeg gaaer ind og trækker mine Støvler paa og en anden Kofte, saa ride vi sammen i den svale Aften over til Halkjær. Inden otte Dage skaffer jeg Dig Lys i Sagen. De skal staa tidlig op hvis de vil narre mig."

Lidt efter sad Manderup Due og hans Farbroder tilhest og red over til Halkjær. Som fortalt bar Alt paa Herresædet Præg af Overflod og Pragt. En Fløi af den store Gaard var nylig bleven ombygget til den unge Frue. Hun havde sine egne Værelser, sine egne Tjenere, sine egne Heste, Manderup havde forskrevet en Urtegaardsmand fra Holland til at anlægge Haven. Han medbragte en Samling af sjeldne Træer og Buske, det vakte Opsigt paa den Tid, — Alting duftede og straalede omkring hende.

Solen gik ned og Lærken sang over Marken, da de to Herremænd rede ind paa Gaarden. Ane sad ude paa Svalen og stirrede hen over Egnen og lyttede efter Klokkerne, som ringede Solnedgang. Da hun hørte sin Husbonds Stemme, gik hun ned paa Trappen for at tage imod ham. Hun var ung, lille og spinkel, havde lysebrune Haar og et ovalt Ansigt, hvis nederste Halvdel var temmelig fyldigt. Sædvanligt syntes dette Ansigts Udtryk roligt, koldt, endog tilbagevisende,

det fortalte og røbede intet. Under en Samtale derimod, naar noget greb og bevægede hende, naar hendes dæmpede og tilbagetrængte Røst fik større Klang, forsvandt lidt efter lidt denne Kulde, hendes tilslørede Øine hævede sig, og disse store mørkeblaa Øine, blide og sørgmodige Øine, forenede da deres Udtryk med et mildt og indtagende Smil, som gav det hele Aasyn et eiendommeligt aandeligt Præg og vidnede om en Rigdom af dulgte Tanker og friske Følelser, der syntes at maatte blive til Velsignelse for Enhver, som forstod at tiltale dem.

Da hun saae Lauft Pallesen stige af Hesten, strakte hun ham begge Hænder imøde og bød ham velkommen. Den gamle Herremand beholdt disse smaa hvide og bløde Hænder et Øieblik mellem sine, imidlertid betragtede han hende forskende og

sagde: „Ret nu skal det vise sig, hvor velkommen jeg er, for jeg tænker paa, at slaa min Bo op her, vel en Uge tilende. Vi har Murmestere hjemme paa Gaarden, de kalke. Men lad mig se ret paa Jer, lille Ane! — hvor I er bleven bleg siden sidst. — Ja, see nu bliver I rød," vedblev han med et betydningsfuldt Sideblik til Manderup, „men forandret Jer har I alligevel, — og saa, sikken en Dragt! Fløil og Silke og Corduan og gyldne Smykker! — hvis min salig Broderkone havde klædt sig paa den Viis, kan det nok være, lille Manderup ikke havde bragt slet saa tung en Pengekiste ind paa Halkjær som han gjorde."

Næste Morgen var Lauft Pallesen oppe med Solen. „Nu skal Du bare lade mig gaa min egen Gang," sagde han til Manderup Due. „Vil Du ud, saa tag Dig en Hest, vil Du blive hjemme, saa saae Dig et Spil Dam, jeg gaaer saadan og lusker omkring med et Øie paa hver Finger." Han vendte sin Broderson Ryggen og gik ned i Stalden.

„Det er nogle retskaffens Dyr, I har faaet Jer," sagde han til Staldkarlen, „til Stads at sige, for hvorvel de se hevngjerrige og adrette ud, er de dog lovlig kleine til at forrette noget nyttigt."

„De ere ogsaa kun til Stads," var Svaret. „Den hvide blommede der er hendes Naades Livhest."

„Rører hun den dygtig?" spurgte Lauft, ligesom tilfældig.

„Engang imellem."

„Saa følger Du vel med, — ja det kan jeg tænke. Rider Du og hendes Naade alene? — altid? Det maa være lovligt kjedsomt for den unge Frue. Men hvad forstaaer jeg mig vel paa det? Der har Du en Skilling, fordi Du passer Stalden saa godt."

„Før red gjerne Hr. Tønne Lunge med," yttrede Staldkarlen."

„Naa, og saa red Du bagefter. Hvem er Tønne Lunge?"

„Den unge Junker, som Naadigherren har givet Ophold her paa Gaarden. Men nu er hendes Naade nok bleven kjed af ham, de tage aldrig mere ud sammen."

„Hun foretrækker altsaa dit Selskab for Tønne Lunges," sagde Lauft. „Det er rimeligt nok!" Efter disse Ord slentrede han ud af Stalden med Hænderne paa Ryggen. — „Tønne Lunge!" gjentog han smilende. „Nu troer jeg, vi har ham, men man maa bære sig skarpsindigt ad og forske videre."

Fra Stalden gik han ud i Haven. Her var alt for-

andret. Gangene fandt han trukne i lange snorlige Linier, indfattede af Lavendler og hvide og røde Tusindfryd. Foran Vinduerne af Anes Dagligværelse havde den fremmede Urtegaardsmand været saa sindrig at lægge et Bed, hvori en fin Slyngning af klippede Buxbom dannede Begyndelsesbogstaverne til den unge Frues Navn. Mesteren selv gik i dette Øieblik og rev Gange, et tilsyneladende overflødigt Arbeide, siden der ikke var et Blad at se i dem, og kun hist og her et enkelt blødt og smalt Fodspor af en lille kvindelig Fod.

„Han har gjort grumme store Forbedringer," sagde Lauft Pallesen og slog ud med Haanden, „man kan jo næsten ikke kjende den Have igjen."

Urtegaardsmanden smilede tilfreds, han havde endnu ikke lært synderlig dansk, men man forstaaer altid det Sprog hvori der siges os en Kompliment. Han yttrede nogle Ord og pegede hen paa et stort Blomsterbed indenfor Gangene.

„Ja jeg forstaaer ham godt," sagde Lauft og gik hen til Bedet. „Det var da nogle gebommerlige Roser der, næsten saa store som et lille Barnehoved."

„Tulipaner!" svarede den Anden.

„Naa det skal være Tulipaner, ja det gjør dem da ikke mindre."

Urtegaardsmanden kom med en lang Forklaring, som Lauft vexelvis sagde ja og nei til, skjøndt han ikke forstod et Ord deraf.

„Jeg har kunnet ret godt hollandsk," forsikrede han „jeg lærte det af den fremmede Minister, en Dag vi holdt Kongejagt herude. Nu er jeg ude af Øvelse med at tale, jeg husker kun to Ord, tusind Dyvel! men dem glemmer jeg heller aldrig. Det er vist bedst vi snakke tydsk sammen."

Nu begyndte en Samtale, hvori han vexelvis roste og udfrittede den Fremmede:

„Det er Skade, at kun saa faa kan se hans store Kunstfærdighed Mester. — Haven er jo stænget af for alle Andre end den unge Frue, og hun kommer her vel kun sjældent. — Hvem spadserer hun med? — alene, altid alene? Jeg troede, den smaa Tønne Lunge ogsaa kom her imellemstunder."

Hollænderen rystede paa Hovedet, det lod ikke til han vidste hvem Tønne Lunge var.

Der kom en Kammerpige ned fra Havetrappen med en Vase, som skulde fyldes. Medens Urtegaardsmanden gik hen og skar Blomster af, indlod Lauft sig i Samtale med hende.

„Naa hvordan har Du det saa, lille Lene Peders? Godt?

Ja man kan se det paa dine tykke røde Kinder. Jeg har tænkt mere paa Dig end Du troer i den sidste Maaned. Seer Du Lene: jeg begynder at blive aflægs nu og sidder en enlig Mand paa den store Gaard, jeg kunde have Lyst til at tage et rask og dygtigt Tyende til at besthre mit Husvæsen."

„Jeg har det godt hvor jeg er," svarede Lene.

„Her er dog saa stille og ensomt for Dig, der kommer jo Ingen til Jer, hjemme hos mig er der større Glam og Lystighed. — Det er Synd for den unge Frue, tænker jeg saa tidt. — Broderson Manderup han rider ud, han drager til Marked og paa Jagt. Hun bliver siddende hjemme. Hvordan faaer I den lange Sommerdag til at gaa? Naa! see kjønt op og staa ikke og pil paa dit Korsklæde, der har Du en Skilling min Tos, til en Alen Baand til din Hue. Hvad tager I Jer for? fortæl mig det Du!"

„Fruen læser lidt, saa spadserer hun lidt og rider lidt, som det kan falde sig."

„Alene, — altid alene? Nei det er sandt, I har jo den unge Lunge her paa Gaarden, hvad lille Lene! det er et kjønt Menneske, han spadserer nok med Jer?

Lene slog med Hovedet. „Han!" gjentog hun spottende og vedblev hvisfende efter at have seet tilbage mod Vinduerne. „Fruen kan ikke udstaa ham, hun taler aldrig til ham."

„Men han da? mig kan Du saa godt betro det. Han har vel Øine i Hovedet den Knægt! Hvad kan din Frue gjøre ved, at hun er ung og frisk og deilig?"

Lene smilte: „I tager rent Feil, naadige Herre! Naar Hr. Lunge blot kan faae sig et Slag Dam med Herren, saa er han glad; han seer saamænd ikke til den Side jeg eller Fruen gaaer."

Urtegaardsmanden kom tilbage med den fyldte Blomstervase. Samtalen var endt. Lene neiede dybt og forsvandt oppe i Havestuen, — Lauft Pallesen gik bort uden at sige Farvel.

„Jeg kan ikke faa fat paa den Fyr, hvem Djævelen det saa er," sagde han til sig selv, „men vi maa blive ved at støve videre."

Der gik to Dage bort saaledes. Paa den tredie Dag, henimod Aften, kom der en Fremmed ud af Havelaagen, standsede lidt medens han saae sig om, derefter gik han forsigtig og tøvende opad den mørkeste Gang til Gaarden. Det var en ung Mand, saavidt man kunne skjønne, paa Grund af Skumringen.

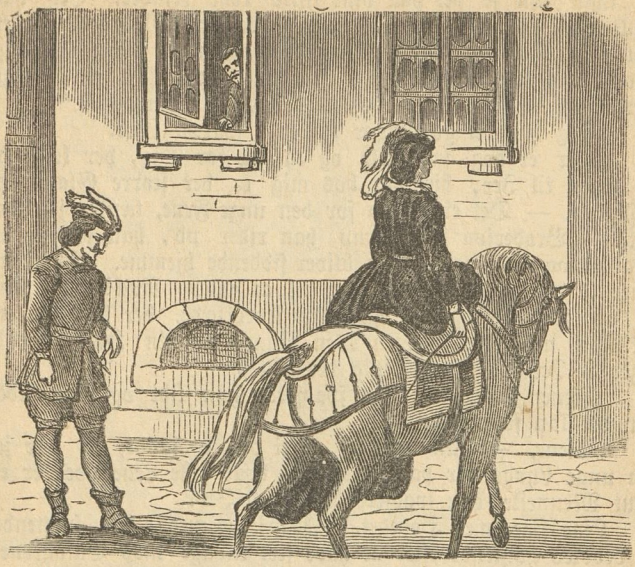

Farbroder Lauſt havde ſeet ham komme. „Der har vi Klørnægt," mumlede han tilfreds, „ſorte lange Haar, brun Kofte, kantet med Pelsværk, og det midt om Sommeren! det forſtaa vi nok, han er forklædt. Det er Fanden ingen Borgerlig. Sikken Holdning! en rigtig Adelsmand fornægter ſig dog aldrig, det fornemme Væſen ſtikker igjennem."

Oppe ved Hovedbygningen forſvandt den hemmelighedsfulde Fremmede. Lauſt gik paa Vagt i Haven og ventede til den mørke Nat, men han kom ikke tilbage.

„Det er ſaameget værre" ſagde han troſtende til ſig ſelv. — „Vidſte jeg ikke nok jeg ſkulde finde ham! — Du maa Intet ſpørge om," yttrede han næſte Morgen til Manderup Due, „for jeg ſiger Ingenting, jeg vil bare underrette Dig om, at nu veed jeg Alt. — Hun gjør Nar ad Dig, lille Manderup Due. Imorgenaften ſkal Du faae Syn for Sagen."

Manderup Due ſmilede vantro, han fæſtede mærkværdig nok ikke fuldkommen Tillid til ſin Farbroders Forſikringer. Han havde desuden meget travlt i de ſidſte Dage. Det var Ufreds Tider, Krigen raſede i Tyſkland og truede Danmark. Den gamle Konge beſtemte ſig til at ſkikke Krigsfolk ned til Holſten for at bevogte Grændſen, Lehnsmændene lode gaa Op-

bud til de store Gaarde om Rostjeneste, ifølge dette Bud var enhver Herremand pligtig at sende et Antal væbnede Ryttere til Kongens og Landets Tjeneste. Fra Halkjær Gods skulde der afgaa ni Mand, det gjaldt nu for Manderup at faae dem væbnede og vel udrustede i den korte Frist, der var givet ham. Manderup drog til Marked for at kjøbe Heste, han drog til Byen for at kjøbe Vaaben. Lauft blev tilbage for at speide.

Ane red ud om Formiddagen. Tønne Lunge ventede hende nedenfor Trappen og holdt hendes mælkehvide Hest. Hun bar en sort Fløiels Ridekjole den Dag, en lang blaa og hvid Fjer, der faldt tilbage over den runde, lidt spidspullede Hat. I nogle Skridts Afstand blev hun fulgt af en Rideknægt i lyseblaa Kofte. Lauft stod og lurede ved Vinduet, han gav Agt paa Alt. Hun og Tønne havde ikke vexlet et Ord sammen, han saae paa hendes Korduans Støvle da han hjalp hende op paa Hesten, som om han frygtede for at møde hendes Blik; medens hun red bort blev han staaende med sænket Hoved, uden at se efter hende, derpaa gik han sin Vei, alvorlig og tankefuld.

„Saa smuk som idag har hun aldrig været," forsikrede Lauft sig selv, „heller aldrig saa bleg, det er rimeligt nok! — hun har vist vaaget mere end hun sov inat."

Det var en Sommerdag i al sin Pragt. Nede i Gaarden havde Pigerne bragt Sengeklæder ud for at soles. Storken stod paa Taget paa eet Ben i drømmende eller i dybsindige Betragtninger over to store Unger, den havde bragt til Verden henne i Reden. Bierne summede oppe mellem Blomsterne af de gamle Lindetræer. Der hvilede en dyb og fredelig Ro over Alt. Lauft Pallesen sad paa Vagt oppe i sit Vindue, han saa umaadelig søvnig og fortrædelig ud, støttede sit Hoved i begge sine Hænder og nikkede af og til, som om han skulde slumre ind, men paa Post var han, og holdt trofast ud med at lure og speide.

Stilheden blev afbrudt, idet Lænkehunden hævede sit Hoved og begyndte at knurre. Hanen galede, en Flok Duer fløi op fra Gaarden, en Kat, der havde lagt sig tilleie paa Sengedynerne, foer iveiret, krummede Ryg og løb sin Vei. Hele denne Forstyrrelse foraarsagedes af en Person, som kom tilsyne ved den lille Port. Han standsede og saae op til Vinduerne. Da han fik Øie paa Lene, som sad og strikkede ude paa Svalen, hilste han og vilde stige op ad Trappen, men Lene var saa forekommende at gaa ham imøde. Idet den Fremmede hilste, fik Lauft Leilighed til at iagttage ham nøiere. Det var

et velklædt ungt Menneske, en prægtig Figur, et Ansigt med store, udtryksfulde Øine, men vanfiret af et Hareskaar, der kløftede hans Overlæbe i den Grad, at Tænderne kom tilsyne.

„Det kan da aldrig være muligt," sagde Lauft, som pludselig var bleven lysvaagen. — „Hun! saa let, saa gracios og nydelig, og han — u—uh! sikken En! — men hvem Fanden kan forlade sig paa de Pigebørn, naar Trolden først farer i dem! Vi maa give nøie Agt og see efter tillige." Han aabnede Vinduet paa Klem, bøiede sig forsigtig ud, lod som om han stirrede op i Luften paa Svalerne, men lyttede paa samme Tid kun efter hvad der foregik paa Jorden.

Lene var kommen ned, den Fremmede rakte hende Haanden, som om de vare gamle Bekjendte. Nu stode de og talte sammen, han smilede, hun hviskede, han leverede hende en lille Pakke, der havde en mistænkelig Lighed med et trykt Brev, hun skjulte den hurtigt under sit Forklæde.

„Som jeg siger," vedblev hun med et troværdigt Smil, „Naadigfruen længes efter Dem, hun har gaaet og ventet Dem i den sidste Uge, hun taler om Dem hver evige Dag, — De kan godt komme naar De vil, jeg skal nok lukke Dem ind, i Eftermiddag, iaften, helst imorgen, saa reiser Herren sin Vei, tilbyes med Gaardens Rosfolk."

Den Fremmede nikkede og kneb Lene i Kinderne, idet han sagde: „Altsaa imorgen min Glut, jeg vil see jeg kan vente saalænge. Hils din unge Frue. — Du kan lide paa, jeg kommer." Dermed forlod han Gaarden.

Lauft Pallesen var næsten ikke istand til at dølge sin Glæde. „Nu er han det," mumlede han, „dennegang slipper han ikke." Han tog sin Kappe paa og ilede saa hurtig han kunde ned paa Engen, hvor Manderup var ifærd med at øve Folkene, der skulde sendes til Byen næste Morgen. Jeg har Noget at tale med Dig om," raabte han, da de mødtes, „noget Vigtigt! — Du maa komme hjem med, det er Liv og Død om at gjøre."

„Det haster vel ikke saa stærkt?" svarede den vantro Manderup. „Gaa foran, Farbroder, jeg kommer om lidt." Derefter begyndte han atter at øve sine Ryttere. Lauft maatte vente en hel Time, før hans Broderson kom tilbage.

„Hvad er det saa I har at sige?" spurgte han.

„Ikke Andet end at jeg nu veed Alt — det forholder sig som jeg troede, hun griner ad Dig, min Dreng!"

„Det har jeg hørt to Gange," sagde Manderup fortrædelig, „hvad har Farbroder faaet at vide?"

Lauft stillede sig med korslagte Arme og en høitidelig Mine

overfor den Tvivlende: „Igaar Aftes, da Mørket faldt paa, listede en Mand sig ind igjennem Haven. Hvad siger Du til det?"

„Saae Farbroder ham tydelig?" spurgte Manderup.

„Saa tydelig som jeg seer Dig, en kjøn Karl med sorte Haar og brun Kofte. Jeg ventede ham til den mørke Nat, men han kom ikke tilbage."

„Jeg lukkede ham selv ud," svarede Manderup ubevæget, „det var en Jøde, som bragte mig to hundrede Sølvdalere, jeg havde tabt i Dobbel til Claus Rud. Det er ikke værd vi tale til Ane om det, hun veed af Intet at sige."

Lauft Pallesens Ansigt blev et godt Stykke længere under denne fyndige Forklaring, men han fattede sig og vedblev smilende: „Saa det var en Jøde! maaske var han Broder til ham, der var her før og leverede Lene et Brev, ham, Fruen havde ventet paa i otte Dage, ham, hun lovede at lukke ind imorgen, naar Du var taget afsted med Rosfolkene."

„Var det en Mand med et Hareskaar?" spurgte den koldsindige Manderup.

„Det kan nok være."

Manderup brast i Latter. Det er jo Bisekræmmer Jes Helmers fra Christiansfeld. Ane har ventet ham vel fjorten Dage tilende, han skulde bringe hende to Guldspænder fra Mester Palle i Kolding og Baand og Fjer, — Gud veed hvad det var. Farbroder er ikke rigtig heldig med at forske."

Lauft Pallesen sprang rasende op af Stolen, rev sig i Haarene og foer omkring i Stuen. „Naa saa Du leer ad mig og gjør Nar ovenikjøbet, Farvel lille Manderup! og tak for den Gang, nu er vist Murmesteren hjemme bleven færdig med at kalke." — En halv Time senere red han bort fra Gaarden, uden at see eller hilse til nogen af Siderne.

Medens denne Samtale fandt Sted var Ane kommen hjem fra Rideturen. Idet hun traadte ind i sit Dagligværelse blev den modsatte Dør hurtig lukket i.

„Hvem er der?" spurgte hun. Ingen svarede; da hun selv aabnede Døren, stod Tønne Lunge for hende. Ane lod til at blive i høi Grad overrasket: „Hvad gjør De her i mine Værelser?"

„Jeg søgte Dem," svarede han, med en Røst, som skjælvede, og et Blik, der ydmygt og bønligt bad om Tilgivelse.

„De søgte mig," gjentog hun heftig, „skjøndt De vidste jeg ikke var hjemme, hvorledes forstaaer jeg det?"

„Jeg kom for at sige Farvel," yttrede han og saae om-

kring sig, som om han i denne Hilsen vilde indbefatte hver en Gjenstand, hans Øine mødte. „Imorgen reiser jeg med Rosfolkene ned til Holsten."

Ane stod foran ham, bleg, men streng og bydende, hendes Pande hævede sig. Udtrykket i hendes blaa Øine var gjennemtrængende, roligt, næsten koldt, der var heller intet i hendes Stemme, som lod formode nogen Bevægelse, idet hun svarede.

„De reiser, ja! De har jo selv ønsket det."

„Og De har forlangt det, bedet Manderup Due derom, saalænge til han sagde ja."

„Saa er det jo som det skal være," svarede hun. „Farvel da — — farvel!"

Med dette sidste Ord lod hun Ridepidsken og sine Handsker falde og rakte ham Haanden, først den ene, dernæst den anden, og hendes Stemme blev mild og inderlig som et Kjærtegn og hendes Øine straalede ham imøde. „Farvel!" gjentog hun næsten hviskende, „og kom lykkelig tilbage." — Hendes Ro og Kulde var forsvunden, den Sjælekraft, med hvilken hun hidtil havde beherskt enhver Mine, ethvert Udbrud, var ogsaa forsvunden, hendes Bryst arbeidede heftigt, det lød som en undertrykt Graad derinde fra, hun skjulte sine Øine med Haanden og vinkede til ham, at han skulde gaa.

Men Tønne blev staaende, hans Læber dirrede, han ledte efter Ord og udbrød dæmpet: „Naar jeg nu er borte, — jeg mener, at jeg vil sende alle mine Tanker hertil, — hver Dag, hver Time," tilføiede han med større Frimodighed, — „bliver De vred, er det altfor dristigt at bede Dem om et lille Minde til Afsked — —"

„Behøves der noget Minde?" spurgte hun hviskende.

„Det allermindste," vedblev han bønligt, „jeg skal gjemme det troligt, slutte det ind i min bedste Tanke, — De skal blive velsignet derfor."

Ane betænkte sig et Øieblik, hun gik hen til Bordet og tog ud af Syæsken den lille blaa og hvide Taske som Manderup havde omtalt til sin Farbroder. „Der!" sagde hun, „gjem den — hvis den har Værd for Dem. — Gaa saa!"

Tønnes Aasyn lyste af en ubeskrivelig Lykke, men Ane saae det ikke, hun var gaaet ind i det næste Værelse.

Næste Morgen drog Rosfolkene bort fra Halkjær, Tønne Lunge red i Spidsen for dem. Hestene vrinskede, Hundene larmede i Indelukket, de mente der skulde være Jagt idag. Manderup Due og Ane kom ud paa Svalen og hilste paa de bortdragende Ryttere. Ane bar en lys Morgendragt, hun støt-

tede sig med begge Hænder til Rækværket og saae ned for sig, hendes lille fine Ansigt var idag næsten lige saa blegt som hendes hvide Kjole.

„Se saa!“ sagde Manderup, da Hornets Toner hendøde paa den anden Side Vindebroen og en Støvsky skjulte Rytterskaren. „Nu er de borte og jeg alene tilbage.“

„Alene?“ gjentog Ane.

„Saa godt som. Tønne Lunge var den jeg holdt mest af blandt alle Mennesker, han forstod mig, han vidste Besked om Alt og havde Raad for Alt. Hvad brød Du Dig om det? Du sagde, det var bedst han reiste i mit Sted, bad og tiggede derom, til jeg gav mit Minde. Jeg veed godt, Du har aldrig kunnet lide ham. Hvad agtede Du vel paa mine Ønsker, Du har kun dine Kjoler og dine Hatte og din Pynt i Tanken.“

Manderup talte sig efterhaanden varm, Ane blev ved at være rolig, hun saae op paa ham med sine klare, uskyldige Øine og spurgte: „For hvem pynter jeg mig da?“

„Ja, det gad jeg vide; thi det er ikke for mig, og jeg vil sige Dig det, nu da vi tale derom, det kan ikke blive ved paa den Viis. — Jeg er din Husbond, og har været Dig ærlig og tro alle Dage, omgivet Dig med Luxus og Overflod, saa ikke den rigeste Adelsfrue i Kongens Riger og Lande har det bedre. — Hvad nytter det? Du bryder Dig føie om mig, og hvis det endda var det værste, men der er en Anden, Du sætter høiere. Du gaaer omkring som i Drømme, det er ham Du tænker paa, Du ligger vaagen i de lange Nætter, det er ham, atter ham, — nægt det, om Du kan.“

En glødende Rødme foer hen over Anes blege Ansigt og forsvandt igjen. „Jeg skulde græde over dine Ord,“ sagde hun, „og Du bringer mig næsten til at le; — se ret paa mig, Du troer jo ikke hvad Du siger.“

„Jeg tvivler paa Dig,“ vedblev han, „hører Du, jeg har længe tvivlet. Jeg kjender dit Hjertes hemmeligste Tanke.“

„Du!“ udbrød hun med et sørgmodigt Smil.

„Jeg har læst i din Dagbog derinde.“

„Det var ikke ret,“ sagde hun koldt.

„Nei, jeg tilstaaer det, men nu er det skeet. Hvem er den Mand, som kommer til Dig i dine Drømme? Hvad var det for en Advarsel, din salig Fru Moder gav Dig, tal Ane, hvis Du ellers har Mod dertil.“

„Aa min Moder! min kjærlige og gode Moder,“ udbrød hun og skjulte sine Øine med Haanden, men hun fattede sig, saae op, gik ham nærmere og sagde: „Nu skal Du faae det

at vide Altsammen. — „Da min Moder laa paa Sotteseng og var stædt i Dødens Vaande, kaldte hun mig hen til sig, lagde sin Haand paa mit Hoved og hviskede: „Din Sti vil vist blive eng og trang, mit eget lille Barn, for Du er født med heftige og stærke Følelser, men naar det knuger og bøier Dig værst, saa glem ikke, hvad Slægt Du stammer fra, det har altid været brave og hæderlige Folk, Du vil hverken gjøre de Døde eller de Levende Skam. Husk ogsaa paa, at en Kvinde kan sommetider ikke være Herre over sine Følelser, men over sine Handlinger maa hun bestandig være Herre. Det var min Moders Raad, da Døden laa paa hendes Læber, jeg har husket det og fulgt det. Lad os kun komme til Forklaring, siden Du selv forlanger det. Hvad har Du gjort for mig, min Husbond, og hvad har Du været for mig? — Du omgav mig med Pynt og Pragt og mente, at dermed var det nok, saa tog Du Mandens Ret uden

nogensinde at bryde Dig om Hjertets. — Jeg var alene, jeg græd, jeg led, mærkede Du det? — Jeg længtes efter at trykke din Haand, faldt det Dig ind? — Du drog omkring paa Marked og Thing, Du delte mit Selskab med dine Hestes, dine Hundes, dine Drikkekammeraters."

„Det har Du jo aldrig talt om før," sagde Manderup.

„Det er Ulykken, at jeg behøver at tale om det."

„Hvem er han, som tog min Plads i dit Hjerte."

„Den har Ingen taget," svarede hun klangløst og med Læber, som skjælvede. „Jeg har kæmpet mod ham og mod mig selv og seiret."

„Hvem var han?"

„Min Barndoms eneste og bedste Ven."

„Hans Navn, hans Navn?"

Ane pegede ud mod Bakkerne, hvor de bortdragne Rosfolk endnu engang kom tilsyne. „Der rider han," sagde hun.

„Tønne Lunge!" raabte Manderup.

„Ja! — Nu er der vist ikke mere at sige."

„Lidt endnu," sagde Manderup, idet han greb hendes Haand, knælede ned for hendes Fødder og tog sin Hat af Hovedet. — „Det Du gjorde mod mig idag, skal jeg aldrig glemme, og hvis Du vil tage mig til Naade igjen, skal jeg sone mine Feil saa godt jeg kan, jeg skal blive Dig en god og kjærlig Husbond, Ane! og Du skal aldrig mere komme til at græde dine Øine vaade for min Skyld."

Anekdoter.

— I en engelsk Daareanstalt blev der givet et stort Festmaaltid for 1000 Afsindige. „Gjæsternes Opførsel" — siger en Beretning i denne Anledning — „var upaaklagelig. Kun paa een Ting mærkede man, at det hos disse Folk dog ikke var saa ganske rigtig fat: ikke en Eneste drak sig fuld."

— En Maler, hvis Talent kun var ringe, opgav Professionen og blev Læge. Da man spurgte ham om Aarsagen til dette Skridt, svarede han: „I Malerkunsten ere alle Feil iøinefaldende, men i Lægekunsten blive de begravede tilligemed Sygdommen."

Søren Vandrups Fatalileter.

Ved Søren Vandrups Ankomst paa Kvæsthusbroen bliver han strax betjent af 4 Bybude, der løbe med hans Tøi. Hans Protest nytter ikke til andet, end at han faaer Grovheder og det Svar: „Kan De inte se vores Skilt? Troer De, at De har med Røvere at bestille!“

Det Eneste, som Vandrup med Sikkerhed kan huske fra Udstillingen er, at det store Thermometer viste rigelig 40 Grader i Skyggen.

Søren Vandrup finder det for dyrt, at give 3 Rd. om Dagen for en Seng i et Værelse med et Rumfang af 36 □ Fod, og søger derfor Bolig i den af en driftig Entrepreneur oprettede Barakleir, efter et nyt Patentsystem.

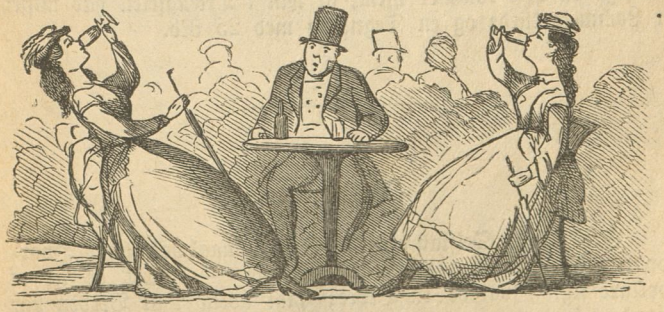

Søren Vandrup stifter i Café Boulevard Bekjendtskab med et Par fine unge Damer, og gjør den Opdagelse, at det gaaer her som i England. De unge elegante Damer drikke deres 3 Kognacstoddier med dobbelt Væge, uden at det anfægter dem i mindste Maade.

Søren Vandrup besøger Tivoli og er saa heldig at gjøre Bekjendtskab med en rigtig høflig og artig Svensker, der viser og forklarer ham Alt paa det Omhyggeligste. Desværre viser det sig, da han kommer hjem, at han i Trængselen har mistet et Lommetørklæde og en Tegnebog med 25 Rd.

Anekdote.

I et lystigt Selskab blev det Spørgsmaal opkastet: „Hvorfor har det kvindelige Kjøn ikke Skjæg?“ — „Det er let at forklare sig,“ svarede en Herre; „thi hvem i al Verden var istand til at barbere dem, da de intet Øieblik kunde holde Munden stille.“

Hos J. L. Wisbech i Kolding, samt i de fleste Boglader faaes følgende Bøger:

Ridefnægten. Livsbilleder fra det nordlige Sjælland af Beatus Dodt. Anden Udgave, med 48 Illustrationer. Priis 2 Rd. (Dagbladets Anmeldelse af 1ste Udgave 1859):

Ridefnægten af Beatus Dodt er unægtelig noget af det Bedste, som vor Literatur har frembragt i den senere Tid. I den smukke og vellykkede Fortælling er en saadan Fylde af ægte Humør og hjertelig Godmodighed, at man idelig og idelig gribes deraf, ligesom man ogsaa med udeelt Opmærksomhed og inderlig Deeltagelse maa følge den unge Helt paa hans Bane. Karaktererne ere vel tegnede, og det Hele viser et aabent Blik for Naturen og Folkelivet.

Udvalgte Fortællinger af Beatus Dodt. 1. og 2. Bind à 7 Mk. Begge Bindene tilsammen 2 Rd. (Kolding-Avis Anmeldelse):

Forfatteren af de ovenanførte Fortællinger har til de otte sidste Aargange af denne Almanak leveret saa mange smukke og interessante Fortællinger, at han allerede af disse vil være Læserne fordelagtigt bekjendt. Gjennem Beatus Dodts Fortællinger gaaer en saa smuk, gemytlig og hjemlig Tone, at de baade yde en behagelig og underholdende Læsning for Ældre som for Yngre. Disse Bemærkninger gjælde nævnte Forfatters Fortællinger i Almindelighed, men de gjælde ovenanførte Fortællinger i Særdeleshed, der høre til denne yndede Forfatters bedste Arbeider og derfor fortjene at anbefales til Leie- og Sogne-Bibliotheker, ligesom de ogsaa ville være en Prydelse i enhver privat Bogsamling

Armand. F. A. Strubberg. Det gamle spanske Dokument (1872). Priis 1 Rd.

Birch, Sophus. Kjærlighedshistorier, 1. og 2. Samling. Før 10 Mk. nu 5 Mk., enkelte Bind 2 Mk. 8 ß.

— Kongens Skat, Fortælling med 9 Træsnit. 2 Mk 8 ß.

— Pennetegninger fra Krigen 1864. 2 Mk.

Johan Gyldenstjerne eller Kjærlighed og Politik. Romantiske Skildringer fra Frederik den I. Tid. 1. og 2. Deel. 1 Rd.

Bernhard. Fortælling af T. Volkmann. 6 Ark. Før 28 ß. nu 22 ß.

Fætteren i Konsistoriet. Fortælling af W. G. v. Horn. Af det Tyske ved H. Chr. Geill. 4½ Ark. Før 28 ß. nu 22 ß.

Underholdende Læsning for Vinteraftener. Redigeret af H. Chr. Geill. 1., 2. og 3. Bind à 24 Ark 8vo. Indhold: Noveller, Fortællinger, Anekdoter, Blandinger ꝛc. Før 1 Rd. pr. Bind, nu 1. og 2. Bind à 3 Mk., 3. Bind 4 Mk., alle Bind tilsammen 9 Mk.

Kogebog for By- og Landhusholdninger af Marie Rasmussen. Andet betydelig forøgede Oplag, indeholdende circa 400 Anviisninger til at koge, stege, bage, indsylte, henlægge, indsalte, Tilberedning af forskjellige Drikkevarer, Slagtning, Meierivæsen m. m. Priis 4 Mk. 8 ß.

Kogebog for mindre Husholdninger med 248 Anviisninger. Priis 2 Mk. 4 ß.

Spog og Alvor. 1. og 2. Samling à 1 Mk.

Ditto, Ny Række 1. til 3. Samling à 1 Mk.

Disse Bøger indeholde en Del af de bedste Fortællinger i de foregaaende Aargange af den illustrerede Almanak.

Kammerherre Guul. Illustreret Jule- og Nytaarsgave. Af F. C. L. Trøjel. Før 56 ß., nu 36 ß.

Tre Noveller. (Bildttyven, Idealet, Badeopvarteren i Ostende.) Af det Tydske ved H. Chr. Geill. Før 2 Mk. 8 ß., nu 2 Mk.

Kortfattet Veiledning i Havedyrkning. Af M. J. Erichsen. Før 3 Mk., nu 2 Mk.

Anviisning til at drive Honsevdl paa den fordelagtigste Maade. Herunder indbefattet Ænder, Gjæs og Kalkuner, samt at opbevare Æggene og Blodets Anvendelse m. m. Af Conradine Hasberg. Før 28 ß., nu 20 ß.

Veiledning til Træers Opelskning, Plantning og Pasning m. m. af C. T. Nygaard, examineret Gartner. Priis 2 Mk.

Veiledning ved Dyrkning af Rodfrugter i Marken, samt Dyrkningen af Humle, Kommen, Peberrod, Tobak, Sennop og Dodder, af Nygaard. Priis 16 ß.

En Prædiken, (den eneste han har udgivet) af Biskop Hans Adolf Broerson i Ribe. 1 Mk.

Veiledning til at lære de i det danske og tydske Omgangssprog mest forekommende Ord, Udtryk og Talemaader, af H. Chr. Geill. 2 Mk. 8 ß.

Conversations-Haandlexikon. En veiledende Haandbog for Enhver. Indeholdende Oplysning og Forklaring om de vigtigste Gjenstande, Navne og Begreber, som forekomme i Samtale eller under Læsning af Bøger, Blade og Tidsskrifter, i alphabetisk Orden, fra den ældste til den nyeste Tid. Udgivet af Cand. theol. P. Larsen. 1—6 Bind. 7 Rd. 3 Mk.

Soegaard. Verdenshistorie for Folket. Oltidens, Middelalderens og Nyere Historie 3 Bind, 138 Ark: Postilformat, 1871 og 72. Priis 5 Rd. 72 ß.

Bibliothek for Ungdommen. Udgivet af J. Davidsen. 1. og 2. Bind 1872. Priis 2 Rd. 1 Mk.

Til Underholdning for Ungdommen, af O. Fabricius, 1—2 Bind, hver paa 27 Ark. Før 2 Rd., nu 1 Rd.

Nonnen i Asmild. En Fortælling af N. A. Torslev. 24 ß.

John Halifax. Roman af Miss Mulloch. 1—2 Bind. Før 2 Rd., nu 1 Rd.

Familiens Overhoved. Af samme Forf. 2 B. Før 2 Rd., nu 1 Rd.

Agathas Mand. Af samme Forf. Før 10 Mk., nu 5 Mk 4 ß.

Liv for Liv. Af samme Forf. 2. B. Før 2 Rd., nu 1 Rd.

Fortællinger og Skildringer af Hother Tolderlund (Dr. H.) ny Samling

1. (Patent. En Kop Kaffe. Kuglepoften. Himmelbjerg og Bovbjerg.) Før 1 Rd., nu 3 Mk.

Udvalgte Fortællinger af engelske og franske Forfattere (Miss Mulloch, Charles Dickens, Jules Janin m. fl.) 1870 og 71. 1 til 3 Bind. 1 Rd. 3 Mk.

Taarnet ved Dardanellerne. Original romantisk Fortælling. 3 Bind. Andet Oplag. Før 2 Rd., nu 1 Rd.

Kusine Sella. Roman efter det Engelske. 3 B. Før 15 Mk., nu 1 Rd.

Den forlorne Søn, af Dutton Cook. Priis 2 Mk. 6 ß.

Perlebaandet eller Familien Rebeaumont. Roman i to Dele efter Miss Young. Priis 4 Mk.

Manden som ler. Roman af Victor Hugo. 3 Dele. Priis 1 Rd.

Ved Østersøen. Et Forsøg af Mogens Gynge. Priis 24 ß.

Bernhard, Carl. Nye Noveller. Før 2 Rd., nu 4 Mk. 8 ß.
— For og Imod. Før 2 Rd., nu 3 Mk.

Fortællinger af de europæiske Folkeslags Historie fra Carl den Store til vor Tid, ved Riise. 1. og 2. Del. Før 2 Rd. 3 Mk., nu 4 Mk 8 ß.

Underholdende Læsning for Gamle og Unge. Før 3 Mk., nu 1 Mk. 8 ß.

Tryllestaven, af Professor Hermanns, med 70 Afbildninger. Priis 1 Rd.

De vigtigste Opdagelser i forskjellige Verdensdele med 90 Afbildninger. Priis 2 Mk. 8 ß.

Nybyggernes Hytte. Et Træk af Grænselivet i Amerika, af E. S. Elliar. Priis 2 Mk. 6 ß.

En Skurk. Novelle af Theobald Recsean. Priis 1 Mk. 8 ß.

Frimureriets Oprindelse, Udvikling, Former og Betydning. Priis 3 Mk.

Lyset og dets Egenskaber, af C. Fibiger. Priis 40 ß.

Sammenlignende Skildringer af Land og Folk for Menigmand, af Sælmer. Priis 20 ß.

Danmarks anden Krig for Slesvig 1864, fortalt af en gammel Soldat, med 13 Portraiter. Før 3 Rd., nu 1 Rd. 3 Mk.

Eddasangen forklaret som Bidrag til Verdensaandens Historie, af V. B. Hjort. Priis 4 Mk.

Gustav den Tredie og hans Tid. Af C. W. Bergmann. 2 Dele Før 3 Rd., nu 1 Rd.

En Tur til Høiskolen. Skitse af L. Budde. Priis 24 ß.

Sangbog for selskabelige Kredse. Udgivet af J. Davidsen. Indeholdende 355 Sange. Priis 1 Rd.

Otte Fortællinger. Udgiven af Valdemar. Priis 3 Mk.

Haandbog. Tydsk og dansk Handelscorrespondance med et Tillæg inde-

holdende Breve i begge Sprog om forskjellige andre Materier, af Fred. Thorsøe. Før 10 Mk. nu 5 Mk.

Danske Digtere. Haandbog i Literaturen for Folket med Forfatternes Levnetsbeskrivelse og udvalgte Digte. Af A. Berg. Før 7 Mk. 8 ß., nu 3 Mk. 12 ß.

En Politimands Erindringer, af Gundersen. 1 Rd.

Tidsskrift for den danske Landbostand, indeholdende Bidrag til Oplysning, Nytte og Fornøielse, af A. Hahn. 1861 til 1865. 2 Bind. Før 2 Rd., nu 2 Mk.

Germaine. Af Edm. About. 277 S. 24 ß.

Dr. Morten Luthers christelige Betragtninger til hver Dag i Aaret. Udvalgte Steder af hans samlede Srifter. Oversat af H. P. Møller. Andet Oplag 1 Rd. 24 ß.

Luther og Melanchton. Kirkehistorist Livsbillede af Dr. A. Moldenhofer. 4 Mk. 8 ß.

Daglig Øvelse i Gudsfrygt, af Dr. Johan Gehart. 40 ß.

Johan Taulers Betragtninger over vor Frelser Jesu Christi Liv og Lidelse. 9 Mk.

Biskop Peter Herbslebs Prædikener. 10 Mk.

Prædikener over de hellige 10 Bud af C. H. Kasparis. 4 Mk.

Andagtsbog indeholdende Bønner og Betragtninger til hver Dag i Ugen, samt Digte og aandelige Sange. Indb. 36 ß.

Andagtsbog indeholdende Bønner, samt kjærlige Raad og Advarsler af P. O. Boisen. Indb. 1 Rd.

Søndagslæsning til Kirkeaarets Evangelier, udgivet af en Forening. Før 1 Rd., nu 2 Mk.

Thomas a Kempis fire Bøger om Christi Efterfølgelse. Med opbyggelige Betragtninger af Luther, Scriver, Henrik Müller, Johannes Gößner, Rudelbach, Hofacker og flere andre af den evangeliske-lutherske Kirkes mest bekjendte Geistlige. 3 Mk. 10 ß.

Christelige Bønner, samlede af Dr. J. H. Pauli. 2 Mk.

Davids Psalmer, efter Kong Christian den Tredies Bibeloversættelse, ved Stiftsprovst C. Rothe. 24 ß.

Den Troendes daglige Paaminder, christelige Morgenbetragtninger og Aftenbetragtninger af James Smith. 2 Rd.

Menneskets Hjertes Speil, fremstillede i ti Figurer over den indvortes Tilstand og Beskaffenhed, enten det er et Guds Tempel eller et Satans Værksted. 24 ß.

Søndagstanker, Haandbog for Præster og Kirkegængere, af Christiani, Præst. Priis 9 Mk.

Sex nye Prædikener af C. H. Spurgeon. Priis 3 Mk.

Passionsbetragtninger, eller hvad lægger den stille Uge os paa Hjerte? Af W. Adams. Priis 2 Mk.

Dansk Brev- og Formularbog efter Werfel, indeholdende Anviisninger til Brevskrivning i 187 Exempler, samt Formularer til de almindeligste Documenter. 3die Oplag. 3 Mk.

Uundværlig Haandbog for Enhver, indeholdende flere Tusinde nyttige Anviisninger for Kunstnere og Haandværkere, af C. Høegh-Guldberg. 2det Oplag. 2 Rd.

Sundheds-Haandbog, eller Sygdoms og Helbredelseslære for Enhver, med 1000 Anvisninger. Udarbeidet efter de bedste populair-medicinske Skrifter. Gjennemseet og forsynet med et Forord af Wm. Reymann. Indbunden 2 Rd. 24 ß.

Huuslægen. Raadgiver og Hjælpebog for Hvermand til at kjende og, indtil Lægens Ankomst, behandle de almindeligst forekommende Sygdomme, af Wm. Reymann. 72 ß.

Helbred og Velstand, hvorledes de opnaaes, bevares og nydes. 24 ß.

Huusraad imod Menneskets Sygdomme, samt Professor Hufelands Huus- og Reiseapothek. Priis 1 Mk.

Advarsel fra en Ven af Ungdommen. (Om hemmelige Synder). Priis 36 ß.

Fat Mod! En Lægebog. (Om hemmelige Synder). Priis 1 Rd.

Den erfarne Huuslæge, en paalidelig og uundværlig Raadgiver. 2 Rd.

Den gamle, berømte Læge Henrik Smeds Lægebog. Udtog af Henrik Smeds Lærebog Priis 24 ß.

Indblik i Hestens og Kvægets Bygning og Liv, samt en kort Fremstilling af dets Ydre, Kjendetegn paa dets Alder og Sundhedstilstand, noget om deres Fodring, Avl og Behandling i sund og syg Tilstand osv., af Dyrlæge H. Jensen. 4 Mk.

Dyrlægebog eller kortfattet Beskrivelse af de hyppigst forekommende Sygdomme hos Oxen, Faaret, Svinet og Hunden ꝛc., af Dyrlæge S. Rasmussen. Priis 40 ß.

Kortfattet Beskrivelse af de hyppigst forekommende Sygdomme hos Hesten ꝛc. af Dyrlæge S. Rasmussen. Priis 3 Mk.

Kronneke-Lises Eventyr eller Fynske Sagn. 2 Mk.

Udvalgte Eventyr, af Brødrene Grim. 28 ß.

Til Uglspiel, med Træsnit. 28 ß.

Fem Fortællinger. Den fattige Henrik. Gotfred og Erdmand. Julemorgen. Selma, den tyrkiske Pige. Den gamle Buchmann. 4 Mk.

Olger Danske med 6 Træsnit. 28 ß.

Napoleon den Første Historie. 24 ß.

Den lille Amerikaner. En letfattelig Veileder for Udvandrere og Andre, som i kort Tid ville lære at forstaa det engelske Sprog. 40 ß.

Emigranten. Lommebog for Udvandrere, med Kort over Nordamerika. 4 Mk. 12 ß., uden Kort 3 Mk. 10 ß.

Illustreret Familieblad, Maanedsskrift for Romanliteratur, Reisebeskrivelser og Skitser fra fremmede Lande, med mange Illustrationer. 1. og 2. Aargang. 3 Rd.

Frederik den Syvendes Levnet og Regjeringshistorie. Før 1 Rd., nu 3 Mk.

Caroline Mathildes Livshistorie. Et historisk Skilderi. Før 1 Rd., nu 3 Mk.

Om Omgang med Mennesker, af A. Knigge. 1 Rd.

Husbibliothek for underholdende Læsning. 1. og 2. Deel. Før 2 Rd., nu 1 Rd.

Flæskefinken eller Værtshuset i Dunmont, af Ainswoth. Før 2 Rd., nu 4 Mk.

Morlay Ernstein eller Hjertets Beboere af G. P. R. James, 1. og 2. Deel. 4 Mk.

De danske Kongeborges Mysterier eller hemmelige Historier. 7 Mk. 8 ß.

Gamle danske Minder eller Skildringer, Fortællinger og Sagn om Danmarks Byer, Kirker og Klostre, Kongeborge, Slotte og Herregaarde, af Holger Brunn. 1. Deel, Sjælland. 1 Rd. 28 ß. 2. Deel, Møen, Laalland, Falster, Bornholm, Fyen, Langeland, Taasinge og Samsø 1 Rd. 16 ß. 3. Deel, Nørrejylland og Sønderjylland. 1 Rd. 52 ß.

Onkel Toms Hytte, eller Negerlivet i de amerikanske Slavestater, af H. B. Stowe. Før 1 Rd. 4 Mk., nu 1 Rd.

Fortællinger om Monsieur Violets Reiser og Hændelser i Kalifornien, Sonora og det vestlige Texas, af Capitain Marryat. 76 ß.

Paa Opdagelse eller Scener i Afrika. Fortælling for Ungdommen af Capitain Marryat. 72 ß.

Bornene i Ryskoven af Capitain Marryat. 4 Mk.

Paschaen med de mange Fortællinger, af Capitain Marryat. 72 ß.

Jacob Wærlig, af Capitain Marryat. 84 ß.

Historiske Fortællinger, indeholdende Levnetsbeskrivelse af Peder Tordenskjold. Niels Juel. Peter Griffenfeldt. Eleonora Ulfeldt og Dybeke, hver 3 Mk.

Øieblikkets Barn. Original Fortælling af Valdemar Thrane. Før 1 Rd. 2 Mk., nu 4 Mk.

To Fortællinger, oversat fra Engelsk. 24 ß.

Troldkvinden Maud samt to Fortællinger af Charles Dickens. 2 Mk.

En Gavtyvs Liv, fortalt af ham selv. 2 Mk.

Uden Elskov. Elleve Fortællinger og Skizzer. 20 ß.

Fem Eventyr, bearbeidede af Hoffmann. Med 8 Litografier. Priis 3 Mk.

Gratis-Præmiefordeling

til Wisbechs illustrerede Almanak for 1872.

Planen for denne Præmiefordeling findes aftrykt paa det sidste Blad i Almanaken for 1872 og deltager heri Enhver, der er i Besiddelse af et Exemplar heraf.

Efterat have gjennemset de indtil 1ste Juli d. A. fra forskjellige Forhandlere tilbagesendte Almanakker, var det høieste Nr., der til denne Dag var solgt, 82005. Præmierne falde altsaa paa følgende Nr.:

209.	10505.	20801.	31097.	41393.	51689.	61985.	72281.
495.	10791.	21087.	31383.	41679.	51975.	62271.	72567.
781.	11077.	21373.	31669.	41965.	52261.	62557.	72853.
1067.	11363.	21659.	31955.	42251.	52547.	62843.	73139.
1353.	11649.	21945.	32241.	42537.	52833.	63129.	73425.
1639.	11935.	22231.	32527.	42823.	53119.	63415.	73711.
1925.	12221.	22517.	32813.	43109.	53405.	63701.	73997.
2211.	12507.	22803.	33099.	43395.	53691.	63987.	74283.
2497.	12793.	23089.	33385.	43681.	53977.	64273.	74569.
2783.	13079.	23375.	33671.	43967.	54263.	64559.	74855.
3069.	13365.	23661.	33957.	44253.	54549.	64845.	75141.
3355.	13651.	23947.	34243.	44539.	54835.	65131.	75427.
3641.	13937.	24233.	34529.	44825.	55121.	65417.	75713.
3927.	14223.	24519.	34815.	45111.	55407.	65703.	75999.
4213.	14509.	24805.	35101.	45397.	55693.	65989.	76285.
4499.	14795.	25091.	35387.	45683.	55979.	66275.	76571.
4785.	15081.	25377.	35673.	45969.	56265.	66561.	76857.
5071.	15367.	25663.	35959.	46255.	56551.	66847.	77143.
5357.	15653.	25949.	36245.	46541.	56837.	67133.	77429.
5643.	15939.	26235.	36531.	46827.	57123.	67419.	77715.
5929.	16225.	26521.	36817.	47113.	57409.	67705.	78001.
6215.	16511.	26807.	37103.	47399.	57695.	67991.	78287.
6501.	16797.	27093.	37389.	47685.	57981.	68277.	78573.
6787.	17083.	27379.	37675.	47971.	58267.	68563.	78859.
7073.	17369.	27665.	37961.	48257.	58553.	68849.	79145.
7359.	17655.	27951.	38247.	48543.	58839.	69135.	79431.
7645.	17941.	28237.	38533.	48829.	59125.	69421.	79717.
7931.	18227.	28523.	38819.	49115.	59411.	69707.	80003.
8217.	18513.	28809.	39105.	49401.	59697.	69993.	80289.
8503.	18799.	29095.	39391.	49687.	59983.	70279.	80575.
8789.	19085.	29381.	39677.	49973.	60269.	70565.	80861.
9075.	19371.	29667.	39963.	50259.	60555.	70851.	81147.
9361.	19657.	29953.	40249.	50545.	60841.	71137.	81433.
9647.	19943.	30239.	40535.	50831.	61127.	71423.	81719.
9933.	20229.	30525.	40821.	51117.	61413.	71709.	82005.
10219.	20515.	30811.	41107.	51403.	61699.	71995.	

Ialt 287 Præmier i Bøger til Værdi 5, 6, 10 og 12 Rd.

De Ærede, der maatte være i Besiddelse af Almanakken for 1872 med anførte Numere, bedes gjennem nærmeste Boghandler eller Forhandler af Almanakken at sende os det bageste Omslag, hvor Numeret er anført, samt efter den i Almanakken for 1872 og 73 aftrykte Bogfortegnelse at opgive, hvilke Bøger de ønske, og ville disse hurtigst mulig blive dem sendte.

Kolding, i Juli 1872.

J. L. Wisbech. **C. H. Wisbech.**

Gratis Præmiefordeling for 1873,

hvortil Enhver, der er i Besiddelse af denne Almanak, har Adgang.

Denne Præmiefordeling, beregnet paa 90,000 Almanakker, hvortil der vil blive anvendt cirka 320 Præmier i Bøger til Værdi 2200 Rd., skeer paa følgende Maade.

Alle Almanakker af de forskjellige Størrelser ere forsynede med fortløbende Nummer fra 1 indtil Størrelsen af det Antal Almanakker, der sælges; paa hver 286de Almanak falder en Præmie i Bøger nemlig Almanakken à 40 ß. 12 Rd., 32 ß. 10 Rd., 24 ß. 6 Rd., 20 ß. 5 Rd. Det høieste af de indtil 1ste Juli 1873 solgte Nummere bestemmer, hvilke Præmien tilfalder, f. Ex. bliver det høieste af de til 1ste Juli 1873 solgte Nummere 88633, erholde 88347, 88061, 87775 og fremdeles hvert 286de Nummer indtil 259, en Præmie.

Resultatet af denne Præmiefordeling meddeles ved trykte Planer, der ville blive omsendte til Forhandlerne af Almanakken, ligesom Planen vil blive aftrykt i Almanakken for det kommende Aar.

Kolding i Juli 1872.

J. L. Wisbech. **C. H. Wisbech.**

Veirspaadomme for 1873.

Januar: 1—13. Kulde. 14—16. Sne eller Regn. 17—28. Stærk Kulde.

Februar: Til 11. Klar Luft. 12—20. Foranderligt. 21—28. Sne eller Regn.

Marts: 1—4. Blæst. 5—12. Graaveir. 13—21. Foranderligt. 22—31. Klar Luft.

April: 1—12. Foranderligt. 13—21. Blæst og Regn. 22—31. Smukt.

Mai: 1—9. Mildt. 10—26. Foranderligt. 27—31. Kjølig Luft.

Juni: Til 6. Smukt. 7—18. Graaveir. 19—30. Regn.

Juli: 1—10. Foranderligt. 11—23. Smukt. 24—31. Varme.

August: Til 8. Varme. 9—23. Graaveir. 24—31. Smukt.

September: 1—5. Klar Luft. 6—21. Smukt. 22—30. Regn.

October: 1—7. Blæst. 8—21. Foranderligt. 22—31. Klar Luft.

November: 1—11. Regn. 12—20. Kulde. 21—30. Blæst.

December: Til 3. Regn eller Sne. 4—19. Foranderligt. 20—31. Koldt.

Restbeholdningen af Almanakken for 1869, 1870, 1871 og 1872 sælges til følgende nedsatte Priser:

Almanakken til 20 ß. for 6 ß., dito til 24 ß. for 8 ß., dito til 32 ß. for 12 ß., dito til 40 ß. for 16 ß.

54819

1873.

Dette Nr giver Adgang til

Gratis Præmiefordelingen for 1873

ved hvilken 300 Præmier i Bøger til samlet Værdi

2200 Rdl:

gratis vil blive fordeelte blandt **Almanakkens** Kjøbere

Planen for denne Præmiefordeling findes aftrykt paa **Almanakkens** sidste Blad.

Kolding, i Juli 1872.

J. L. Wisbech. C. Wisbech.